PHYLLIS BANKS

O călătorie de vis

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

– Spuneți-mi.... De ce ați acceptat această slujbă?

Rezemat bine de bancheta din spate a taxiului, doctorul Hector Mendez o scruta pe Jennie McDougall cu ochii săi verzi iscoditori. Tânăra femeie tuși discret. Era exact întrebarea de care se temea s-o audă! Se simți brusc atât de descumpănită față de tot ce i se întâmpla.

Zborul acela grăbit până la New York, sosirea în mijlocul acelei mulțimi care forfotea și această cursă cu taxiul prin oraș.... Trăia un vis, sau un coșmar?

Trebui să-și muște buzele pentru a nu-i răspunde însoțitorului său că ar face mai bine să-și vadă de treabă și reuși să-i adreseze un zâmbet amabil.

– Oh, ca și ceilalți, presupun. De plăcerea călătoriilor.

Medicul dădu din cap cu un aer amuzat. Cu siguranță, se gândi Jennie, din cauza ușorului său accent scoțian, cu care încă nu era

obișnuit. Cu un gest, el arătă ciudatul peisaj citadin pe care tânăra femeie îl descoperea puțin speriată.

– Nu vă începeți călătoria în cel mai odihnitor loc! Totuși, acest oraș enorm are multe avantaje. Printre altele, are darul de a incita la umilință. Mă întreb uneori dacă mi-ar plăcea sau nu să mă întorc în Columbia mea natală...

Jennie aruncă o privire îngrijorată pe fereastră. Se aflau blocați într-un ambuteiaj complicat, în mijlocul unui concert de claxoane și motoare care făceau furioase scandal. Unde își îndrepta privirea, vedea linii verticale, în vârful cărora de-abia se decupa o lamă fină de cer înceţoșat. Oare cum să bănuiești în acest univers de beton și sticlă că tocmai începuse luna aprilie?

Răspunzând anunțului care cerea o infirmieră experimentată pentru serviciul medical pe un vapor de croazieră, Jennie visase să fugă pe oceanul imens, nu să fie sufocată de ziduri și aglomerație. Hector Mendez nu-i așteptă răspunsul.

– Este unul din privilegiile profesiunii noastre să putem uneori călători astfel.

Tânăra femeie ridică neconvinsă spre el ochii albaștri ca cerul.

– Da, cu siguranță....

Taxiul porni din nou la drum și cei doi pasageri rămaseră câteva clipe tăcuți. Jennie profită de asta, pentru a-și observa pe furiș însoțitorul. Deși nu era foarte înalt, era ceea ce se numea în mod obișnuit un bărbat frumos. Îi mărturisise că era din tată columbian și mamă nemțoaică. Datora fără îndoială acestui amestec contrastul dintre pielea brună și părul șaten-deschis și ochii de un verde luminos.

Cât despre lățimea spatelui său, era cea a unui sportiv perfect sănătos.

Jennie fusese foarte ușurată văzându-l înaintând spre ea la terminalul aeroportului Kennedy. Își trecuse imediat un braț liniștitor sub al său, pentru a o conduce prin mulțimea grăbită.

– Așadar, este prima dată când veniți la New York. Ați călătorit mult?

– Puțin. Am fost în Spania. Dar dumneavoastră?

Nu se punea problema să comenteze ultima sa vacanță la Benidorm, cu Ralph. Oare nu decisese să uite totul? Doctorul Mendez ridică din umeri.

– Înainte de a opta pentru această slujbă, aproape n-am părăsit niciodată Columbia. Pentru mine, ce contează nu sunt locurile, ci oamenii.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet fermecător.

– Să descopăr în drum o femeie tânără, puțin pierdută și să-i ofer ajutorul. Și apoi să-i spun adio, știind că viețile noastre s-au aflat sensibil îmbogățite prin această întâlnire....

Jennie luă un aer dezamăgit.

– Înțeleg! Ce vă interesează mai ales în munca dumneavoastră, sunt legăturile trecătoare!

Medicul începu să râdă fără jenă.

– Știți, sunt un senzorial. Îmi plac contactele apropiate.

În timp ce vorbea, se aplecase ușor spre ea. Jennie reluă imediat distanța.

– Serios? Mie, deloc! exclamă cu un aer prefăcut indiferent. Și dacă vă imaginați că am venit aici pentru acest gen de lucruri, vă....

Doctorul Mendez izbucni în râs.

– Ce ciudați sunteți voi, britanicii! Anthony este exact ca dumneavoastră. Acesta este doctorul Gray. Îl veți vedea curând.

Îi adresă o privire ironică.

– Poate vă veți relaxa puțin în climatul tropical?

– Cu siguranță, nu!

Doctorul Mendez păru foarte surprins de răceala sa ostentativă. Dar putea ea să-i explice că se hotărâse ca pe viitor să nu mai aibă deloc încredere în bărbații de care se apropia? Să-i destăinuie de ce amintiri încerca să fugă lansându-se în această viață nouă? După dubla trădare a lui Ralph Caine, n-ar mai fi putut avea vreodată încredere în bărbații drăguți.

Taxiul tocmai viră în direcția cheiurilor. Jennie observă brusc pachebotul, sau cel puțin o parte din silueta sa înaltă, alb cu negru, ale cărei forme grațioase barau orizontul. Hector Mendez i-l arătă cu un aer vesel.

– Iată "Leewardul!" Nu este splendid?

Jennie făcu ochii mari de uimire. Peste câteva ore, această superbă navă de dimensiuni mari o va duce peste Atlantic, purtată de Golfstrom până la insulele de vis, înconjurate de ape turcoaz sub un cer mereu albastru....

După ce plătise cursa, Hector Mendez luă valizele lui Jennie și o conduse până la intrarea rezervată personalului croazierei. Formalitățile de acces la bord fură rapide. Cum ajunseseră devreme, nu era aglomerație în fața lor: doi ofițeri, stând la taifas în grecește, un bărbat scund și discret de tip oriental și o femeie tânără în uniformă, fără îndoială americană.

Hector păru să remarce aerul surprins al lui Jennie.

– Echipajul numără treizeci și șapte de naționalități, îi explică, răspunzând întrebării sale mute.

Curând se aflară pe un culoar liniștit, tapisat cu mochetă moale și luminat de aplice strălucitoare pe pereți. Nu întârziară să ajungă la baza unei scări mari în spirală, cu balustrade aurii. Jennie mergea din surpriză în surpriză.

– S-ar spune că este un hotel de lux, nu un pachebot!

– "Leeward" este recunoscut pentru confortul său extraordinar. În ce ne privește, suntem așezați în cabine foarte mici, pe puntea inferioară. Dar camerele de lux de pe puntea numărul nouă, merită o privire!

Jennie îi făcu cu ochiul, tachinându-l.

– Ia te uită, ia te uită, așadar l-ați vizitat!

Hector Mendez râse cu poftă. La urma urmei, nu era antipatic, se gândi tânăra femeie. Era suficient să-i împărtășești umorul, știind totuși să păstrezi distanța. Dacă doctorul Gray nu era mai aspru, traversarea promitea să fie relaxantă....

Ajunseră pe un alt culoar, aparent mai modest. Hector îi întinse o bucată de plastic gri, perforată de numeroase găuri.

– Iată cheia dumneavoastră. Da, știu, s-ar spune că este mai degrabă o carte de credit.... Ah, am ajuns.

Se opriră în fața uneia din zecile de uși mici din lemn lăcuit. Jennie își introduse legitimația în broască și încercă să deschidă, dar fără rezultat. Hector i-o luă din nou pentru a-i arăta cum trebuia s-o folosească. Era suficient s-o introducă brusc și s-o retragă pentru a învârti clanța.

– Împărțiți cabina cu Tilly Balasingham.

Jennie remarcă imediat un pulover verde ca smaraldul aruncat pe unul din paturi și o carte de buzunar pusă pe una din măsuțele foarte mici, care despărțeau cele două paturi.

Cabina era atât de strâmtă, încât trebuia să te strecori printre paturi și de-a lungul unui dulap îngust pentru a ajunge la baia, demnă de o casă de păpuși. Lemnul roșu de pe pereți dădea desigur acestui mic apartament mobilat cu gust un aspect călduros, dar ce lipsă de spațiu! Jennie se consolă, gândindu-se că fără îndoială nu va avea prea mult timp liber pe care să-l petreacă în această încăpere, concepută în mod evident pentru liliputani.

Cum tânăra femeie se pregătea să-și deschidă valizele, Hector îi puse mâna pe braț.

– Vă veți aranja lucrurile puțin mai târziu. Anthony Gray ține să vă vadă îndată ce sosiți.

Jennie trebui așadar să se hotărască să părăsească ceea ce va deveni culcușul său în timpul viitoarelor șase luni – sau chiar mai mult dacă se decidea să reînnoiască acest contract. Porni în urma lui Hector prin labirintul de culoare până la o ușă bej însoțită de o tablă indicatoare albă pe care se aflau înscrise aceste cuvinte: serviciu de sănătate. Intrară într-o sală de așteptare, spre care dădeau mai multe uși. Hector Mendez bătu imediat la una din ele și o voce masculină, gravă și modulată, cu accent foarte englezesc, le dădu ordin să intre.

Anthony Gray se ridică pentru a-și întâmpina vizitatorii și-i întinse rapid și categoric mâna lui Jennie. Hotărât lucru, nu semăna deloc ideii pe care și-o făcuse despre medicul-șef al acestui

minispital plutitor! Nu părea câtuși de puțin să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani. Totuși, chiar dacă ar fi fost mult mai tânăr decât ea, n-ar fi contat, avea un aer foarte serios și chiar mai degrabă trist, se gândi Jennie. Sprâncenele erau permanent încruntate și o strălucire metalică a ochilor cenușii îi accentua și mai mult paloarea bolnăvicioasă a tenului. Se întoarse spre confratele său, fără să zâmbească.

– Mulțumesc că te-ai dus s-o întâmpini pe domnișoara McDougall la aeroport. Poți să-ți iei câteva ore libere înainte de îmbarcare. Doctorul Mendez dispăru, lăsând-o pe Jennie singură cu noul său patron, ale cărui sprâncene exprimau încă aceeași tensiune interioară.

– Ați călătorit bine?

– Da, în sfârșit, cu puțină teamă totuși.

– Teamă?

– Adică... Este o mare schimbare pentru mine să mă aflu aici.

Jennie își mușcă buza. Oare o va întreba și el despre motivele care o conduseseră pe acest pachebot? Constată surprinsă că nu se gândea să-i pună întrebarea fatidică.

– Vă veți obișnui repede aici. Sper că nu aveți rău de mare?

– Și eu sper!

Jennie se aștepta la un zâmbet politicos ca răspuns la gluma sa, dar fața doctorului Gray rămase de marmură. Lovea nervos cu vârful degetelor într-un plic purtând timbru de Anglia și o foaie de hârtie roz, acoperită cu o scriere mare, albastră, din care câteva cuvinte puteau fi citite invers. Dintr-o singură privire, Jennie le descifră fără să vrea: "Calde sărutări. Mama".

Anthony Gray îi surprinse privirea. Îndoi imediat scrisoarea și o puse într-un sertar. Puțin jenată, Jennie crezu potrivit să îndrăznească un comentariu:

– Corespondența din țară este întotdeauna binevenită...

Doctorul Gray se mulțumi să aprobe din cap.

– Da, cu siguranță.

Totuși, Jennie ar fi putut jura că acea scrisoare nu-i făcea plăcere destinatarului.... Își aminti însă că-și promisese să nu se mai încreadă în pretinsa sa intuiție pentru a-i judeca pe alții. Oare nu se înșelase întru totul în legătură cu Ralph Caine? Gândindu-se la asta, se felicită încă o dată că avusese curajul să părăsească serviciul său de la Spitalul General din Newcastle – serviciul lui Ralph, mai exact – pentru a se îmbarca pe "Leeward".

În orice caz, deocamdată era redusă la ipoteze, în ce-l privea pe noul patron. Dar nu se putu împiedica să fie puțin surprinsă că un bărbat atât de impresionant de serios și de rece poate părea tulburat de o scrisoare semnată "Mama!"

Anthony Gray se ridicase pentru a lua un pliant de pe o etajeră din spatele lui. Din spate, statura sa înaltă părea și mai impresionantă. Purta cu multă eleganță uniforma impecabil de albă de ofițer de marină, cu epoleți negri și galoane aurii. Jennie observă contrastul dintre membrele solide și finețea mâinilor lungi.

Medicul îi întinse pliantul fără o vorbă, în timp ce o strâmbătură de durere îi apăru pe față. Jennie nu-și putu stăpâni o mișcare de îngrijorare.

– Ce se întâmplă, doctore Gray? Ceva nu este în ordine?

– Nu-i nimic, doar o migrenă care nu mă lasă de dimineață.

Își trecu brusc mâna tremurătoare peste fruntea șiroind de transpirație. O clipă, Jennie avu impresia clară că va leșina. Sări în picioare pentru a-i veni în ajutor, dar doctorul o opri cu un gest hotărât.

– Duceți-vă în sala de așteptare! N-am nevoie de nimeni!

Tonul era atât de aspru, încât tânăra femeie nu se gândi să nu asculte. Se grăbi spre ușă și o închise cu grijă după ea. Trecură minute lungi, în cursul cărora Jennie auzi curgând cu putere apa de la robinetul chiuvetei aflate în biroul doctorului Gray. Apoi el veni s-o cheme cu o voce inexpresivă. Avea o mină mai răvășită decât înainte.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, doctore?

– Absolut nimic, vă asigur. Vom merge doar să facem câțiva pași pe punte, pentru a respira puțin aer proaspăt.

Urcară în tăcere scara mare aurie. Anthony Gray părea să-și recapete treptat puterile.

– Mesele sunt servite pe puntea numărul unsprezece. În mod normal, bufetul este rezervat pasagerilor, dar astăzi, avem și noi dreptul. Presupun că trebuie să fiți moartă de foame.

Jennie se gândi că starea sa de sănătate era oricum mai puțin neliniștitoare decât cea a patronului său. Acest doctor Gray începea s-o intrige mult. Oare ce motive îl putuseră îndemna să se angajeze pe acest vapor? Genul de indispoziție la care tocmai asistase era ceva obișnuit?

Cum ajunseseră la intrarea salonului unde era aranjat un bufet, întâlniră o tânără femeie înaltă și blondă, cu înfățișare foarte

sofisticată, care-i adresă doctorului Gray un zâmbet devastator, căruia el îi răspunse imediat printr-un salut sobru, politicos și foarte profesional. Jennie se gândi că, spre deosebire de doctorul Mendez, Anthony Gray nu părea să fi ales să facă această croazieră pentru a-și oferi niște aventuri. Așa că nu avea de ce se teme de asiduitățile sale și era foarte bine astfel. Dar oare ce naiba căuta el pe "Leeward". Să se fi angajat ca și ea, pentru a fugi de trecut?

***

Rezemată cu coatele de balustradă, în timp ce doctorul Gray se îndrepta cu o tavă spre bufet, Jennie trecu din nou în revistă – pentru ultima dată, își jură – evenimentele sordide care o aduseseră pe "Leeward". De multe luni deja, atitudinea logodnicului său, doctorul Ralph Caine, se schimbase. Preocupat doar de progresul carierei sale, era din ce în ce mai distant și o neglija cu fiecare zi mai mult. Jennie se întrebase cu teamă despre viitorul lor comun, dar continuase să spere că, după căsătorie, va reuși să-l facă mai atent. Cu toate acestea, într-o zi totul se răsturnase.

Își amintea cu profundă tristețe acea noapte de iarnă în care voise să-i fie alături în agonia sa unui biet amărât părăsit de toți. Din compasiune, își petrecuse orele la căpătâiul său până la ultima lui suflare și-i închisese ochii cu tandrețea și respectul pe care credea că le datora fiecăruia din semenii săi. Din păcate, când se

dusese apoi în camera privată a lordului Peter Farrow, un bătrân aristocrat internat în ajun pentru simple examene, și a cărui stare nu provocase nicio îngrijorare, fusese îngrozitor de surprinsă să-l găsească și pe el mort! Făcuse un stop cardiac complet imprevizibil.

Șocul fusese teribil pentru ea. Simțise imediat nevoia de a se destăinui lui Ralph, sperând că el va ști să găsească vorbele care i-ar fi permis să se simtă mai puțin vinovată. În loc de asta, Ralph o mustră aspru, considerându-i comportarea incalificabilă. Cuvintele pe care el le rostise atunci, îi rămăseseră gravate dureros în memorie.

– Sunt foarte dezamăgit, Jennie. Te credeam mai profesionistă. Să-ți petreci timpul lângă un bețiv bătrân! Ce prostie! Sper că-ți dai seama că ești răspunzătoare de moartea lordului Farrow!

Rănită profund în adâncul ființei sale, Jennie își acordase câteva ore de gândire, apoi îi dădu întâlnire lui Ralph pentru a-i anunța dorința de a se rupe logodna. Și spre marea sa deziluzie, Ralph nu numai că nu-și ceruse iertare, dar nu găsise nici cel mai mic argument serios de invocat pentru a o convinge să n-o facă. Singura sa remarcă fusese și mai jignitoare decât tăcerea:

– Mama va fi decepționată, Jennie. Te apreciază foarte mult și crede că ai fi o soție excelentă pentru un medic de renume.

În acea clipă, decizia lui Jennie fusese luată. Să fugă. Era singura soluție. Să uite această dramă teribilă și consecințele sale. Dar oare va putea?

– Să ne instalăm în exterior. Vântul este puțin rece, dar la soare ne vom simți bine.

Anthony Gray puse tava pe o masă la soare, invitând-o pe Jennie să se așeze lângă el. Pierdută încă în gândurile sale, tânăra femeie se așeză distrată. Dar o privire în jur o făcu să-și regăsească repede buna dispoziție. Golful însorit se întindea la picioarele lor și oceanul strălucea în mii de sclipiri sub cerul senin.

– Ce vedere superbă!

Însoțitorul său schiță pentru prima dată un zâmbet ușor.

– Da, este locul meu preferat. Din păcate, n-am prea des timp să vin aici să profit de peisaj.

Jennie constată că părea să-și fi revenit complet din indispoziție. Fața sa își pierduse paloarea îngrijorătoare și ochii îi străluceau într-o lumină nouă. Puse în fața ei niște farfurii cu salate și rosbif rece.

– Asta voiați?

– Este perfect, mulțumesc.

Jennie avea o foame de lup. Dar nu reușea să-și desprindă privirea de panorama superbă. O ușoară ceață roz voala puțin silueta impresionantă a zgârie-norului înălțat la orizont. Câțiva pescărușI grațioși trecură țipând în jurul navei, lăsându-se duși de briza răcoroasă care le făcea zborul și mai solemn.

Terasa bufetului ieșea spre o altă punte, unde se aflau două piscine, ale căror margini începuseră să se umple de pasageri întinși pe șezlonguri, pentru a profita de primele raze primăvăratice.

Celelalte punți erau de asemenea ocupate de o mulțime tot mai numeroasă. Hotărât lucru, Hector Mendez nu greșise lăudând laturile plăcute ale acestei slujbe.... Jennie își spuse că, în mod

sigur, căsătoriile erau cel mai bun leac împotriva amintirilor dureroase. Oare aceasta era și părerea doctorului Gray?

Acesta tocmai îi făcea semn, întinzându-i pliantul pe care-l luase din birou.

Jennie se grăbi să-l asculte. Conținea toate detaliile referitoare la viitoarea sa viață la bord, de la aspecte turistice la conținutul farmaciei! Anthony Gray se grăbi să comenteze broșura.

– După cum vedeți, vom deschide serviciul medical trei ore dimineața și trei ore după-amiaza, între cinci și opt. Vom lucra în general pe rând, un medic și o infirmieră odată. Dar astăzi, este de preferat să fiți prezentă în același timp cu domnișoara Balasingham, pentru a vă pune la curent cu toate.

– Da, desigur.

– Aspectul cel mai plictisitor al muncii noastre este latura administrativă. Tilly vă va explica în ce fel se completează toate hârtiile.

– Aici este mai altfel decât în altă parte?

– Da, din cauza sistemului american de asigurări și de asemenea deoarece compania maritimă "Leeward" pretinde toate protecțiile posibile, în măsura în care cea mai mare parte a pasagerilor sunt în vârstă.

– Ei bine, mă voi obișnui din nou să bat la mașină.

Anthony Gray o răsplăti cu un zâmbet, care-i descoperi dinții de o albeață strălucitoare. La început, Jennie fusese frapată de duritatea maxilarelor încordate și de imobilitatea trăsăturilor. Dar descoperi brusc un alt doctor Gray. Degetul său mic îi șoptea că poate nu era bărbatul rece și distant pe care-l bănuise la început,

ci mai curând o persoană fragilă – rezervată și totuși sensibilă, se gândi ea.

Începu să răsfoiască din nou broșura, întârziind asupra primelor pagini.

– Este tentant să privești doar fotografiile peisajelor și să eviți comentariile! exclamă tânăra femeie.

Prin această remarcă, spera să facă să apară un alt zâmbet pe fața însoțitorului său. Așa s-ar fi întâmplat, totuși el nu avu timp să răspundă: în aceeași clipă, Jennie simți pe umăr apăsarea ușoară a unei mâini de bărbat. Hector Mendez se apropiase tiptil în spatele scaunului său. Cât ai clipi, luă un scaun și se așeză alături, cât mai aproape posibil, astfel încât genunchiul său să-l poată atinge pe al tinerei femei.

Jennie se îndepărtă discret, în timp ce el îi adresă o privire complice.

– Ah, ce fericire! În curând Bermudele! Sper că ți-ai adus costumul de baie din două piese?

– Nu este tocmai din două piese, dar....

– Oh, ce păcat! Și eu care aveam intenția să te duc la plajă în zilele libere!

Jennie izbucni în râs. Cum să-l ia în serios pe acest glumeț doctor Mendez?

– Mi-ar plăcea la nebunie să mă întind pe o plajă din Bermude, chiar fără un costum de baie din două piese, declară veselă.

Hector Mendez se întoarse spre doctorul Gray.

– Auzi, Anthony? Ce noroc!

Chipul medicului se întunecă din nou.

Fără să-și dea osteneala să răspundă glumei confratelui său, se ridică și se adresă lui Jennie pe un ton mai degrabă tăios.

– Cred că Tilly este de serviciu, acum. Veniți cu mine, domnișoară McDougall, vă voi prezenta.

Jennie se grăbi să-l urmeze până la ascensor. Atunci, doctorul Gray se întoarse spre ea cu un zâmbet.

– Sper că nu luați în serios prostiile lui Hector.

Jennie era gata să-i replice răspicat că nu venise pe acel vapor pentru a căuta o aventură. Oare dădea impresia că era atât de naivă?

Oglinda ascensorului îi arătă brusc imaginea sa, pe care n-o mai văzuse de mai multe ore. Oare buclele roșcate mereu puțin în dezordine, tenul luminos și ochii albaștri strălucitori erau cele care sugerau senzualitate?

Nu se machia deloc, stilul său era natural. Cât despre haine, erau departe de a fi provocatoare. Comparată cu unele pasagere tinere pe care le putuse observa, părea mai degrabă șterșă. Taiorul modest din gabardină de culoare ecru și bluza albă, îi dădeau cel mai cuminte aer din lume.

În schimb, fu plăcut surprinsă să constate că oboseala celor unsprezece ore trecute de la plecarea sa nu-i marcaseră prea mult trăsăturile.

Privirea aruncată în oglindă nu durase decât o clipă. Stătea din nou în fața medicului, cu un aer puțin înțepat.

– Vă mulțumesc că vă îngrijorează virtutea mea, doctore Gray. Dar liniștiți-vă, nu sunt proastă.

Anthony Gray păru agasat de remarca sa.

– Virtutea dumneavoastră? Asta nu este problema mea, vă asigur! În schimb, ceea ce mă interesează, este comportamentul dumneavoastră profesional și n-aș vrea ca el să aibă de suferit în urma aspectului particular al vieții dumneavoastră la bord.

– N-aveți de ce vă teme!

– Hector este un seducător incorigibil, vă atenționez, atâta tot.

– Mulțumesc mult, dar vă repet, era inutil.

– Știți, această muncă la bord.... Nu caut să știu pentru ce a-ți ales-o, dar să nu vă imaginați că este o distracție. Avem de-a face deseori cu probleme medicale extrem de neliniștitoare. Și departe de orice complex spitalicesc modern!

– Știu că cea mai mare parte a pasagerilor sunt în vârstă și că inevitabil nu suportă soarele sau să mănânce bine.

– Fără să pui la socoteală teama de a se afla departe de casă. Veți asigura fără îndoială câteva nopți de gardă. Nu uitați că nu sunteți decât două infirmiere. Se întâmplă ca zilele voastre libere să le consacrăm recuperării orelor de somn...

– Sunt perfect conștientă de toate acestea, doctore Gray.

Tocmai ajunseră în fața ușii de la cabina numărul 3002 – cea pe care Jennie trebuia s-o împartă cu colega sa. Anthony Gray ciocăni de două ori scurt și imediat îi răspunse o voce limpede. Atunci, el se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Jennie să intre.

– Este timpul să faceți cunoștință cu Tilly, spuse simplu.

Capitolul 2

– Dacă ne grăbim să ne aranjăm lucrurile, vom avea timp să urcăm pe punte înainte de ridicarea ancorei.

Tilly Balasingham își îmbrăcase deja uniforma albă, care contrasta în mod impresionant cu părul negru bogat, ridicat în coc, și cu tenul bronzat. Colega sa de cabină i se păruse imediat simpatică lui Jennie, care-i aprecia rezerva amabilă și adora încântătorul său accent filipinez.

– Cred că doctorul Gray dorește să-mi explice noțiunile elementare ale muncii noastre la bord.

– Da, de acord. Dar mai întâi trebuie să profităm de aceste clipe magice! Știi, rareori sunt probleme de sănătate în prima zi.

– De cât timp lucrezi pe acest pachebot?

– Este al doilea contract. După cum știi, sunt de șase luni. Tocmai l-am reînnoit. Medicii au dreptul la nouă luni.

– Așadar, îți place aici?

– Bineînțeles! Este mult mai plăcut decât la spital! Vezi țări, întâlnești oameni, ești puțin în vacanță!

Răspunsul nu era original, dar părea sincer. Așadar, nu toată lumea se afla pe "Leeward" pentru a fugi de trecut... Tilly dădu din cap înainte de a continua:

– Și apoi..... suntem foarte bine plătiți și pot trimite puțini bani mamei în fiecare lună.

Încrederea colegei sale o impresionă mult pe Jennie, dar pentru atât nu se punea problema să-i povestească propriile stări sufletești.

De altfel, Tilly începu curând să scrie niște ilustrate, aplecată peste măsuța foarte mică instalată lângă patul său și fiecare o observa pe cealaltă într-o tăcere discretă.

Jennie se hotărî să profite de acest moment de inactivitate pentru a se duce să facă un duș. Rămase îndelung sub jetul fierbinte, delectându-se cu apa care-i mângâia pielea. Când se pregătea să se șteargă, auzi două bătăi ușoare în ușa băii mici. Vocea veselă a lui Tilly răsună:

– Curând vom ieși în larg! Dacă nu vrei să ratezi asta, vino repede cu mine pe punte!

– Mă poți aștepta? Sunt gata, sosesc!

Jennie se grăbi să se șteargă și să-și îmbrace uniforma. În sfârșit gata, o urmă în fugă pe Tilly până la ascensorul care ducea pe puntea superioară.

Era timpul! Nava mare aluneca deja cu măreție de-a lungul cheiului și vastele imobile moderne începuseră să se îndepărteze încet. Pe puntea centrală, o orchestră jamaicană cânta o melodie

îndrăcită, în timp ce tuturor pasagerilor li se serveau cocteiluri exotice, în chip de bun venit.

Spre marea sa uimire, Jennie se simți cuprinsă treptat de euforia înconjurătoare. Avea impresia că întorsese definitiv o pagină din viața sa și că un viitor strălucit îi zâmbea. Lăsase în urmă amintirile neplăcute și chiar și chipul lui Ralph îi dispăru curând din minte, la fel cum orașul New York dispărea treptat în ceață.

Empire State Building nu mai era deja decât o umbră la orizont, la fel ca World Trade Center. Și curând fu rândul Statuii Libertății să se profileze în depărtare ca o ultimă imagine a cetății uriașe. Tălăzuirea din larg nu întârzie să se facă simțită. Se săvârșise! Era în drum spre alte locuri!

Dar Jennie știa că, spre deosebire de toți ceilalți pasageri, atât de fericiți să călătorească spre ținuturi îndepărtate, ea nu se afla pe "Leeward" ca turistă. Se grăbi să ajungă pe culoarele înguste, renunțând la ascensoarele pline de lume pentru a o lua pe scara mare până la serviciul de sănătate, unde ajunse gâfâind și cu picioarele tremurând.

Clătinându-se ușor, intră în sala de așteptare. Hector, care tocmai se afla acolo, se repezi în întâmpinarea sa.

– Uniforma îți vine de minune! Ești superbă! se extazie el, cu emfază comică.

Jennie schiță un zâmbet slab.

– Ce se întâmplă? Ai deja rău de mare? o întrebă imediat medicul.

– Nu....

– Atunci, este emoția? Sper că nu ești prea impresionabilă!

Tânăra femeie făcu un efort pentru a înălța capul.

– Nu! În nici uncaz!

– Ah, bun, foarte bine! Tilly! Dacă am bea o ceșcuță de cafea?

Jennie vru să profite de această primă ocazie ca să se facă utilă.

– Mă duc s-o prepar eu, dacă-mi spui unde se află cafetiera.

– Din păcate, aici trebuie să ne mulțumim cu cafeaua instant! Tilly îți va arăta tot materialul de care dispunem.

Într-un colț al biroului rezervat infirmierelor, Jennie descoperi o chiuvetă, un reșou, câteva cești și linguriță, zahăr, pliculețe de ceai și un borcan cu cafea solubilă.

– Lapte nu există?

– Nu, trebuie chemat chelnerul de etaj pentru a avea.

Tilly apăsă pe un buton plasat lângă ușă; câteva clipe mai târziu, un chelner tânăr, blond, cu accent polonez, apărea cu o tavă. Într-adevăr, pe "Leeward" serviciul era perfect! se gândi Jennie cu admirație.

Împărțind pauza de cafea cu Hector și cu Tilly, tânăra femeie simți cum treptat îi revin puterile. Dar mai ales moralul i se îmbunătățise sensibil. Teama din ultimele zile aproape dispăruse. Și cum această primă zi promitea să fie calmă, trebuia să savureze clipa prezentă.

Tânăra sa colegă o informă rapid despre diferitele modalități de lucru la bord. Totuși, trebui să aștepte sfârșitul după-amiezii pentru a avea ocazia să-i pună în practică sfaturile. Pe la ora șaptesprezece și treizeci, un ofițer tânăr sosi în sala de așteptare susținând o pereche de persoane în vârstă. Bărbatul și femeia aveau o mină răvășită.

Tilly murmură la urechea lui Jennie că în mod sigur sufereau de rău de mare. Înaintă spre ei, zâmbind.

– Pot să vă ajut?

– Dumnezeule! exclamă femeia. Ce furtună! Credeam că vom găsi sala de așteptare plină...

– Oh, nu, marea este foarte calmă astăzi! Dar nu vă neliniștiți, doctorul Mendez vă va da ceva și vă veți simți mult mai bine.

– Este prima noastră călătorie pe mare....

În aceeași clipă, Hector apăru în ușa biroului său. Dintr-o privire, evaluă situația.

– Avem tot ce vă trebuie pentru a vă ușura! declară el zâmbind. Veniți cu mine!

Jennie clătină din cap.

– Sunt fericită că nu sunt atât de sensibilă la agitația apei, cum mă temeam! Dar tu, Tilly, ți se întâmplă uneori să ai rău de mare?

– Am avut o singură dată, în timpul unei furtuni în Caraibe. Este groaznic! Dacă ți se întâmplă, să știi că trebuie să ieși pe punte pentru a respira aer curat și mai ales, dacă se poate, să mănânci ceva cât mai repede!

Câteva minute mai târziu, cei doi bolnavi ieșiră din biroul lui Hector strângând în mâini cutiile cu cașete pe care i le dăduseră. Jennie se aștepta că va trebui să completeze un formular pentru asigurări, dar Tilly o liniști: răul de mare era atât de curent, încât medicamentele se eliberau gratuit.

– Există deja destule hârtii de completat! Vom fi înecate într-un ocean de formulare!

Jennie schiță o grimasă.

– Nu-mi prea place acest gen de metaforă aici! remarcă ea cu umor.

Tilly începu să râdă.

– Oh, iartă-mă! Nu te știam superstițioasă....

Se apropia ora cinei pasagerilor și Tilly îi mărturisi lui Jennie că-și terminaseră probabil prima zi de muncă.

Totuși, se înșela. Puțin înainte de ora nouăsprezece, trebui să răspundă la telefon. Jennie îi văzu fața crispându-se.

– Trebuie să-l chem pe doctorul Gray, explică tânăra infirmieră când închise. Un băiețel tocmai a căzut și probabil și-a luxat umărul.

Puțin după aceea, sosiră părinții, cărându-și fiul de doi ani, care urla de durere. Cel care-l primi fu Hector. În timp ce examina copilul, le puse întrebările obișnuite.

– Ce s-a întâmplat? Mama, cu fața crispată de îngrijorare, scutură din cap cu un aer neputincios.

– Nu știm nimic. Se afla lângă piscină, cu mama. Ea a vrut să-l ia în brațe, dar copilul a început să strige. N-a înțeles imediat de ce....

– Îi vom face o radiografie.

Jennie observă că tânărul medic spiona ușa, cu siguranță în speranța de a-l vedea apărând pe Anthony Gray. Dar acesta din urmă părea că dispăruse. Vizibil contrariat, Hector îi făcu semn lui Jennie să-l asiste. Conduseră copilul în micul cabinet pentru radiografii, învecinat cu cabinetul, și începură să-l instaleze pe masă pentru a face primele clișee. Jennie se străduí cum putu mai bine să calmeze băiețelul.

– Gata, aproape s-a terminat, Jonathan, îi murmură pe un ton liniștitor. Te vom îngriji și nu te va mai durea, vei vedea.

Ușa se deschise brusc și Anthony Gray își făcu apariția în încăpere.

– I-ai făcut și o radiografie din profil? întrebă fără preambul.

– Da, față și profil, bătrâne. Am impresia că este vorba de o claviculă luxată, anunță Hector.

Jennie luă cu blândețe în brațe copilul epuizat pentru a-l duce înapoi la părinți, dar Anthony o opri în ușă.

– Își ținea deja brațul în acest mod când a sosit?

– Cred că da.

Vocea autoritară a patronului o făcea nervoasă. În realitate, nu mai știa bine dacă băiețelul avusese încă de la început poziția aceea ciudată a corpului, brațul drept clătinându-se de-a lungul bustului, cu cotul aproape răsucit.... Răspunsul doctorului Gray fu un fel de mormăit sceptic. Se întoarse pentru a studia cu colegul său radiografiile care tocmai ieșeau din aparat.

– Într-adevăr, este o luxație, dar nu de claviculă. De cot, dragă prietene!

Hector se mulțumi să dea afirmativ din cap. Obrajii bronzați erau cam cărămizii. Imperturbabil, Anthony îi dicta dispozițiile.

– Dă-i un tranchilizant. Voi pune articulația la loc prin manevrare. A suferit și așa destul, sărmanul.

În timp ce Hector pregătea o seringă, Tilly și Jennie culcară copilul pe masa de operație care se afla în sala vecină. Injecția îl liniști puțin, dar continua să tremure, gemând. Anthony puse mâna pe brațul mic, pe care-l trase dintr-o smucitură. Copilul

scoase un strigăt strident, fără îndoială mai mult de teamă, decât de durere. Apoi trăsăturile i se destinseră treptat. Dar părea într-o stare de mare oboseală. Anthony îl luă el însuși în brațe pentru a-l duce în sala de așteptare, unde părinții îngrijorați îi păndeau întoarcerea.

– Totul este în ordine, doamnă Wolsky! spuse pe un ton liniștitor. Dar vă previn: s-ar putea să aibă niște grețuri. În acest caz, să nu vă neliniștiți. Să-i dați doar asta.

Îi făcu semn lui Tilly să se ducă să aducă medicamentul necesar, pe care i-l înmână mamei. Apoi, cu un gest neașteptat, se aplecă brusc asupra copilului, pentru a-i mângâia obrazul cu un aer înduioșat.

Totuși, nu întârzie să se îndrepte cu un aer demn. Chipul său nu mai trăda nicio emoție.

Jennie îl observă cu o anumită surpriză, îmbinată cu admirație. Executase gesturile adecvate cu o măiestrie și un calm puțin obișnuite. Și mai mult, avusese timp să arunce o privire pe fișa care arăta numele copilului, pentru a li se putea adresa părinților ca și când erau cunoștințe vechi....

– Vom pune totuși un bandaj, pentru a evita să se rănească din nou. Și mi-l aduceți peste două zile să-l examinez.

Cu aceste cuvinte, salută rapid familia Wolsky și plecă.

Hector îl luă pe micul Jonathan pe genunchi, pentru a-i aplica o bandă lată, elastică, în jurul cotului, pentru a-i fixa articulația în poziția bună. Lacrimi mari se uscau pe obrajii bucălați ai copilului, care suspina încă. Hector se întoarse zâmbind spre părinți, folosindu-și umorul pentru a diminua dramatismul situației.

– Vă vor trebui câteva zile înainte de a-l lua pe acest tânăr cu dumneavoastră la bal! Copilul adormise deja. Medicul i-l întinse mamei, care îi mulțumi mult.

– Doctorul Gray este în biroul său?

Jennie improviză un răspuns.

– Hm, nu, a fost chemat în altă parte...

Părinții, plini de recunoștință, părură mulțumiți cu această scuză. Jennie îi conduse cu amabilitate. Când ușa se închise după ei, se prăbuși într-un fotoliu. Nu se mai gândea decât la un lucru: să ajungă în cabină și să doarmă! Dar, evident, Hector nu vedea astfel lucrurile.

– Nu te poți duce la culcare fără să cinezi, decretă el pe un ton fără replică. Nu vreau o asistentă subalimentată și gata să leșine!

O conduse cu Tilly până la un restaurant pe puntea numărul trei, rezervată ofițerilor și personalului de întreținere. Puțin tentată de bucățile de carne care tronau pe bufet, Jennie se hotărî pentru o supă de legume, atât de delicioasă încât luă de trei ori și o salată exotică ușoară.

Sala era plină de fum și căldura care domnea în ea era înăbușitoare. Tilly remarcă probabil paloarea și ochii încercănați ai colegei sale, deoarece puse prietenește o mână peste a sa.

– Ar trebui să te duci pe punte să iei puțin aer și mai ales să dormi... Dacă sună telefonul în cabină, nu te preocupa. Eu sunt de gardă în noaptea aceasta.

Hector îi făcu cu ochiul poznaș.

– Cu siguranță, îl vei întâlni pe Tony pe punte. Toți englezii au mania de a respira aer curat!

Jennie se gândi că nu ținea deloc să-l vadă pe medic. După schimbul de cuvinte mai degrabă dezagreabil de la începutul după-amiezii, ar fi încercat o oarecare jenă să se afle singură cu el.

– Și tu, Hector?

Cel în cauză se ridică zâmbind larg.

– Oh, eu.... Prefer parfumul banilor și al femeilor. Așa că mă duc să-mi petrec seara la cazinou!

Le transmise un sărut din vârful degetelor, înainte de a dispărea. Tilly ridică ochii la cer și se aplecă spre Jennie.

– N-am știut niciodată dacă se laudă sau nu. Dar nu-l cred necinstit. Își alege ca partenere femei care au aceeași mentalitate ca el.

– Face din țânțar armăsar.

Se despărțiră râzând. Jennie își îmbrăcă vesta pentru a se duce să înfrunte briza marină și se îndreptă spre punte. Era aproape pustie. Răcoarea nopții alungase mulțimea de pasageri spre interiorul navei, în numeroasele saloane și săli de spectacole care le erau oferite. Doar câțiva mateloți erau ocupați să spele bordul, de la piscină în jos.

Tânăra femeie se plimbă de-a lungul balustradei, inspirând cu încântare adierile de aer sărat care veneau să-i mângâie fața. Nimic mai bun pentru a veni de hac migrenei pe care o simțea apărând! Migrena... Nu era singura care-i cunoștea consecințele, după toate aparențele. De-abia îi trecuse acest gând prin minte, că zări silueta înaltă, deja cunoscută, la câțiva metri în fața sa.

Nu fu surprinsă să-l recunoască pe Anthony Gray. După remarca lui Hector, se aștepta să-l întâlnească, dar dacă l-ar fi putut

evita, ar fi fost încântată. Se gândi o clipă să urce în grabă pe puntea superioară, ca și când nu-l văzuse. Dar era prea târziu: medicul se apropia deja de ea cu un pas degajat.

– Așadar, și dumitale îți place clarul de lună!

Vorbea fără să zâmbească, dar cu o voce mai destinsă decât la ultimele lor schimburi de cuvinte. Întinse brațul spre ea.

– Vino pe aici. Ești în plin vânt!

Jennie se supuse, încă puțin neîncrezătoare față de acest bărbat ciudat.

– Ai dreptate, totuși este mai puțin rece sub această copertină, admise.

Anthony întoarse capul, cu un aer preocupat.

– Cum se simte micul Jonathan? întrebă el.

– Ultima dată când l-am văzut, adormise în brațele mamei sale. Probabil, după cină, Hector va trece să-l vadă în cabina domnului și doamnei Wolsky.

Nu se putu împiedica să adauge propriul comentariu:

– După plecarea dumitale, au cerut să te vadă, ca să-ți mulțumească, bănuiesc. Le-am spus că ai fost chemat în altă parte.

Medicul o privi distant, distrat.

– Adevărat?

Evident, nu ținea să spună mai mult. Voia, fără îndoială, să stabilească între ei mai degrabă un climat de bună înțelegere, decât să continue cearta lor. Jennie se întoarse și-și ațintì și ea privirea asupra orizontului. O splendidă jumătate de lună lumina cu o lumină albăstrie suprafața oceanului, care se ridica domol în voia valurilor.

Anthony se rezemă cu coatele de balustradă și părul de culoare închisă începu să fluture în vânt. Profilul său perfect se contura în umbră ca o figură de medalie. Jennie simți subit un sentiment de siguranță aflându-se lângă acest bărbat cu statură impozantă. Dar totuși, o intriga.

– Hector mi-a spus că vii deseori să te plimbi pe punte când se înnoptează, îndrăzni tânăra femeie, în speranța de a scoate de la el câteva confidențe.

Anthony păru să n-o audă. Când îi vorbi, o făcu pentru a reveni la ultimele lor cuvinte.

– Mi-a plăcut întotdeauna să mă ocup de copii. Plănuisem să mă specializez în chirurgie pentru nou-născuți. Mi-am început chiar stagiul cu Stephen Greer, la Londra.

Cu siguranță, era vorba de un medic renumit, dar Jennie nu-l cunoștea. Se feri totuși de orice comentariu: nu se punea problema să-l întrerupă! Poate va afla ceva mai mult despre motivele care-l aduseseră pe acest vapor de croazieră? Vocea i se ridică deasupra valurilor, uniformă.

– Am realizat repede că nu eram făcut pentru această muncă. Cum să comunici cu un pacient care nu se poate exprima decât prin țipete? Nu puteam suporta suferința acelor ființe mici, care n-aveau posibilitatea s-o spună.

– Da, înțeleg. Dar copiii uită repede durerea fizică.

Cum medicul rămase tăcut, Jennie îndrăzni să zâmbească.

– Știi, te-am judecat greșit. Credeam că...

– Nu, este vina mea, o întrerupse Anthony. Iartă-mă că ți-am vorbit dur în această după-amiază. A fost o zi proastă. Migrena

aceea mă epuizase complet. Nu mai avusesem de o lună sau două, și speram... Dar să uităm asta!

– Recunosc, și eu m-am înfuriat prea repede. Eram extenuată de călătorie. Dar acum, este în ordine.

Medicul se întoarse spre ea ușor.

– Nu, Jennie, încă ai nevoie de odihnă. Ar fi mai bine să cobori în cabină și să adormi cât mai repede. Nu te-am pus de gardă în seara aceasta pentru a-ți permite să te refaci. O vei asigura mâine și cum în două zile vei dori să profiți de oprirea noastră în Bermude, ai interesul să dormi!

O luă de mână ca pentru a o duce spre culoare. Jennie se lăsă ascultătoare condusă până la ușă.

– Noapte bună.

– Somn ușor.

Chiar înainte de a închide ușa, tânăra femeie se întoarse pentru a-i adresa un semn ușor din mână. Dar el era din nou cu coatele rezemate de balustradă și-i întorsese spatele.

Ce bărbat ciudat! Cele câteva confidențe pe care i le făcuse referitor la cariera sa ar fi trebuit s-o lămurească puțin asupra personalității sale, dar se întâmplase tocmai invers! Acum, Jennie își punea și mai multe întrebări.

Dar de ce oare o intriga medicul atât de mult?

Capitolul 3

Era o dimineață superbă. Jennie se postase la intrarea pasarelei de acces de la puntea numărul trei, unde își dăduse întâlnire cu Hector Mendez. Vaporul acostase în port și numeroși pasageri coborâseră deja pe uscat, în ținută de plajă și cu aparatele de fotografiat de-a curmezișul pieptului. Ea însăși îmbrăcase o rochie înflorată și o pălărie de paie de culoare deschisă și strângea sub braț un coș mare care conținea costumul de baie dintr-o piesă, creme solare și prosopul.

În acea dimineață, trezindu-se, descoperise în sfârșit prin hublou decorul fastuos al acestei prime insule din Caraibe. Foarte agitată la ideea de a-și petrece ziua liberă într-un loc atât de idilic, se ridicase în grabă.

Cerul de un albastru-intens, cocotierii imenși care se legănau în voia vântului, toate culorile tropicelor păreau s-o invite să li se alăture cât mai repede.

Aruncă o privire pe furiș la ceasul unui domn bătrân care trecea prin fața ei. Era deja ora zece, sau aproape! Hector îi propusese în ajun să se întâlnească acolo la ora nouă și patruzeci și cinci și nu se vedea nicăieri. Totuși, era foarte sigură că nu se înșelase!

Pe timpul nopții, împărtise garda cu doctorul Gray. Fusese chemată de două ori, prima dată spre miezul nopții pentru a face un pansament unuia dintre bucătarii vasului, care se tăiase la mână preparând o mâncare, și a doua oară la patru dimineața, pentru a se ocupa de un pasager care suferea de stomac. Atunci, preferase să rămână puțin în camera vecină pentru a supraveghea evoluția stării bolnavului și după aceea dormise puțin.

Jennie scruta împrejurimile, pentru a încerca să-l zărească pe Hector. Nu, nu se înșelase asupra locului, nici a orei! Oare ce se întâmplase? O urgență? Se aplecă pentru a spiona intrarea coridorului care ducea la serviciul de sănătate. Doctorul Gray îl externase în zori pe pacientul din timpul nopții, care părea că se simțea mult mai bine. Oare ce problemă putuse apărea după plecarea lor?

Își aminti brusc că nu-l văzuse pe Hector în ajun la cină, nici în acea dimineață la micul dejun. Începuse să se îngrijoreze serios, când brusc, îl văzu apărând cu un zâmbet larg pe buze. Dar nu era singur! O tânără femeie înaltă, blondă, foarte sofisticată, se atârnase de brațul lui ca și când se temea să nu-i fie luat. În timp ce se apropiară, Jennie recunoscu brusc starul platinat care-i aruncase lui Anthony Gray o ocheadă ucigătoare în ziua îmbarcării. Așadar, reușise să atragă în plasă unul din bărbații în uniformă la care părea să viseze!

Hector o zări pe Jennie și se mulțumi să-i adreseze o privire complice trecând prin fața ei, destinată cu siguranță s-o facă să-l ierte că trăsese chiulul. Apoi se întoarse ușor ridicând din umeri, ca pentru a arăta că-i părea rău, dar că situația îi scăpase de sub control!

Jennie rămase o clipă uluită. Din fericire pentru ea, farmecul doctorului Mendez o lăsase complet rece; dar se bucurase la ideea acelei zile pe uscat! Hector părea să cunoască perfect insula și-i promisese să-i servească de ghid. Oare ce va face acum?

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în cabină pentru a lua pliantul pe care i-l înmânase doctorul Gray, astfel încât să facă singură vizita. Întărită de această idee, porni pe coridor, când se află nas în nas.... chiar cu medicul! Acesta avea un zâmbet ironic în colțul gurii.

– Presupun că Hector a uitat să-ți spună că aseară a descoperit femeia acestor săptămâni la Clubul Marinarilor?

– Ei bine, da... Să știi că-mi este perfect egal, dar ar fi putut totuși să contramandeze întâlnirea! Spune-mi, ce este de văzut pe insulă?

– În niciun caz nu trebuie ratat Horseshoe Bay, care, după părerea tuturor, este cea mai frumoasă plajă din arhipelag. Se află în parcul South Shore, unde merge autobuzul pe care-l zărești acolo jos, la răspântie. După părerea mea, prietenul nostru Hector își va duce cucerirea la Elbow Beach, cel mai elegant loc din regiune.

– Mulțumesc pentru sfaturi. Mă voi duce să iau pliantul turistic din cabina mea.

– Așteaptă... N-ai dormit foarte mult noaptea trecută, nu-i așa?

– Nu, este adevărat.

– Ar fi mai bine să te duci să te odihnești și să amâni vizitarea insulei pentru mâine.

– Dar va fi rândul meu de gardă pe vapor....

– Ai putea să schimbi cu Tilly, dacă ea nu vede niciun inconvenient. Astăzi n-am nevoie de ea; pot să-i dau ziua liberă și te va înlocui mâine. Jennie ezită o clipă, dar ideea îi păru convingătoare. Anthony nu-i așteptă răspunsul.

– Dacă-mi permiți, reluă el, voi lua cu plăcere locul lui Hector mâine, pentru a te conduce până la Horseshoe Bay.

– Adevărat? N-aș vrea să te plictisesc....

– Am parcurs atât de des această insulă singur, încât aș fi încântat să fiu măcar o dată însoțit.

Anthony își subliniase fraza cu un oftat care o intrigă mult pe Jennie. De ce oare îi făcea această confidență? N-avea ocazia, ca Hector, să găsească ușor printre pasagerele de toate naționalitățile tinere femei fermecătoare gata să se plimbe în compania sa – și în plus atât de potrivite? Și dacă era voința sa să rămână singur, pentru ce motiv îi adresa ei această propunere?

Avu brusc intuiția că pentru el era vorba de un act important. Ca și când, prin această hotărâre subită, punea capăt unei perioade întunecate din viața sa... Dar poate acest fapt nu era decât în imaginația sa. În realitate, era mai degrabă ceea ce căuta ea să realizeze. Își dorea să-și umple existența cu chipuri noi, să găsească însoțitori simpatici care să vină să alunge vechile fantome ale trecutului.

Se duseră imediat la serviciul de sănătate, pe care Tilly de-abia îl deschisese. Tânăra infirmieră fu încântată că putea să-și vadă de ce-i făcea plăcere și acceptă fără reticențe să lucreze a doua zi. După plecarea sa, Jennie se așeză la birou, pentru a consulta câteva hârtii administrative. Vaporul se golise, așa că dimineața va fi probabil foarte liniștită.

Prima consultație fu cea a părinților Wolsky. Anthony Gray îi primi cu amabilitate și-l felicită pe micul Jonathan pentru curajul său.

– Te vom putea elibera de acest bandaj incomod, băiatul meu!

Examină cu atenție brațul copilului. Acesta din urmă nu se arătă deloc speriat și gesticula vesel. În schimb, tatăl său mai arăta câteva semne de îngrijorare.

– Trebuie să-i supraveghem jocurile, doctore? Fără îndoială, cotul va rămâne fragil un anumit timp, presupun....

– Nu în mod special. Apa de mare îi va face foarte bine. Așa că duceți-l la plajă – cu pălărie și un strat bun de cremă solară, desigur. O zi bună tuturor!

După plecarea lor, orele trecură fără altă vizită până la ora treisprezece. Jennie hotărî să mănânce rapid de prânz și să se ducă în cabină să doarmă puțin, cum o sfătuise Anthony. Nava era tot mai pustie și nu va mai fi nevoie de asistentă înainte de întoarcerea pasagerilor, pe la ora șaptesprezece.

Se trânti pe pat și dormi fără întrerupere până sună ceasul deșteptător. Apoi, pe deplin refăcută de această siestă, se hotărî să se ducă la post. De data aceasta, sala de așteptare a serviciului de sănătate era plină. Trei persoane căzuseră de pe stânci. Alții

veniseră ca urmare a unor indispoziții diverse, datorate unor prea lungi expuneri la soare. Unul dintre ei, un tânăr canadian numit Steve Waxman, care adormise pe plajă după ce băuse prea multă bere, se afla într-o stare de deshidratare avansată. Trebui să fie internat într-una din camere pentru a i se pune perfuzie.

Puțin înainte de ora douăzeci, se putu în sfârșit ridica și duce în cabină. Anthony profită de plecarea sa pentru a închide serviciul.

– Trebuie să ne așteptăm la alte cazuri de acest gen în timpul serii, spuse el. Simptomele nu se manifestă întotdeauna imediat.

– Ei bine, dacă trebuie, voi veni să te secondez.

– Liniștește-te: în general, totul intră în normal pe la miezul nopții. Oricum, vei avea timp să te odihnești.

În realitate, previziunile doctorului Gray se dovediră mai degrabă pesimiste, deoarece ultimul pacient al serii se întoarse la activitățile sale pe la orele douăzeci și trei. Dar un apel o trezi pe Jennie în zori. Unul dintre ucenicii bucătari se arsese preparând cafeaua echipajului.

Răsăritul de soare pe insule era un spectacol de neuitat. Jennie se delectă cu el înainte de a se întoarce în cabină. Dorea să-și mai acorde două sau trei ore de somn, ca să fie în formă deplină pentru a-și începe ziua sa liberă!

Pe la ora zece, după un duș rapid, se grăbi să-și pregătească geanta de plajă – fără să uite bineînțeles să ia o cremă solară de mare protecție, deoarece vederea prejudiciilor cauzate de soare pacienților din ajun o avertizase suficient asupra pericolului. Ajungând la ascensor se află nas în nas cu Hector. Acesta arboră imediat un aer pocăit, care contrasta cu privirea care-i râdea.

– Oh, Jennie, bună ziua! Mulțumesc pentru ieri! Eram sigur că vei înțelege situația.

Jennie îi adresă un zâmbet ironic.

– Sper că ai petrecut o zi plăcută.

– Oh, da! Corinne și cu mine avem multe puncte în comun....

– Ce păcat pentru tine că trebuie să lucrezi astăzi!

– Te înșeli, Jennie. Îmi iubesc meseria. Vezi, toate participă la fericirea de a trăi. Sunt un bărbat foarte pasionat.

– Oh, înțeleg. Și pasiunea pentru viață nu-ți lasă nici măcar timpul de a contramanda o întâlnire, nu-i așa?

Hector preferă să ia remarca râzând.

– Să nu-mi spui că regreți! De fapt, visai să te afli între englezi, cu dragul tău Anthony Gray! Iată-l, la timp!

Se aplecă la urechea ei înainte de a intra în ascensor.

– Vei putea petrece o zi "englezească" de neuitat bârfind acești străini grosolani!

Jennie nu avu răgazul să-i răspundă. Anthony se apropia de ea zâmbind.

– Văd că ești gata. Atunci, să mergem!

Agasată încă de ironiile lui Hector, tânăra femeie îl urmă fără o vorbă până pe chei, unde trebuiră să îndeplinească formalitățile de vamă, înainte de a putea ajunge la plajă. Anthony o privi brusc, râzând. Surprinsă, Jennie îi aruncă o privire suspicioasă.

– Ce s-a întâmplat? Nu văd nimic nostim....

– Tu ești nostimă! Mă întreb ce ți-a putut spune Hector când te-a părăsit adineauri, pentru a face o asemenea mină!

Jennie luă un aer și mai furios.

– Oh, și-a permis pur și simplu să mă insulte, pe tine și pe mine, ca și pe toți compatrioții noștri reuniți!

– Serios?

Jennie scutură din cap.

– Nu, admit că exagerez puțin. Dar se comportă într-o manieră atât de impertinentă, atât....

Anthony începu să râdă din toată inima.

– S-ar spune că ești furioasă! Cred că toate astea nu merită osteneala. Trebuie să-l iei pe Hector așa cum este. Te vei obișnui repede cu el, vei vedea.

– Este adevărat, am greșit enervându-mă. Nu trebuie să stric o zi atât de frumoasă!

– În tot cazul, descopăr că nu-ți lipsește caracterul, Jennie! Ai noroc, să știi! Asta probabil îți permite să faci față multor dificultăți în viață....

– Din păcate, nu întotdeauna. Sunt la fel de vulnerabilă ca oricine, cel puțin în ceea ce privește lucrurile serioase.

Cum rosti aceste cuvinte, nu se putu împiedica să se gândească la decesul lordului Peter Farrow și mai ales.... la Ralph. Dar nu era cazul să revină asupra amintirilor triste! Arătă cu mâna orizontul de un albastru de vis.

– Îmi pare că timpul este și mai frumos decât ieri!

– Da, căldura este mai puțin umedă. Este vremea ideală! Vino, vom face turul insulei pe scuter.

Jennie îl privi cu groază.

– Cum? Nici nu se pune problema! Nu țin să-mi termin croaziera în mii de bucăți!

– Nu te teme, sunt familiarizat cu el și sunt foarte prudent. Și vom purta căști....

Cum Jennie avea o mină care exprima îndoială, Anthony o duse puțin mai departe pe plajă. Ajunseră curând în apropierea unui stand de închirieri de vehicule pe două roți și în acea clipă, fără să știe cum, Jennie se află călare pe un vehicul roșu cu alb care vuia deja sub mâinile pricepute ale însoțitorului său.

– Ține-te bine!

– De ce?

– Prinde-ți brațele în jurul taliei mele!

După o ezitare ușoară, Jennie își trecu brațele în jurul lui cu un gest hotărât și nonșalant.

– Nu, nu așa. Strânge-mă mai tare, altfel vei fi aruncată la primul viraj! Și sprijină-ți fața pe spatele meu! Să nu-ți fie teamă!

Tânăra femeie nu-i putu răspunde că nu numai teama era cea care o paraliza, ci faptul că se afla atât de brusc cu el într-o poziție atât de intimă! Totuși, era mai rezonabil să-i urmeze sfaturile. Strânse degetele pe centura blugilor conducătorului, în timp ce-și puse obrazul pe cămașa de bumbac fin, impregnată de căldura pielii lui.

Scuterul demară în trombă. Era evident că Anthony știa să se folosească perfect de el, fără să-și asume nici cel mai mic risc. Se îndepărtară curând de plaja invadată de mulțime și trecură de ultimele locuințe ale micului oraș Hamilton.

Porniră pe un drum care șerpuia puțin. În timp ce Anthony lua cu îndemânare numeroasele viraje, Jennie îi simțea mușchii spatelui contractându-se sub propriul trup. Nu mai știa foarte bine

ce sentiment, de teamă sau de tulburare, o făcea să tremure ca o copilă.

Trecură prin fața unei clădiri înalte, pe frontonul căreia tânăra femeie putu descifra o inscripție: "King Edward Memorial Hospital". Apoi o luară de-a lungul unui șir de case încântătoare, pe jumătate ascunse în tufișuri enorme de hibiscus, ale căror flori răspândeau un parfum foarte suav, care ajungea la ei în valuri, îmbinat cu briza marină.

Culorile pastel ale zidurilor și ferestrelor se îmbinau perfect cu creșterea vegetației. Era o vedere încântătoare, care se prelungea până la punctul sudic al insulei, unde hotelurile o înlocuiau brusc, în mijlocul unui parc mare, acoperit de o luxuriantă plantație de palmieri. În acea clipă, Anthony o luă pe un drum mic, mărginit de eucalipți, care părea că ducea la mare.

Ajunseră pe o esplanadă mare, mărginită de un gard viu, unde scuterul fu parcat într-un loc rezervat. Jennie puse picioarele pe pământ, clătinându-se puțin. Anthony se grăbi s-o ajute să-și scoată casca.

– Cum te simți? Ți-a trebuit un oarecare timp să te relaxezi.

– Este prima dată când urc pe acest gen de vehicul.

Bineînțeles, nu-i putea mărturisi adevăratul motiv al tulburării sale... Medicul o conducea deja spre gardul verde în spatele căruia se întindea o plajă imensă. Jennie scoase un strigăt de admirație în fața spectacolului care i se oferea. Nisipul roz, cât vedeai cu ochii, forma cu albastrul oceanului un contrast minunat.

Tânăra femeie se grăbi să-și scoată sandalele pentru a păși cu încântare pe acel covor mătăsos făcut dintr-un praf de corali cernut

de mare la nesfârșit. Nu putu rezista dorinței de a lua un pumn între degete, dar briza ușoară i-l fură aproape imediat.

Brusc, nu mai avea decât o dorință: aceea de a se arunca în valurile albastre și albe care veneau să ude plaja la câțiva metri de ea. Își desprinse foarte repede rochia ușoară din bumbac înflorat, rămânând într-un costum de baie dintr-o piesă, foarte decoltat în spate, de o frumoasă culoare violet, care contrasta în mod impresionant cu pielea de culoare deschisă. Anthony îi aruncă o privire competentă.

– Nu uita crema solară! Suntem prea aproape de ecuator pentru o piele atât de delicată ca a ta.

Jennie profită de ocazie pentru a se întoarce de la însoțitorul său, care își descheia fără să se grăbească primii nasturi de la cămașă. În timp ce scotocea în poșetă pentru a-și găsi tubul cu cremă, nu putu totuși evita să-l vadă scoțându-și blugii, descoperind niște picioare de sportiv acoperite pe jumătate de bermudele negre de baie.

Dar oare de ce îl observa astfel cu coada ochiului? Era absolut ridicolă! Toate astea din cauza cursei pe scuter, care fusese totuși foarte puțin romantică, datorită zgomotului motorului și a căștilor incomode! Și acum, culmea grozăviei, iată că-i lua din mâini crema solară pentru a o unge, în ciuda protestelor sale!

– Ai uitat omoplații! o dojeni cu amabilitate.

Calvarul lui Jennie nu se terminase. Într-adevăr, cum să refuze să-i facă același serviciu lui Anthony, când i-l cerea? Trebui să respire profund înainte de a-i masa la rândul său spatele cu cremă. Se simțea însă atât de vulnerabilă....

Foarte fericiți, se repeziră curând în valuri ca doi adolescenți și Jennie nu întârzie să-și uite tulburarea. Temperatura apei era admirabilă, soarele nu ardea încă prea puternic... Era paradisul! Jennie nu se scăldase încă niciodată într-o mare de un albastru atât de intens și de transparent.

– Am impresia că înot într-un cocteil cu curaçao! exclamă Jennie.

– O "Lagună albastră"?

– Da!

– Ai încercat deja o "Perlă de jad?"

– Nu, ce este?

– Ah, ah, mister! Te voi face să guști chiar în seara aceasta, la bar! Are exact culoarea pe care o ia oceanul la apusul soarelui.

Jennie râdea în hohote. Oare de cât timp nu se mai amuzase astfel? Conversația lor părea complet aiurită, dar ce bine era! Plonjă în adâncul apei și începu să înoate razant peste nisipul roz. Apoi reveni la suprafață cu un aer atât de uimit, încât Anthony îi făcu complice cu ochiul.

– Facem o întrecere?

– De acord! Până la geamandura galbenă!

Se jucară astfel mult timp, ca doi copii, înainte de a ajunge, epuizați, la prosoapele întinse pe nisip. Se bucurară îndelung de căldura razelor de soare pe pielea udă. În cele din urmă, Anthony se ridică pe coate pentru a se apleca spre Jennie.

– Ce-ai spune de o mică plimbare de-a lungul plajei, cu o oprire pentru picnic pe stânci?

– Este o idee genială!

Tânăra femeie constată că avea costumul de baie aproape uscat. Doar câțiva pași prin soare și va putea să îmbrace rochia! Porniră de-a lungul plajei, care devenea tot mai aglomerată pe măsură ce se apropiau de hotelurile de pe fâșia îngustă de nisip, care înainta în mare. Dar când trecură de ele, ajunseră curând într-un golf mic stâncos, lipsit de turiști.

– Suntem la Stonehole Bay, o anunță Anthony. Ne vom putea așeza pe marginea acestei grote, ce crezi?

Jennie aprobă cu entuziasm. Medicul scoase din geanta frigorifică mai multe sandvișuri foarte apetisante și chiar o prăjitură de ciocolată pe care unul dintre bucătari o pusese deoparte special pentru ei. Umbra răcoroasă a stâncilor fu binevenită, deoarece căldura devenise toridă.

Pentru Jennie fu una dintre cele mai delicioase mese pe care le luase vreodată. Desigur, mâncarea era ușoară, dar peisajul părea ieșit dintr-un vis. Și prezența unui însoțitor atât de plăcut ca doctorul Gray, nu făcea decât să adauge plăcere clipei. Schimbară cuvinte ușoare și nostime, fără importanță; treptat, între ei se instală o tandră complicitate.

– Vrei să vizitezi restul insulei?

– Pe canicula asta? Ar fi o nebunie! Nu țin să ajung pe "Leeward" în starea în care i-am văzut pe pacienții noștri aseară!

– Atunci, să ne întoarcem să ne scăldăm. Apoi vom merge pe sub șirurile de palmieri pentru a ajunge la plaja unde am lăsat scuterul.

– Sper că va mai fi acolo!

– Ia te uită, credeam că-l detești!

– Nu, deloc! La început nu mă simțeam foarte în largul meu, este adevărat. Dar apoi, m-am obișnuit. Este într-adevăr un mijloc simpatic de a vizita insula!

– Serios? Mă întreb dacă ești sinceră...

Jennie se ridică râzând și după o baie lungă, porniră pe drum în sens invers. Se aflară curând la Horseshoe Bay. Lăsându-și încălțările pentru a merge pe nisip, Jennie avu surpriza să-și ardă tălpile picioarelor.

– Uf! Ne vom prăji! Să fugim repede în mare!

Era gata să-și pună planul în aplicare, când zări brusc la câțiva pași de prosoapele lor un tânăr bărbat cu fața stacojie, pe care-l recunoscu imediat.

– Dar.... este pacientul nostru canadian, Steve Waxman! Este nebun să se expună astfel, după insolația de ieri!

– Într-adevăr, este complet inconștient! A adormit la soare.

– Fără îndoială, se află acolo de un anumit timp, deoarece părul îi este uscat.... Trebuie să-l trezim. Cu atât mai rău dacă ne ia drept niște persoane care-i strică plăcerea!

– Ai dreptate, mă duc la el.

În timp ce-l urmărea din ochi pe Anthony care se apropia de turistul imprudent, Jennie își deschise tubul de cremă solară, luă o alună de spumă în mână și începu să se maseze pe brațe și pe piept. Dialogul dintre cei doi bărbați îi păru furtunos. Câteva secunde mai târziu, Anthony se întoarse scuturând din cap.

– Ce ți-a spus?

– Să-mi văd de treabă!

– Dar chiar este treaba ta, nu i-ai spus?

– Ba da, desigur, totuși, după toate aparențele, nu este și părerea lui! Și când l-am întrebat dacă, după sfaturile noastre, cel puțin a evitat alcoolul astăzi, mi-a replicat cu mândrie că a băut bere la prânz, după cum obișnuiește!

– Sper că s-a uns cel puțin cu o cremă protectoare....

– În niciun caz! Este acoperit cu ulei din cap până-n picioare! Îi este foarte teamă că nu se întoarce bronzat....

– Dacă va continua, se va întoarce cu bandaje peste tot!

– Are propria teorie.

Crede că o insolație se tratează cu un duș cald și o bună cremă hidratantă.

– Dumnezeule! Dar ce putem face pentru el? Nu este totuși un copil!

Anthony se mulțumi să-i răspundă printr-o ridicare din umeri înainte de a o invita să alerge până în apă. Îl urmă cu plăcere, dar baia fu mai puțin veselă decât precedentele. Amândoi se gândeau la inconștiența tânărului canadian, pe care cu siguranță îl vor avea de îngrijit în curând.

Întorcându-se la prosoape, văzură că tânărul bărbat se întorsese pe burtă, pentru a-și expune spatele la soare. Dar se feriră să-i mai dea sfaturi. Anthony se limită la a ridica ochii spre cer cu un aer neputincios.

– Sunt niște dușuri puțin mai departe. Am putea merge să ne răcorim înainte de a porni la drum.

– Ce idee bună!

– Nu prea speriată de perspectiva unei noi curse pe scuter?

– Câtuși de puțin, te asigur!

După ce-și adunaseră lucrurile, trebuiră să treacă foarte aproape de pacientul lor recalcitrant, a cărui culoare amintea tot mai mult de cea a homarilor care tronau în fiecare seară pe bufetele de pe "Leeward". Jennie dădu din cap cu un aer dezolat.

– Ce prostie!

Se îndreptară spre dușuri, dar de-abia ajunseră acolo că un american gras, care gâfâia, îi ajunse din urmă speriat.

– Sunteți medicul și infirmiera de pe "Leeward?"

– Da...

– Există acolo un tânăr bărbat care vă solicită. M-a trimis să vă caut. Pare foarte bolnav!

Jennie și Anthony bănuiră imediat despre cine era vorba. Se întoarseră din drum în fugă, neliniștiți să afle în ce stare se afla pacientul lor foarte încăpățânat....

Capitolul 4

– Îmi pare rău pentru tine, Jennie.. Ziua ta liberă s-a întâmplat să fie scurtată.

Jennie îi adresă doctorului Gray un zâmbet complice.

– La fel și a ta!

– Nu este același lucru.

Eu cunoșteam deja Bermudele.

– Cel mai important este că ne-am dus la bun sfârșit treaba.

Când își regăsiseră pacientul canadian pe plajă, arzând de febră și cu grețuri, se grăbiră să facă să fie transportat până la vapor, pentru a-i administra tratamentul de urgență pe care-l necesita starea sa. Era cazul să acționeze, deoarece nivelul de deshidratare atins de tânărul bărbat imprudent era deja foarte avansat.

Acum, îngrijorarea li se domolise. Steve Waxman era scos din necaz, iar ei se vor putea odihni puțin. Amândoi își îmbrăcaseră în grabă hainele peste costumele de baie. Jennie începuse să simtă

ușoara înțepătură a sării dispuse pe piele și nu visa decât un lucru: să poată ajunge în cabina sa și să facă un duș rece.

Anthony o privi și o tachină.

– Erai superbă, pe scuter!

– Oh, nu eram prea liniștită. Mi-a fost foarte greu să urmez ambulanța. Ai ajuns în port mult înaintea mea!

– Mulțumesc totuși că te-ai ocupat de el. Nu-l puteam lăsa pe Steve singur în ambulanță.

– Crezi că-și va reveni fără sechele din acest traumatism?

– Arsurile superficiale se vor cicatriza, dar pentru a ne pronunța asupra consecințelor interne, va trebui să așteptăm câteva zile. Ar fi trebuit să-l obligăm să părăsească plaja încă de când am sosit!

– Nu erai în măsură s-o faci. L-ai avertizat destul.

Sosirea lui Hector îi întrerupse.

– Acum puteți să plecați. Tilly și cu mine ne vom ocupa de Steve. Nu uitați că este rândul nostru de gardă!

Anthony părea că ezită încă.

– Poate ar fi mai bine să rămân. Mă simt răspunzător pentru ce i s-a întâmplat acestui tânăr.

– Este ridicol, Tony! Faceți-mi plăcerea și plecați, nu este decât ora șaisprezece. Întoarceți-vă să vă plimbați puțin amândoi.

Anthony se întoarse spre Jenny.

– Ce spui?

– Mi-ar plăcea să fac mai întâi un duș.

– Desigur! Ai nevoie să te odihnești puțin. Ai dus scuterul înapoi?

– Nu, n-am avut timp. L-am lăsat pe puntea inferioară, în grija unui matelot.

– Foarte bine. Vom relua și ne vom continua turul insulei. Îți propun să mergem să cinăm pe coasta de vest. Este foarte diferit, vei vedea.

– Voi fi încântată, dacă îmi acorzi o jumătate de oră pentru a mă pregăti.

– Nu te grăbi și fă-te frumoasă.

– Nu te aștepta să mă vezi în rochie de seară!

– Pe un scuter, ar fi original!

Jennie se îndepărtă râzând, dar își auzi brusc numele, rostit pe un ton afectuos.

– Jennie! Mai ales să nu uiți să bei câteva pahare mari cu apă. Și nouă ne-a fost foarte cald.

Impresionată de solicitudinea sa, îi adresă un mic semn din mână, înainte să dispară pe culoarele înguste.

Îndată ce ajunse în cabina sa, tânăra femeie se dezbrăcă pentru a se grăbi sub duș. Câteva secunde mai târziu, auzi prin peretele subțire care o despărțea de cabina vecină, vocea lui Anthony care telefona la oficiu pentru a-i aduce o sticlă cu apă. Așadar, erau vecini! Încă nu avusese ocazia să-și dea seama.

Curând, îl auzi și pe el făcând duș. Era tulburată stupid la ideea prezenței sale atât de aproape – ca și când o putea vedea prin perete! Se grăbi să închidă robinetele și se refugie în halatul de baie plușat.

După ce închise ușa băii minuscule, se simțea mai calmă. Îi mai rămăseseră câteva minute să se odihnească puțin și se bucură de

ele, întinsă pe pat, legănată de balansul navei. Curând se simți complet pregătită pentru o nouă plimbare în jurul insulei.

Optă pentru niște pantaloni din pânză albă, destul de strâmți pentru a nu o jena pe scuter și destul de eleganți pentru a petrece seara într-un restaurant plăcut. Vesta ușoară asortată, ajustată pe talie, rămase deocamdată înnodată în jurul mijlocului, peste tricoul fără mâneci. Dar când căldura va fi mai potolită, cu siguranță îi va aprecia confortul și eleganța.

Privirea admirativă pe care i-o aruncă Anthony când îl întâlni, o mulțumi pe deplin. După toate aparențele, își alesese bine ținuta! Totuși, el se abținu de la orice compliment verbal. Pudoare? Timiditate? Jennie ar fi apreciat un mic cuvânt măgulitor... Ralph nu pierdea niciodată ocazia să-i comenteze toaletele. În cea mai mare parte a timpului o felicita, dar uneori îi și critica alegerea. Dar de ce oare îl comparase astfel pe Anthony cu fostul său logodnic? Era a doua oară când se surprindea stabilind ciudate paralele între ei. Era complet stupid! Îi adresă medicului un zâmbet radios.

– Unde mergem?

– Spre vest. Vom urma drumul vechiului port, apoi vom continua până la fostele docuri regale, care merită o privire. După aceea vom coborî pe Somerset, unde știu un mic restaurant cu o terasă spre mare....

– Or avea și crustacee în meniu?

– Bineînțeles! Haide, la drum!

Cocoțată din nou în spatele scuterului, Jennie își trecu brațele în jurul taliei însoțitorului său. Plimbarea i se păru încântătoare. Acum se simțea foarte în largul ei pe micul vehicul care evolua cu

mândrie pe drumurile înguste, mărginite de o vegetație bogată și de case vechi colorate, cu largi verande înflorite. Anthony se întoarse ușor.

– Te deranjează vântul?

– Nu.

– Nu te plictisești prea tare?

– Să mă plictisesc! Ar trebui să fiu într-adevăr blazată.

În realitate, cursa i se păru atât de scurtă, încât fu foarte mirată văzându-l pe Anthony parcând micul vehicul pe două roți în apropierea vechilor docuri regale.

– Oare am ajuns deja?

– Da. Privește. Tot perimetrul vechilor docuri a fost renovat și amenajat în magazine și restaurante. Există chiar un muzeu maritim.

Petrecură mult timp rătăcind prin fața vitrinelor și Jennie își promise să revină, dacă avea ocazia, pentru a intra în magazinele de bijuterii artizanale, ceea ce n-avea timp să facă imediat. Anthony arunca frecvent privirea la ceas.

– Am făcut rezervare pentru ora opt, îi explică.

– Bine, în acest caz, să mergem.

– Ți-ar fi plăcut să rămâi ceva mai mult aici, nu-i așa?

– Nu, voi reveni altădată pentru a face cumpărături. Nu te preocupa de mine!

– Îmi pare rău....Se priviră râzând brusc. Anthony dădu din cap.

– Ce politicoși suntem amândoi!

Nota de umor complice pe care o citi în ochii săi, o făcu să roșească. Ce prostie! De ce oare se simțea brusc atât de tulburată?

Pentru prima dată se surprinse regretând prezența lui Hector, ale cărui glume prietenești o amuzau fără niciun echivoc. Dacă i-ar fi putut însoți, situația ar fi fost mai simplă... Începuse să se întrebe dacă făcuse bine acceptând să cineze singură cu Anthony. Mai ales că și acesta se afla, după cum avea intuiția, într-o perioadă de fragilitate afectivă...

Jennie scutură din cap, străduindu-se să râdă.

– N-am mâncat crustacee de foarte mult timp! Simt că voi mânca bine!

În mai puțin de zece minute, se aflau în golful Somerset, în fața unui han fermecător, deja foarte aglomerat. Șeful de sală înaintă în întâmpinarea lor și le adresă un salut politicos, dar când Anthony își spuse numele, se încruntă imediat.

– Îmi pare rău, domnule. Ați întârziat zece minute și am dat deja masa dumneavoastră altcuiva... Va trebui să așteptați o jumătate de oră.

Jennie văzu maxilarele însoțitorului său încordându-se ca în ziua când îl întâlnise prima dată. Îi puse mâna pe braț, într-un gest liniștitor.

– Dacă am face până atunci o mică plimbare? îi propuse pe un ton vesel. Anthony păru să se relaxeze puțin.

– Nu, să mergem mai degrabă să ne așezăm la bar. Vei putea gusta acel faimos cocteil despre care ți-am vorbit!

Se instalară într-un colț al sălii care stătea să plesnească de plină ce era. Anthony părea foarte prost dispus.

– Cred că acest șef de sală stupid ar fi putut aștepta puțin înainte de a hotărî că nu vom veni!

– Este vina mea. Am pierdut atâta timp în fața vitrinelor de bijuterii....

– Aș, nu-i grav! Nu stăm rău aici! Iată această listă.... Ezit între un Piñacolado și o Margarita....

– Din partea mea, n-am nicio idee despre compoziția tuturor acestor băuturi misterioase! Credeam că ai fost barman!

Anthony îi făcu cu ochiul, arătând cu degetul un tabel mare care se afla în spatele ei.

– Liniștește-te, tocmai am aflat despre ce este vorba!

Jennie izbucni într-un râs copilăresc.

– Eram gata să cred că ești un stâlp al barurilor!

După o jumătate de oră, erau așezați tot la bar, în fața paharelor goale. Anthony începuse să dea din nou semne de nerăbdare.

– Suntem aici de mai mult de o jumătate de oră! Începe să fie frumos!

Fu chemat șeful de sală și veni să se scuze că i-a făcut să aștepte. Masa pe care le-o rezervase va fi liberă în zece minute, le promise.

– Permiteți-mi să vă ofer un al doilea aperitiv, pentru a nu vă face să așteptați, domnule.

Anthony se întoarse spre Jennie.

– Ce crezi? N-am face mai bine să părăsim definitiv acest local dezastruos?

Jennie îi adresă cel mai convingător zâmbet.

– Cred că n-are rost să ne supărăm....

Anthony se aplecă spre ea, cu un aer uimit.

– Credeam că tu ești cea care ai un caracter dificil. Singură mi-ai mărturisit, nu-i așa?

– Doar pentru lucrurile grave! Ascultă, nu doresc un al doilea pahar, dar.... să mergem să facem câțiva pași afară ne va face bine!

Fără îndoială, era cea mai bună soluție, deoarece Anthony era gata să facă scandal. El se ridică și-i întinse mâna.

– Ai dreptate.

Îi adresă șefului de sală încurcat o privire glacială.

– Vom fi aici exact în zece minute. Sper că vom putea în sfârșit să cinăm!

Luă mâna lui Jennie și o conduse spre ușă.

– Există un mic port de agrement la două minute de aici. Se pot admira acolo cele mai frumoase iahturi din lume! Și la capătul cheiului, apusul de soare este feeric.

O luară pe o străduță deja întunecată care-i conduse la locul descris de Anthony. De fapt, era vorba de un debarcader modest, dar cele câteva ambarcațiuni care se aflau ancorate acolo, erau toate niște mici minuni. Soarele nu mai era deja decât o pată strălucitoare, înecată pe jumătate în apele întunecate. Marea era ciudat de calmă: doar o foarte ușoară briză parfumată venea să răcorească prin adieri căldura apusului.

Anthony și Jennie rămaseră îndelung tăcuți, cu coatele rezemate de parapetul metalic al cheiului. Jennie își simțea inima plină de o emoție ciudată, ca în prima seară pe "Leeward", când admiraseră împreună valurile argintate de lună. Se gândea că magia unor asemenea clipe dădea naștere unor primejdioase intimități între ei.... Medicul se întoarse brusc spre ea cu un zâmbet liniștit.

– Mulțumesc că mi-ai sugerat această plimbare, Jennie.

M-am enervat cam prostește la bar, adineauri. Este adevărat că uneori nu mai știu dacă este mai bine să mă îndârjesc și să lupt, sau s-o iau la fugă.

– Nu cred că am luat-o la fugă!

– Nu, ai dreptate. Vorbeam în general. Se întâmplă ca fuga să fie singura ieșire posibilă în viață....

– Da, este adevărat.

Anthony o privi cu un aer puțin surprins.

– Este ciudat, s-ar spune că ai această experiență.

– Da, cu siguranță....

– Trebuie să înțeleg oare că angajarea ta pe "Leeward" este tocmai un fel de fugă?

– Da, evident.

– De ce "evident?"

– Nu crezi că jumătate din oamenii de pe vapor sunt acolo pentru a fugi de o parte din viața lor?

Anthony dădu serios din cap.

– Ești foarte perspicace.

– Responsabilul cu programele artistice, vânzătoarele din prăvălii și chiar destul de mulți chelneri... Oh, toți au motive întemeiate să fie aici: bani, plăcerea de a călători etc. Dar ce ascund toate acestea?

– Pari plină de înțelepciune.

– Mai puțin decât aș vrea!

– Și, după tine, când descoperi că este timpul să te întorci acasă?

Jennie preferă să aleagă umorul pentru a răspunde.

– Oare cum aș putea să știu după patru zile de călătorie? Nu sunt atât de experimentată cum crezi!

Era timpul să revină la mai multă ușurință. Deja mersese prea departe cu mărturisirea. Dar Anthony nu râdea. Brusc, o privi cu intensitate și Jennie se simți extrem de tulburată de blânda insistență a ochilor cenușii ațintiți asupra sa. Fără să vrea se înfioră, dându-și subit seama de apropierea corpurilor lor.

Pe nesimțite, mânați parcă de aceeași forță interioară, se apropiară și mai mult unul de altul. Anthony era atât de înalt, încât automat Jennie se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a i se alătura.

Medicul nu se aplecase încă asupra ei când tânăra femeie închisese deja ochii și întredeschisese buzele, sigură că o va săruta. Și într-adevăr, Anthony o sărută ușor, diafan. Totuși, se dădu imediat înapoi, cuprins parcă de remușcări.

– Ar trebui să ne întoarcem la restaurant, altfel iar vor da masa noastră altcuiva.

Îi mângâie ușor obrazul cu un aer melancolic, înainte de a o conduce pe drumul de întoarcere. Complet dezarmată, Jennie îl urmă fără o vorbă până la micul han. Pașii le răsunau în liniște, pe dalele vechi rotunde. Tânăra femeie respira încă greu de emoție, dar mai ales tulburată de ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Simțise că Anthony dorise la fel de mult ca ea acel sărut, dar o ciudată reticență îl oprise să continue îmbrățișarea de-abia începută....

Dar ce importanță avea? Era mai bine astfel. Anthony se arătase mai înțelept decât ea și avusese dreptate.

Jennie se gândi că n-ar fi trebuit să schimbe acele vagi confidențe pe tema fugii. Împărțeau acum un fel de secret, care-i lega în mod primejdios... Tânăra femeie nu fugise atât de departe pentru a da din nou peste probleme sentimentale! Era stupid!

Imediat ce ajunseră la han, fură conduși la masa lor. Anthony comandă îndată o sticlă cu vin de California pe care începură să-l deguste înainte de a li se aduce un platou imens cu fructe de mare. Dar nici apetisantul spectacol al mării nu fu suficient pentru a destinde atmosfera. Jennie avea un nod în stomac. Îl lăsă pe Anthony să-i umple din nou paharul.

După câteva minute, tânăra femeie se simți mai calmă. Ochii cenușii ai însoțitorului, ațintiți asupra ei, aproape n-o mai intimidau. Le găsea o nuanță caldă și profundă. Oare lumina aurie a lumânărilor le dădea acea strălucire nouă? Zâmbetul doctorului Gray i se păru brusc atât de tandru, vocea atât de mângâietoare....

– Cum ți se pare langusta?

– Mmm.... Este o minune! Și crevețiii! N-am mâncat niciodată unii atât de delicioși. Sunt într-adevăr pregătiți excelent.

– Din păcate, a început să fie cam prea cunoscută! Totuși a meritat așteptarea pentru a mânca lucruri atât de bune...

– Ce regal!

– Ar trebui să revenim, pentru a încerca și celelalte mâncăruri de pe listă.

– Este adevărat, vom mai avea o escală la întoarcere, săptămâna viitoare, nu-i așa?

În ciuda simplității frazelor schimbate, Jennie avea senzația că împărtășește cu Anthony o clipă privilegiată. Totuși, fiecare era

atent să nu mai dezvăluie ceva din viața sa personală. Spuseseră deja prea mult.... Și aceste clipe magice nu trebuia să-i facă să uite riscurile jocului. Jennie știa că nu trebuia să se încreadă în imaginația sa. Era inutil să-și dorească o mai mare intimitate cu Anthony Gray....

Era deja târziu și, de comun acord, după fructele de mare se mulțumiră doar cu o cafea. Apoi urcară în șaua micului scuter pentru a ajunge pe "Leeward". Mai mult ca niciodată, Jennie își dorea să se cuibărească lângă spatele puternic al însoțitorului său, a cărui căldură se transmitea brațelor și pieptului său. Cursa în noaptea înmiresmată îi păru încă o dată prea rapidă. De-abia avu timp să savureze aceste clipe încântătoare că ajunseseră deja la pasarela vaporului. Anthony o ajută să coboare și încredință scuterul unui matelot tânăr de gardă.

– Nu ești prea obosită?

– Fără îndoială ar trebui să fiu, dar mă simt minunat de bine.

Ridică ochii spre silueta înaltă a navei, ale cărei lumini erau în cea mai mare parte deja stinse. Erau ascunși în umbra vaporului uriaș, la capătul cheiului pustiu. Jennie avu brusc un ciudat sentiment de liniște și siguranță, simțindu-l pe Anthony alături. Rămăsese acolo, foarte aproape de ea, în tăcere. Dar brusc, îl simți apropiindu-se în întuneric. Când îi puse mâinile pe umeri, fu străbătută de un fior. Și nu încercă să reziste când trupul lui fu lângă al său și când puse stăpânire pe buzele ei, sărutând-o cu pasiune.

Îmbrățișarea lor dura de minute lungi, mai întâi blândă și puțin șovăitoare, apoi tot mai înflăcărată. Acum, Jennie răspundea

aproape fără să vrea gesturilor senzuale ale lui Anthony, mângâindu-i spatele musculos, ceafa solidă și părul brun, mătăsos. Se despărțiră în cele din urmă, cu regret parcă, respirând greu, puțin amețiți.

***

Când ajunseră pe culoarul unde se aflau cabinele lor, Jennie știu că-i va da un ultim sărut, pe care se surprinse dorindu-l mai mult decât orice pe lume. Anthony o luă din nou în brațe, iar tânăra femeie i se abandonă cu încântare. Gesturile însoțitorului său nu mai exprimau nici cea mai mică reticență, i se dăruia în întregime sărutând-o și ea făcea același lucru, cu o fericire de mult uitată.

Anthony o strângea atât de puternic, încât în acea clipă ar fi putut dispărea vaporul fără să simtă o cât de mică teamă: brațele robuste ale însoțitorului său ar fi salvat-o din orice naufragiu. Dar el se eliberă puțin câte puțin și o respinse cu blândețe.

– Noapte bună, Jennie. Trebuie să te duci la culcare.

Tânăra femeie dădu din cap cu un aer puțin năucit.

– Să dorm? bâigui ea.

– Probabil am băut cam mult din acel vin californian. Sau atunci, soarele este cel care ne-a sucit mințile....

Jennie îl privi fără să poată găsi cel mai mic răspuns. Nu era amețită deloc, cel puțin nu de alcool! Dar poate Anthony avea

dreptate.... Nici el, nici ea, n-aveau nevoie să-și complice viața. Pentru Jennie, amintirea lui Ralph era încă prea apropiată. Cât despre Anthony.... Nu-i cunoștea secretul, dar era sigură că exista unul. Și el ținea să ajungă la capătul unei lupte interne, oricare ar fi fost ea. Amândoi lăsaseră în Anglia o parte din viața lor și niciunul nu era pregătit să-și asume riscul unei relații amoroase...

– Da, este adevărat, suntem puțin amețiți.... Mâine dimineață vom uita ce s-a întâmplat....

Anthony îi mângâie obrazul, zâmbind trist.

– Așadar, suntem rezonabili?

Jennie își înăbuși un oftat.

– Da, este mai bine, nu-i așa?

Medicul întoarse ochii o clipă.

– Cred că.... da.

Tânăra femeie se grăbi să introducă în broasca de la cabina sa cartela magnetică. Ușa se deschise și dispăru în interior. O clipă mai târziu auzea declicul de la ușa vecină. Anthony o închisese după el, se terminase.

Auzi respirația regulată a lui Tilly. Nu trebuia să aprindă lumina, să n-o trezească, deoarece era de gardă și ar fi putut fi chemată de urgență în timpul nopții. Jennie se dezbrăcă pe întuneric și se strecură fără zgomot în baie. Cinci minute mai târziu era în pat – dar nu putea să doarmă.

După un anumit timp, ciulind urechile, îi păru că aude din camera vecină o muzică slabă. Era sunetul melancolic al unui flaut, la care se cânta în surdină. O frază muzicală tristă și obsedantă, care nu provenea de la un radio sau un televizor.

Însuși Anthony cânta acea melodie care de-abia se auzea, a cărei blândețe și frumusețe o emoționară până la lacrimi.

Jennie ar fi vrut să asculte acea melodie lentă ore întregi. Dar puterea alinătoare a instrumentului avu efectul curios de a-i destinde nervii prea greu încercați.

Curând, adormi ca o copilă.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Jennie se trezi la zgomotul continuu și surd al mașinilor. Valuri ușoare legănau nava care părăsise micul port din Hamilton, pentru a se îndrepta spre Saint-Georges, unde va rămâne ancorat până a doua zi seara. Aruncă o privire prin hublou, pentru a constata că nici urmă de uscat nu se vedea în partea aceea.

Tilly plecase deja. O îngrijorare o cuprinse pe Jennie. Oare cât putea fi ceasul? Dormise îndelung și profund. Și trebuia să se afle la serviciul medical la ora zece, cu Anthony! Foarte fericită, constată că nu era decât ora nouă și cincisprezece minute. În ciuda vinului pe care-l băuse în ajun, se simțea foarte proaspătă și dispusă. Era timpul să se ridice din pat și să meargă să ia micul dejun înainte de a-l înfrunta pe doctorul Gray.

La urma urmei, n-avea niciun motiv să se teamă de orele viitoare. Se vor comporta amândoi ca și când uitaseră deja ce se

petrecuse între ei în seara liberă... Era sigură că Anthony era destul de delicat pentru a reacționa cu discreție.

Într-adevăr, când ajunse în serviciul medical, medicul o întâmpină cu o jovială camaraderie.

– Ai dormit bine?

– Ca un bebeluș!

– Din cauza aerului marin.

– Bănuiesc.

Amândoi reușiseră foarte bine să ia un ton în același timp detașat și cordial. Jennie se hotărî să abordeze imediat preocupările lor profesionale.

– Cum se simte Steve?

– I-a scăzut febra. Hector și cu mine am fi preferat să-l mai ținem sub perfuzii o zi sau două, dar el a insistat să se ducă în cabina sa.

– Mereu același!

– Cred că acum va fi rezonabil. Vom trece pe rând să-l vedem, pentru a-i supraveghea starea. Și ne-a promis că-și va face un examen general când se va întoarce acasă.

– Niciun alt pacient deocamdată?

– Nu, cred că va fi mai degrabă o zi liniștită.

Jennie se surprinse dorindu-și ca previziunile lui Anthony să se realizeze. Perspectiva unei zile liniștite, singură cu el, împărțindu-și timpul între o altă ceașcă de cafea și câteva cuvinte fără importanță, i se părea ca un dulce privilegiu. Poate va avea ocazia să-i vorbească despre acea melodie din flaut pe care o auzise cântată în mijlocul nopții?

Realiză subit că sărutările pe care le schimbaseră îi lăsaseră o amintire mai primejdioasă decât crezuse la început. Poate ar fi fost mai bine ca un surplus de muncă să împiedice o continuare a unei intimități care mersese deja prea departe....

Exact așa fu situația. Primul pacient sosi aproape imediat. Era Chester Brady, pe care-l trataseră deja cu două zile în urmă pentru o durere pulmonară. Acest bărbat corpolent era un mare fumător și de asemenea aprecia cam mult mâncarea bună. Anthony îi recomandase un regim ușor, dar el nu putuse rezista tentației bufetelor îmbelșugate de pe "Leeward".

– Cum să vă pot urma sfaturile în timpul unei croaziere, doctore Gray? Îmi interziceți soarele, vinul, mâncarea bună! Ar fi mai bine să mă întorc acasă!

Doamna Brady, care-și însoțea soțul, arboră un aer dezolat.

– Am încercat să-l fac să urmeze regimul, doctore...

Jennie se ocupă să-i ia tensiunea domnului Brady, care se dovedi foarte ridicată. După un scurt examen al pacientului, a cărui respirație întretăiată nu lăsa nicio îndoială asupra originii simptomelor, Anthony dădu din cap serios.

– Vă vom reține câteva ore aici, sub supraveghere, domnule Brady, dar dacă starea dumneavoastră nu se ameliorează, voi fi obligat să vă transfer la spitalul din Hamilton.

Soția pacientului păru îngrozită.

– Dumnezeule, la spital! Oh, nu, doctore Gray!

– Nu vreau să-mi asum niciun risc pentru soțul dumneavoastră, doamnă Brady. Când vom acosta la Saint-Georges, dacă va mai avea aceste dureri în piept, vom face să fie transportat cu

elicopterul. Dar liniștiți-vă, injecția pe care i-o va face domnișoara McDougall va fi cu siguranță de-ajuns pentru a-l ușura.

Într-adevăr, câteva secunde după injecția intravenoasă, domnul Brady se simțea deja mult mai bine. Durerea încetase și respirația redevenise aproape normală. Jennie îl instală într-unul din paturile micului serviciu, urmat pas cu pas de doamna Brady, care hotărâse să rămână la căpătâiul soțului său. Jennie dispăru o clipă, pentru a merge să-i spună o vorbă lui Anthony.

– Când vei ști dacă trebuie să fie internat în spital?

– Știu deja Jennie. N-am vrut să le-o anunț într-un mod prea direct, dar este cea mai înțeleaptă soluție. Nu suntem echipați pentru urgențe cardiace. Și am ordin să nu-mi asum niciun risc ce s-ar putea întoarce apoi împotriva organizatorilor croazierei.

– Așadar, după părerea ta există un risc?

– Da, și dacă lucrurile se înrăutățesc, ar trebui luată chiar hotărârea de a fi repatriat cu avionul la New York.

– Bine, mă întorc să-l văd.

– Nu, Jennie, mă duc eu. Este lume în sala de așteptare. Du-te mai degrabă să-i primești pe ceilalți pacienți ai noștri.

Împingând ușa, Jennie auzi imediat o voce slabă, plângătoare.

– Este bine așa, o simt, te asigur...

– Oh, draga mea.... Ești sigură?

– Da, este îngrozitor, iar începe!

Tânăra pereche părea îngrozită. După câteva întrebări scurte, Jennie înțelese că femeia se temea să nu piardă sarcina.

– Mi s-a întâmplat deja acum un an! Credeți că este aceeași situație, domnișoară?

Din nefericire, durerile abdominale și scurgerea de sânge nu lăsau nicio îndoială. Jennie se grăbi s-o instaleze pe tânăra femeie într-o a doua cameră în așteptarea doctorului Gray, pe care-l chemase imediat. Dar din păcate, știa că șansele de a opri procesul erau mici.

Totuși, după ce examină cu minuțiozitate pacienta, Anthony nu se arătă la fel de pesimist.

– Colul nu s-a dilatat. Este deja un semn bun. Și n-aveți febră, pulsul este normal.... Tensiunea este puțin scăzută, dar nu este prea îngrijorător.

Tinerii soți părură să capete puțină încredere. Dar Anthony rămase rezervat.

– Domnișoara McDougall vă va face o injecție pentru a opri scurgerea de sânge. Dar îndată ce sosim la Saint-Georges, vom face să fiți transportată la spitalul din Hamilton, pentru a vă supune unei ecografii.

Jessica Heilpern – acesta era numele tinerei femei – acceptă cu curaj decizia medicului. Și, câteva ore mai târziu, când "Leeward" acostase, Jennie fu însărcinată s-o însoțească în ambulanță cu soțul său, până la spital, unde va fi dirijată imediat spre serviciul de radiologie și ecografie. După o jumătate de oră, David Heilpern veni în sala de așteptare pentru a-i da vești lui Jennie.

– Am văzut bebelușul pe ecran; se comportă foarte bine. Dar medicul i-a recomandat Jessicăi să rămână cât mai mult întinsă în timpul croazierei.

– Este foarte bine. Sunt atât de fericită să vă știu liniștiți!

– Ne vom întoarce pe "Leeward" cu taxiul. Veniți cu noi?

– Nu, mulțumesc. Un alt pacient al nostru este internat și prefer să aștept rezultatele examenelor sale. De altfel, iat-o pe soția sa.

– Foarte bine. Vă vom aștepta la parter.

Doamna Brady se apropie de Jennie.

– Soțul meu tocmai este supus la diferite teste. Am cerut să rămân lângă el în noaptea aceasta, și mâine vom lua o cameră la un hotel din Hamilton.

– Nu vă neliniștiți, doamnă Brady, este pe mâini bune.

– Cardiologul mi-a spus că, oricum, nu va fi trimis la New York înainte de luni. Dar crede că până atunci, starea i se va ameliora mult.

– Trebuie să aveți încredere.

– În tot cazul, sper că această alarmă îi va servi de lecție soțului meu pentru viitor.

– Da, sunt sigură că va fi una rezonabilă și că nu veți mai avea necazuri.

După ce-și reînnoi încurajările către doamna Brady, Jennie se grăbi să se alăture soților Heilpern. Jessica era instalată într-un fotoliu rulant. Taxiul sosise și-i aștepta.

***

Ziua trecu fără alt incident major. A doua zi, a treia și în tot restul săptămânii până la întoarcerea lui "Leeward" la New York,

fură consacrate îngrijirilor de rutină. Croaziera se termina, o alta va începe. Ce se va întâmpla cu pacienții cărora medicii și infirmierele le consacraseră devotamentul și priceperea lor? Ca urmare, Jennie se gândi deseori la copilul pe care-l aștepta Jessica. Dar nu primi vreodată vești.

Cât despre Anthony, acesta deveni cu trecerea timpului din ce în ce mai distant cu ea. Jennie se așteptase ca el să-i propună și alte ieșiri în timpul escalelor lor în Bermude, dar medicul n-o făcu. Făcuse în așa fel încât nici măcar zilele lor libere nu mai coincideau. Și cum Hector era mereu pe cale să înceapă o nouă intrigă amoroasă cu vreo frumoasă pasageră, nici el nu-i sugerase lui Jennie să împartă timpul liber cu el.

Așa că aceasta din urmă petrecea uneori orele libere cu un grup mic de tineri și tinere care lucrau de asemenea pe vapor ca ospătari, vânzătoare, animatori etc. Dar i se întâmpla să prefere singurătatea acestei companii deseori zgomotoase și să plece singură să se bucure de farmecul plajelor cu nisip roz.

Săptămânile treceau astfel într-un ritm liniștit. Consultându-și într-o dimineață agenda, Jennie constată surprinsă că lucra deja pe "Leeward" de trei luni!

Cunoștea pe dinafară toate colțurile insulei, dar nu fusese încă vreodată să viziteze fortul Hamilton. Așa că aceea va fi ieșirea sa din ziua respectivă.

După o dimineață de cumpărături, fu puțin dezamăgită să descopere, ridicând ochii spre cer, că era acoperit cu nori groși. Prevăzuse să meargă la plajă după ce vizita fortul, dar va trebui să renunțe.

Ajunse curând la baza enormei clădiri vechi. Aceasta era cu spatele sprijinit de stânci și înconjurată de o superbă vegetație tropicală în culori strălucitoare. Se hotărî să-și înceapă vizita prin explorarea numeroaselor scări de piatră acoperite cu mușchi care se încrucișau în întunericul zidurilor. Se afla curând într-o galerie lungă săpată în aceeași stâncă, în care zgomotul pașilor săi reveneau în ecou.

Răcoarea locurilor îi produse mai întâi o stare de bine. Dar treptat, umbra și umezeala îi părură mai puțin ospitaliere. Își spuse chiar că un asemenea decor s-ar fi potrivit perfect cu un film de groază! Continuându-și drumul, ajunse într-o sală mare pe ai căror pereți se prelingea apa. În spatele încăperii, îi păru că zărește o siluetă ascunsă. Dar cine oare s-ar fi putut pierde în acel loc puțin primitor?

Simți un fior trecându-i pe șira spinării, gândindu-se la bărbații care trăiseră și suferiseră între acele ziduri. Trezise vreo fantomă? Nu! Ce idee stupidă! Probabil era un vizitator singuratic și curios, ca ea. Se hotărî să-și urmeze drumul. Totuși, capătul galeriei îi părea foarte departe! Poate ar fi mai prudent să se întoarcă din drum....

Porni înapoi, cuprinsă de panică, aproape alergând. În acea clipă, auzi cu groază răsunând niște pași în urma ei. Fantoma o urmărea! Oare unde era ieșirea din acel labirint înspăimântător? Se va trezi până la urmă din acest coșmar absurd?

Brusc, o siluetă înaltă apăru alături de ea. Era să urle îngrozită, dar o voce cunoscută se auzi în întuneric.

– Jennie, unde alergi astfel?

– Oh, Dumnezeule! Tu ești!

Tremurând, cu inima bătând să-i spargă pieptul, încercă să distingă în obscuritate fața lui Anthony, ca pentru a se asigura că nu era vorba de o fantomă. Se prăbuși la pieptul lui, suspinând. Cât era de solid, de liniștitor și... de viu! Pânza fină a cămășii îi degaja căldura, iar mușchii puternici erau un refugiu încântător! Vocea gravă și familiară îi murmură la ureche:

– S-ar spune că te-ai speriat puțin.

– Eu? Oh, nu, te înșeli! Ca să-ți spun adevărul, eram moartă de frică, înnebunită de teamă, cuprinsă de cea mai cumplită panică!

Anthony își strânse puțin mâinile în lungul spatelui ei, râzând tandru.

– Aici nu suntem în Scoția! Castelele nu sunt bântuite.

Jennie se hotărî să râdă de asemenea de ea însăși.

– Cum puteam să știu asta? Ghidurile nu dau nicio informație despre acest subiect!

– Vino, să plecăm din acest loc nesănătos și lugubru. Să mergem să urcăm în turn, de acolo de sus este o vedere magnifică!

O luă ușor de talie, pentru a o conduce spre ieșire.

– Vin deseori să mă plimb pe aceste înălțimi. Este mai multă liniște decât pe plajă. Uneori, rămân aici ore întregi complet singur.

– Este un loc bun pentru a cânta la flaut...

Îndrăznise acest comentariu oarecum în joacă, deoarece el nu-i vorbise niciodată despre muzica sa. Continua totuși să-l audă deseori, noaptea, ciulind urechile. Anthony îi aruncă o lungă privire uimită.

– Sper că nu te deranjez când cânt târziu....

– În niciun caz.

– Este o împăcare pentru mine să înșir câteva note înainte de a adormi. Dar pentru a reveni la întrebarea ta, nu-mi aduc flautul aici. Este mai mult un loc de meditație...

– Este adevărat că se simt numeroase prezențe din trecut. Mai degrabă triste, nu?

– Nu sunt sigur de asta. În ce mă privește, ce mă pasionează este forța pe care o emană aceste ziduri vechi.

Își puse palma pe piatră.

– Chiar cu tehnicile moderne, astăzi ne-ar fi greu să construim un asemenea edificiu. Eu însumi am făcut puțină zidărie și-ți pot spune cât de dificil este!

– Serios? Ai o specializare secundară?

– Nu, în niciun caz. Am lucrat timp de șase luni ca zidar.

Jennie crezu că înțelege că evoca o veche slujbă de student.

– Este adevărat că atunci când ești tânăr alegi în general pe timpul vacanțelor ocupațiile cele mai îndepărtate de studii.

Anthony nu răspunse nimic. Fața i se întunecă subit. Se îndepărtă de ea, pentru a merge puțin mai repede. Oare ce amintiri făcuse Jennie să apară fără să vrea? Brusc, tânăra femeie avu intuiția că nu era vorba de o experiență din tinerețe, ci dimpotrivă, de fapte destul de recente... Poate chiar anterioare angajării sale pe "Leeward?"

Înfiorându-se, îl urmă de-a lungul culoarului îngust, care ducea la o scară foarte abruptă. Și, lăsând în urma lor adâncurile sumbre ale construcției înalte, ieșiră în sfârșit la lumină.

– Vino să vezi! De aici, se domină tot portul. Privește, acolo este "Leeward".

Anthony se rezemase cu coatele de balustrada groasă și o invită să i se alăture. Evident, voia să evite întrebările asupra subiectului pe care îl abordaseră. Jennie simți că era de preferat să-i facă jocul și să nu insiste.

– Într-adevăr, ce vedere superbă! Ce este de neînchipuit, este că vaporul pare imens în mijlocul celorlalte! S-ar spune că este un orășel acostat, cât este de mare.

– Este adevărat, este aproape înspăimântător! Uneori înțeleg indispoziția autohtonilor când văd debarcând pe insula lor cohorte de turiști. Este în același timp bogăția și coșmarul lor!

Își continuară explorarea făcând turul zidurilor de apărare, în timp ce schimbau impresii ca niște prieteni vechi. În cele din urmă descoperiră că se gândiseră amândoi să aducă un coș de picnic și hotărâră să găsească un colț liniștit, pentru a împărți mâncarea. O fostă platformă de supraveghere acoperită puțin cu buruieni, le păru potrivită pentru o oprire de prânz.

În timp ce începură să mănânce, o lungă tăcere se lăsă între ei. Jennie se simți cuprinsă de o oarecare jenă. Dacă Anthony avea obiceiul să se plimbe singur prin vechea fortăreață, de acum ar fi fost mai înțelept ca ea să evite locul. Nu ținea să-l întâlnească în afara orelor de serviciu pe care le împărțeau și care, din fericire, erau din ce în ce mai puține.

De fapt, totul era din vina lui Hector. De ce naiba ceruse să-și ia ziua liberă mâine? Ca de obicei, se hotărâse fără să se preocupe de ceilalți! Și din cauza lui, se afla acum în această situație

stânjenitoare.... Se simți brusc atât de iritată împotriva doctorului Mendez, încât se surprinse vorbind cu voce tare.

– Oamenii sunt într-adevăr incredibili!

Anthony aplecă într-o parte capul, cu un aer amuzat.

– Oh, da, ai dreptate! Dar de ce această remarcă neașteptată? Oare eu sunt cauza?

Începu să râdă.

– Cred că ai desemnat-o mai degrabă pe acea doamnă grasă cu minișortul dantelat, gata să inspecteze carcasa acelui tun!

Jennie prinse cu ușurare nada pe care i-o aruncase.

– Da, exact! Este într-adevăr comică, nu-i așa?

Ezită o clipă, dar neștiind să mintă deloc, își reluă cursul gândurilor

– Mă gândeam de asemenea la Hector și la numeroasele sale cuceriri. Este un adevărat personaj de filme!

– Hm, de mâna a doua...

– Ești mai sever decât mine!

– Nu, realist! Altfel spus, n-avem de ce ne plânge: când este cu noi, încetează să-și joace rolul de mare seducător și nu este rău!

– Este adevărat. În cadru profesional, este un om direct și plăcut. Îl cred destul de sincer.

Anthony zâmbi cu ușoară ironie.

– Așadar, apreciezi sinceritatea? Dar tu însăți, Jennie, nu arăți întotdeauna o față deschisă...

Tânăra femeie roși fără să vrea, întâlnindu-i privirea.

– Ești sever și cu mine, Anthony Gray. Ce spui nu este întru totul exact....

– Nu-mi interpreta greșit gândul, Jennie. Departe de mine ideea de a insinua că ești ipocrită. Dar...

– Dar?

– Să spunem... foarte rezervată.... puțin închisă, uneori.

Jennie roși mai puternic.

– Închisă? În acest moment, de exemplu, nu este cazul. Dar acest defect pe care se pare că mi-l reproșezi nu este mai degrabă o calitate pe care o avem în comun? Și cea care poate a făcut ca.....

Se întrerupse brusc, incapabilă să-și găsească vorbele exacte pentru a-și exprima gândul. Anthony profită pentru a-i veni în ajutor.

– Ca să ne înțelegem foarte bine, chiar fără să vorbim?

Jennie oftă profund.

– Da, poate...

Nu îndrăzni să ridice ochii spre el, atât de prezentă era între ei amintirea sărutului lor. Da, de data aceasta, Anthony părea că nu mai voia să tacă.

– Totuși, nu întotdeauna este cea mai bună soluție. Obligați să ne ascundem cu gelozie cele mai tainice gânduri, terminăm prin a instaura un climat penibil....

– Este ceea ce s-a întâmplat în timpul acestor ultime două luni, nu-i așa?

– Da, așa am simțit, tu nu?

O nouă tăcere se așternu între ei. Jennie ar fi vrut să profite de această clipă scurtă de complicitate pentru a-și deschide inima, dar ceva o reținea necruțător. O neliniște, o teamă stupidă o făcu brusc mută. Ochii lui Anthony erau ațintiți încă asupra ei. Trebuia să

găsească o replică! O picătură veni exact în momentul potrivit să se strivească de mâna sa.

– Oh, fir-ar să fie, plouă! Să ne grăbim să strângem bagajele!

Anthony înălță, cu regret parcă, ochii spre cer.

– Da. Păcat....

În timp ce Jennie aranja resturile de mâncare de la picnic în geanta sa de pânză, evitând să-l privească, el se ridică oftând.

– Te întorci la bord, presupun?

– Da. Mă gândeam să mai fac niște cumpărături, dar vor aștepta până mâine.

– Atunci, să facem drumul împreună. În calitate de buni englezi, vom profita pentru a aborda subiecte fără nici cel mai mic risc, ca de exemplu, lipsa de eleganță a doamnelor grase în șort.

– Sau subteranele bântuite ale vechilor fortărețe.

– Sau chiar frivolitatea lui Hector Mendez. Vezi, există multe subiecte de conversație între doi prieteni vechi.

Îi zâmbi cu blândețe.

– Pentru că vreau să-ți fiu prieten, Jennie. Nu mai vreau să avem de ce ne evita reciproc, ca în aceste ultime două luni.

Tonul era degajat, dar ceva în privirea lui Anthony dezvăluia importanța cuvintelor sale. Jennie avu în sfârșit curajul să-i susțină privirea.

– Ai dreptate. Nici eu.

– Sunt fericit.

Porniră pe drumul de întoarcere, dar în ciuda bunelor lor intenții, conversația se înfiripa cu greu. Brusc, Anthony arătă cu degetul ușa unei cafenele.

– Dumnezeule, anunțul acesta chiar nu este foarte primitor! Nu l-am remarcat niciodată până acum...

– Unde?

– Acolo, privește!

Jennie se opri pentru a descifra cele câteva rânduri scrise de mână, care indicau vehement toate interdicțiile în vigoare în local și mai ales ținutele vestimentare care făceau accesul imposibil.

– Într-adevăr, o asemenea rigurozitate nu-ți dă dorința să intri!

Anthony părea să caute, fără rezultat, alte teme de dialog. Hotărât lucru, cuvintele pe care le schimbau erau lipsite de convingere și firesc. Oare acesta era un eșantion al relației prietenești pe care o doreau unul de la celălalt? Nu, tulburarea persista. Doar dacă acest dialog superficial nu era singura manifestare a ceea ce Anthony Gray numea prietenie?

Jennie își simțea din nou inima grea. Trebuia să abordeze iar subiectul cu el? După toate aparențele, capitolul era închis și ea trebuia să-i ghicească ideile, deoarece nu părea să vrea să dezvăluie mai mult....

Capitolul 6

– Aș vrea să-l văd pe doctorul Mendez, vă rog!

Tonul era fără replică. Bărbatul de aproximativ patruzeci de ani, cu accent american, care tocmai intrase în sala de așteptare a serviciului medical, avea sprâncenele încruntate și un aer supărat. Jennie îi adresă totuși cel mai amabil zâmbet al său.

– Doctorul Gray este cel care primește în această seară, domnule. Dacă vreți să aveți câteva clipe răbdare....

– Pe doctorul Mendez doresc să-l întâlnesc!

De data aceasta, vocea era dură și exprima realmente mânie. Zâmbetul lui Jennie dispăru.

– Este vorba despre o problemă medicală, domnule?

Aparent, bărbatul nu-și mai putea stăpâni furia. Începu să gesticuleze, strigând:

– Nu. Și aveți tot interesul să-mi spuneți unde-l pot găsi pe doctorul Mendez, înainte să fac un scandal!

În acea clipă, spre marea ușurare a lui Jennie, apăru Anthony Gray. N-avu nevoie să-i dea explicații: auzise totul prin ușa biroului. Înaintă calm spre vizitator.

– Bună ziua. Vă pot propune să transmit pentru dumneavoastră un mesaj confratelui meu, doctorul Mendez, domnule....?

– Herb Nicholson.

Bărbatul îl privea cu un aer glacial.

– Ei bine, domnule Nicholson, vă ascult. Sunt superiorul ierarhic al doctorului Mendez și dacă aveți vreun reproș împotriva lui, eu....

Tonul și manierele foarte britanice ale lui Anthony părură să-l irite și mai mult pe domnul Nicholson. Dar faptul că se prezentase ca superiorul doctorului Mendez avu ca rezultat să-i rețină atenția.

– Foarte bine, să mergem să discutăm în biroul dumneavoastră.

În aceeași clipă, ușa se deschise și două femei se năpustiră în încăpere. Una dintre ele i se adresă imediat lui Herb Nicholson, împingând-o în fața ei pe a doua, mult mai tânără.

– Tocmai am găsit-o la sala de gimnastică, unde domnișoara își făcea masaj!

Atunci, Jennie constată că era vorba de fapt de o fată foarte tânără. Domnul Nicholson, probabil tatăl, luă un aer dezgustat.

– Cum? Cu ce drept...?

Adolescenta înălță capul cu sfidare.

– Era un masaj terapeutic! Știi bine că m-au durut mereu rinichii de când...

Tatăl n-o lăsă să-și termine fraza. Se întoarse spre Anthony cu un aer scandalizat.

– Priviți-o pe fiica mea! Are șaisprezece ani! Și se comportă ca o.... o....

Jennie aruncă o privire îngrijorată spre ușă. Dintr-o clipă în alta, puteau sosi pasageri bolnavi, deoarece marea era agitată. Oare ce efect ar produce asupra lor această scenă de familie? Consideră prudent să se retragă în spatele biroului său, pentru a aranja niște hârtii. Fără îndoială, Anthony va ști să iasă singur din această încurcătură.

Dar domnul Nicholson își continuă critica violentă:

– Șaisprezece ani! Și prietenul dumneavoastră, doctorul Mendez, nu încetează s-o hărțuiască. O duce să danseze! O invită la bar! A dus-o să viziteze insula! Dacă a avut cumva îndrăzneala să....

– Tată! Nu fi stupid! Adevărul este foarte simplu: Hector și cu mine ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Ce este rău în asta?

– Ce este rău? Îndrăznești să întrebi! În noaptea aceasta, la ora trei, m-am dus s-o văd în cabina ei: nu era acolo!

– Ei și? Hector și cu mine eram pe puntea superioară, admirând clarul de lună. Îl iubesc pe Hector! Dar mama și cu tine ați uitat probabil ce înseamnă acest cuvânt!

Doamna Nicholson se repezi spre fiica sa cu mâna ridicată, dar soțul său o opri.

– Cum? Îl iubești? Fetița mea, ești nebună!

Se întoarse brusc spre Anthony.

– Cum vă gândiți să rezolvați această poveste, doctore Gray? Stați, pentru început o veți examina pe fiica mea pentru a vedea dacă....

Tânăra fată lăsă să izbucnească un râs sonor.

– Tată! Te faci complet ridicol!

Jennie observa scena cu coada ochiului, împărțită între indignare și milă față de părinții aceia incapabili să stăpânească situația. Oare Anthony le va veni în ajutor? Acesta îi adresă tatălui revoltat un zâmbet împăciuitor.

– Haideți, domnule Nicholson, dacă înțeleg bine, fiica dumneavoastră a început cu doctorul Mendez un flirt care cu siguranță n-a dus la consecințe. Sunt lucruri care se întâmplă în timpul unei croaziere și....

Adolescenta îi aruncă lui Anthony o privire plină de dispreț.

– Nu este vorba de un flirt, doctore Gray! Hector și cu mine, ne iubim!

Doamna Nicholson ridică ochii la cer.

– Melanie! Cum poți să spui un asemenea lucru?

Anthony ridică mâna într-un gest liniștitor, înainte de a continua.

– Vă înțeleg foarte bine tulburarea, doamnă. Îmi imaginez perfect că diferența de vârstă dintre fiica dumneavoastră și doctorul Mendez vă poate speria.

Domnul Nicholson reluă cu violență:

– Știm mai ales în ce scop acest gen de indivizi se interesează de toate fetele tinere! Sunt amatori de trupuri tinere!

Melanie scoase un strigăt de mânie.

– Tată! Cum poți să murdărești astfel povestea frumoasă pe care o trăiesc! Între Hector și mine n-a fost nimic din ce-ți imaginezi tu!

Fără să-i acorde nici cea mai mică privire fiicei sale, domnul Nicholson făcu un pas spre Anthony, ca pentru a-l amenința.

– Vă pun din nou întrebarea, doctore Gray: ce decizie veți lua pentru a pune capăt acestui scandal?

Anthony își stăpâni un oftat.

– Vă promit să-i vorbesc confratelui meu, îndată ce se va întoarce.

I se adresă lui Jennie care se făcea tot mai mică în spatele biroului său.

– Domnișoară McDougall, ați putea căuta numărul de telefon de la cabina doctorului Mendez?

– Da, bineînțeles, doctore Gray.

În acea clipă, o pasageră în vârstă, care suferea vizibil de rău de mare, își făcu intrarea în încăpere. Anthony îi făcu un semn lui Jennie.

– Îi voi primi în biroul meu pe domnul și pe doamna Nicholson, cu fiica lor. În acest timp fii amabilă și te ocupă de această doamnă.

Se dădu într-o parte pentru a lăsa toată mica familie să intre, aruncându-i lui Jennie o privire cu subînțeles, înainte de a închide ușa.

Bătrâna doamnă care tocmai sosise prezenta toate semnele binecunoscute de greață datorată fără nicio îndoială furtunii care zgâlțâia de câteva ore nava. Avea fața răvășită, tenul verzui și ochii inexpresivi. Jennie se apropie de ea cu compasiune.

– Deocamdată doctorul Gray este ocupat, dar vă va primi. Cred că bănuiesc ce vă aduce aici....

Biata femeie își scutură părul argintiu cu un aer jalnic. Își expuse pe scurt starea, fără să omită să indice medicamentele pe care le lua în mod regulat. Jennie îi puse mâna pe frunte. Bătrâna doamnă părea febrilă.

– Cel mai bun remediu ar fi să vă forțați să înghițiți puțină mâncare....

La această idee, bolnava nu-și putu stăpâni un gest de dezgust. Jennie o ajută să se îndrepte spre hubloul pe care-l deschise – pentru a-i permite să respire puțin aer curat.

– Prefer să aștept părerea doctorului Gray înainte de a face o injecție cu un antispasmodic.

– Va dura mult?

– Nu, nu cred. Dar vă pot da deja câteva sfaturi pentru a evita ca aceste grețuri penibile să se repete. Va trebui să rămâneți întinsă într-un loc bine aerisit. Există niște șezlonguri foarte confortabile pe puntea superioară, lângă solariu, la adăpost de vânt.

După ce o instalase confortabil pe bătrâna doamnă în așteptarea consultației, Jennie se duse să-l sune pe Hector. Se afla chiar în cabină și la cererea urgentă a tinerei infirmiere, o asigură că va sosi imediat. Într-adevăr, două minute mai târziu, își făcu brusc apariția în sala de așteptare.

– Jennie, scumpă, poți să-mi dai două pastile de aspirină? Am o durere de cap îngrozitoare!

– Ai venit repede.

– Tocmai mă pregăteam să cobor. Mă simt foarte rău. Am fost la Saint-Georges să beau un punci cu dulcea mea iubită... dar cred că nu ar fi trebuit să beau trei!

Jennie îi aruncă o privire ironică.

– "Dulcea iubită" este aici, chiar în biroul lui Anthony, cu părinții.

Fața lui Hector deveni subit verde-deschis.

– Cu.... părinții?

Hector își rotea atât de speriat ochii, încât Jennie era gata să izbucnească în râs. Dar ținea prea mult la el și fără să vrea îi împărtăși disperarea. Ciuli urechile. O tăcere totală succedă vociferărilor din biroul vecin. Hector își trecu o mână tremurătoare peste frunte.

– Părinții! Dar nu mi-a spus niciodată că voiajează cu părinții! Pretindea că face această călătorie cu niște verișori de vârsta sa....

Accentul columbian părea că i se amplificase brusc, în mod exagerat.

Jennie îl privea cu o simpatie înduioșată.

– Ce vârstă ți-a spus că are?

– Douăzeci și unu de ani.

– Are șaisprezece.

– Șaisprezece? Este imposibil!

– Și totuși, este adevărat.

– Oh, Dumnezeule!

În aceeași clipă, se deschise ușa biroului. Toată familia Nicholson apăru și-și aținti ochii acuzatori spre nou-venit. Melanie se avântă prima înainte.

– Hector, iubitule! Să nu asculți ce-ți spun ei!

Dar brațul autoritar al tatălui o trase cu putere înapoi. Părul lung și blond îi căzu pe față, în timp ce scotea un strigăt sălbatic.

Toată familia părăsi în grabă încăperea, fără să mai adauge nici cel mai mic comentariu. Hector părea împietrit.

– Șaisprezece ani?..... Dar de ce?

Trebuia recăpătat controlul asupra situației.... Jennie se întoarse spre Anthony, pentru a pune capăt acestei scene jenante.

– Ai un pacient, doctore Gray. Doamna Panitski.

I-o arătă din cap pe bătrâna doamnă ghemuită pe patul său, care din fericire părea prea puțin interesată de melodrama care tocmai se juca sub ochii săi. Anthony se îndreptă spre ea și o ajută să meargă până la biroul său. Hector, încă la fel de năucit, repeta aceleași cuvinte cu un aer rătăcit.

– Mi-a jurat că avea douăzeci și unu de ani! Și am crezut-o! Era întotdeauna atât de bine machiată și îmbrăcată într-o manieră atât de sofisticată! Nicio clipă n-aș fi putut să bănuiesc...

Își smulgea părul, continuându-și monologul.

– Acei părinți americani sunt de neiertat! O fată de această vârstă n-ar trebui lăsată atât de liberă! O lasă să se îmbrace și să se comporte ca un star și apoi se miră!

Câteva minute mai târziu, Anthony o conduse pe doamna Panitski, după ce-i dăduse toate medicamentele necesare. Se întoarse spre Hector cu un aer puțin amabil.

– Cred că vei fi fericit să afli că am refuzat să execut asupra acestei fete examenul pe care-l pretindeau părinții.

Hector luă un aer scandalizat.

– Cum poți să insinuezi că... Între ea și mine n-a existat decât o relație platonică!

– Adevărat? Și te gândeai s-o continui?

Hector nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Ei bine..... Este adevărat că intenționam s-o duc în cabina mea, în seara aceasta, după bal... M-a lăsat să înțeleg limpede că asta voia...

– Oh, cu siguranță. Spune că este nebună după tine. Și afirmă că este reciproc.

– Nebună după mine, să nu exagerăm.

Jennie profită de ocazie pentru a insista cu maliționzitate.

– Din spusele ei, între voi este o mare dragoste.

Hector scutură din cap cu un aer jumătate măgulit, jumătate ironic.

– Mai degrabă o întâlnire foarte senzuală.

– Ai asigurat-o că, pentru tine, prezența sa era magică. Și că nu simțisei niciodată o emoție comparabilă.

– Da, desigur, fiecare femeie este diferită....

Anthony luă un aer sever.

– Dar se întâmplă ca aceasta să nu aibă decât șaisprezece ani!

Ușa se deschise. Apărură doi tineri, arborând o mină răvășită. Anthony se aplecă discret spre Jennie.

– Voi rezolva această problemă cu Hector în biroul meu. Sunt sigur că acești doi tineri n-au decât rău de mare. Ocupă-te de ei și dacă ai o problemă cât de mică, cheamă-mă.

Îi făcu semn lui Hector să-l urmeze. Acesta din urmă porni bombănind după el.

– Tony, cred că voi fi dezgustat de femei pentru un anumit timp. Jennie se întoarse zâmbind spre nou-veniți. Zilele cu timp urât chiar nu erau de odihnă pentru echipa medicală de pe

"Leeward". În zece minute, sala de așteptare se umplu de pasageri plângându-se de grețuri greu de stăpânit.

Jennie trata al treilea pacient, când se deschise ușa biroului lui Anthony. Cei doi medici ieșiră cu un aer grav și Hector dispăru fără să-i adreseze niciun cuvânt. Cât despre Anthony, acesta se închise în biroul său după ce verificase că niciuna din persoanele prezente nu reclama îngrijirile sale.

Când Jennie și cu el rămaseră în sfârșit singuri, era deja trecut de ora douăzeci. Tânăra infirmieră se pregătea să-l întrebe cum se desfășurase discuția cu Hector, când familia Nicholson își făcu intrarea în sala de așteptare. Anthony o luă înainte, adresându-se tatălui Melaniei.

– Doctorul Mendez mi-a explicat totul și spunea că este gata să vă ceară scuze. Cred că a fost o neînțelegere.

Domnul Nicholson dădu din cap. Furia părea că se domolise.

– Ei bine, le accept. Fiica noastră ne-a povestit că l-a mințit asupra vârstei sale. Și dacă nu s-a petrecut nimic grav între ei....

Doamna Nicholson înaintă la rândul său, zâmbind.

– Cred că a înțeles în ce primejdie era. De acum, nu va mai face să treacă drept o tânără femeie liberă.

Anthony se întoarse atunci spre Melanie.

– Doctorul Mendez ține să se scuze și față de tine, Melanie.

Adolescenta făcu o mină de copil ascultându-l. Brusc, părea o fetiță. Oare cum putuse Hector să creadă că avea douăzeci și unu de ani? Acestea fiind spuse, toată familia părea împăcată și problema rezolvată. Jennie nu mai avea decât o dorință: să-i vadă plecând și să rămână în sfârșit singură cu Anthony.

Îndată ce ieșiră pe ușă, tânăra femeie se grăbi să încuie sala de așteptare.

– Uf! Ne-am terminat în sfârșit ziua!

Anthony își scoase bluza albă, cu un zâmbet destins.

– Dacă am merge să cinăm împreună?

– Oh da, să ne grăbim, este deja târziu. Nu va mai rămâne mare lucru la popotă!

– Nu voiam să vorbesc de popotă. Știi că, la fel ca toți ofițerii de pe navă, trebuie să mă arăt din când în când în sufrageria de la clasa întâi, în ținută de gală! Mi-ar plăcea să mă însoțești – dacă te tentează...

Jennie luă un aer malițios.

– Mă iei să împart cu tine corvoada de reprezentare, așa este?

– Oh, iartă-mă, Jennie. Sunt un mitocan să te invit în această manieră. În realitate, aș fi foarte fericit și măgulit să accepți să cinezi la masa mea.

– Ei bine, accept din toată inima să împart cu tine aceste clipe grele! Cu condiția să nu iei un aer de circumstanță...

– Ce înțelegi exact prin "aer de circumstanță?"

Jennie își mușcă buzele pentru a nu izbucni în râs.

– Știi, mina aceea pe care o ia comandantul uneori, când își face intrarea în salonul mare. S-ar spune că și-a înghițit luneta!

Zâmbetul cam rece al însoțitorului său o avertiză pe Jennie să nu continue să-l tachineze prea mult. Anthony avea deseori reacții neașteptate. Fără să vrea, caracterul său circumspect o descumpănea. Dar îl văzu relaxându-se brusc, ca și când se hotărâse să înțeleagă umorul remarcelor sale.

– Voi încerca să nu-ți tai pofta de mâncare, dragă prietenă!

Jennie îi aruncă o privire complice.

– Glumeam. Sunt încântată să cinez la masa ta.

– Pot să trec în zece minute să te iau de la cabina ta?

– Zece minute?

– Douăzeci?

– Mi se pare mai rezonabil.

– Foarte bine. Pe curând!

Până la urmă nu fură douăzeci, ci treizeci de minute cele pe care Jennie îl făcu să aștepte pe însoțitorul său. După un duș rapid, își consacră mult timp coafurii și machiajului. Să cineze la masa unui medic ofițer la restaurantul de la clasa întâi, necesita puțină sofisticare!

Când în sfârșit ieși pe culoar, unde Anthony aștepta răbdător, nu se putu stăpâni să admire cu ce eleganță își purta acesta uniforma de ceremonie.

Haina albă a ținutei sale de zi fusese înlocuită de o jachetă neagră cu galoane și mai strălucitoare. Era proaspăt bărbierit și degaja un parfum discret de mosc, ale cărui efluvii o tulburau mai mult decât ar fi dorit.

Dar ceea ce o emoționă pe Jennie la culme, fu privirea lungă, admirativă pe care medicul o lăsă să se plimbe asupra ei. Purta o rochie neagră de cocteil, a cărei eleganță foarte sobră punea în valoare formele grațioase ale siluetei sale. Părul cu calde reflexe cafeniu-roșcate era ridicat în coc, lăsând să apară niște cercei de culoarea safirului montați în aramă, care adăugau cu rafinament o notă asortată atât ochilor, cât și părului. Anthony nu se putu

împiedica să atingă unul din ei, lăsând mâna să-i mângâie ușor obrazul.

– Sunt încântători și ți se potrivesc de minune!

Jennie se simți roșind ușor. Dar din fericire, lumina filtrată de pe coridor îi fu complice.

– Ești gata?

– Mmm....

Clătinându-se puțin, Jennie luă brațul pe care i-l întinse. Dar amintindu-și subit de pactul de prietenie pe care-l încheiaseră, se hotărî să-și exprime sentimentele cu umor, mai degrabă, decât să le ascundă rușinată.

– Anthony, ar trebui să cinezi în fiecare seară în sufrageria de la clasa întâi: uniforma aceasta îți dă un aer princiar!

Medicul începu să râdă cu toată sinceritatea.

– Vrei să spui că sunt la fel de seducător ca Hector? El spune mereu că uniforma este arma sa secretă! Dacă asta este situația, nu știu dacă trebuie să iau remarca ta ca pe un compliment...

Jennie se mulțumi să râdă la rândul ei. Oare cum să-i mărturisească în ce măsură își depășea confratele în domeniul seducției?

Ajunseră puțin cam târziu decât prevăzuseră, dar masa lor fusese rezervată. Șeful de sală, un bătrân englez ireproșabil, pregătise pentru ei un colț discret din sală, cum îi ceruse probabil Anthony.

– V-am instalat lângă fereastră, doctore Gray. Vă va servi José.

– Mulțumesc, Phil, este perfect. Vom putea admira ultimele sclipiri ale soarelui care apune.

Jennie încuviință zâmbind. Un tânăr chelner sosi imediat și se grăbi să aprindă lumânările din sfeșnicele de bronz așezate pe masă. Lumina lor se alătură celei a amurgului, pe fața de masă.

În jurul lor, toate mesele erau deja ocupate. Comesenii îmbrăcaseră ținute elegante, care mergeau de la smoching și rochie de seară, la rochii scurte cu bretele de la croitoriile de lux, purtate de cele mai tinere pasagere. Dar Jennie ghici din privirile masculine ațintite asupra ei, că era departe de a fi mai puțin fermecătoare.

Un bărbat gras, în smoching, veni să-l salute pe Anthony, cu care schimbă câteva cuvinte amabile înainte de a-i înmâna cartea sa de vizită. După ce plecă, Anthony se aplecă spre Jennie.

– Este un pasager pe care l-am îngrijit într-o noapte în care a avut o criză teribilă de ficat. Charles M.King. Îi întinse cartea de vizită lui Jennie, care o luă cu un aer surprins.

– Un producător de cinema? Este cunoscut?

– Nu știu. N-am avut timp să ne facem confidențe!

– Are trei adrese: Park Avenue, la New York, Beverly Hills, la Los Angeles și cu siguranță un domeniu în Connecticut: "Rowan Acres".... Trebuie să fie o persoană importantă.

Un alt bărbat se apropie de masa lor. Era înalt, blond, atletic, de aproximativ patruzeci de ani și-i întinse lui Anthony o mână recunoscătoare.

– Ah, doctore Gray! Sunt fericit să vă revăd și mai ales în condiții mai bune decât sâmbătă seara.

Schimbară câteva cuvinte. Bărbatul nu mai conteni complimentele în legătură cu eficacitatea îngrijirilor lui Anthony.

Când plecă, Jennie îi adresă însoțitorului său o privire complice.

– Se pare că ești idolul lor!

– Este unul din avantajele meseriei noastre, știi bine.

În acea clipă apăru José cu aperitivele pe care le aleseseră – pateu de somon, cu măcriș – și le puse pe masă o frapieră cu șampanie.

– Sticla aceasta vă este oferită de domnul King, doctore.

Era vorba de un an excelent, ales cu mult rafinament. Întorcându-se văzură că Charles M.King le adresa un semn pentru a ciocni cu ei de la distanță. Dar paharul său era plin cu apă acidulată. Anthony îi explică lui Jennie că pacientul său suferea de ulcer la stomac și că recentele excese gastronomice pe "Leeward" i-l reactivaseră, din nefericire. Dar acum, după toate aparențele, se arăta mai rezonabil.

Puțin mai târziu, Charles M.King veni să li se alăture, pentru a bea cafeaua cu ei. Imediat, Anthony îi mulțumi că le oferise o șampanie atât de delicioasă.

– Dar vă felicit, domnule King, pentru curajul dumneavoastră de a nu bea decât apă minerală.

– Nu știți ce sacrificiu este pentru mine! M-am arătat eroic!

– Trebuie neapărat să vă vadă medicul dumneavoastră curant, îndată ce vă întoarceți, domnule King, mai ales dacă grețurile persistă.

– Credeți că ulcerul meu este pe cale să evolueze rău, doctore?

– N-aș vrea să vă alarmez, dar cum știu că munca dumneavoastră vă preocupă foarte mult, mi-ar plăcea să vă provoc să vă faceți totuși timp să vă îngrijiți serios.

– Chiar și în vacanță muncesc! Adineaori, am petrecut două ore la telefon cu birourile mele din Los Angeles! Soția mea era furioasă. Se aplecă spre Jennie cu un aer important.

– Știi, draga mea, cinematograful face lumea să viseze, dar dacă ar ști oamenii câte griji avem! Două dintre vedetele prezentate pentru viitorul meu film, tocmai s-au răzgândit chiar înainte de a semna contractul! Jennie luă o mină compătimitoare. Îi era foarte greu să-și stăpânească o bruscă dorință de a râde. Din fericire, domnul King era așteptat de prietenii săi și-i părăsi aproape imediat. Anthony observă în ce măsură se amuzase însoțitoarea sa de prezența producătorului pătruns de persoana sa.

– Foarte sincer, n-aș vrea să fiu în locul lui. Dar este interesant să te apropii din când în când de oameni ca ei. De altfel, știe să rămână simplu. În acea noapte, de exemplu, când l-am îngrijit, n-a cerut niciun tratament preferențial.

– I l-ai fi acordat? O amintire neplăcută reveni subit în mintea lui Jennie: cea a lui Ralph Caine, pretinzând că lordul Farrow merita mult mai multă atenție decât ceilalți bolnavi....

– Uneori, suntem obligați să satisfacem capriciile pacienților importanți.

– Dar tu, Anthony, crezi că este normal să favorizezi mai degrabă un bolnav, decât un altul, doar pentru că este bogat sau influent?

– Nu, bineînțeles. Ce vrei să spui?

– Dacă, de exemplu, într-un spital mare, unul din pacienții tăi este lord și celălalt un vagabond, i-ai acorda primului îngrijiri mai bune decât celui de-al doilea?

– Ei bine, cu siguranță, nu! Ce întrebare! Cum îți poți imagina o asemenea nedreptate?

– Totuși, uneori există, știi bine.

– În ce mă privește, n-am acționat niciodată în felul acesta și n-aș permite asta, dacă ar fi cazul.

Anthony părea neplăcut surprins de întrebarea lui Jennie. O cută îngrijorătoare îi brăzdă brusc fruntea. Dar se calmă aproape imediat.

– Să nu vorbim medicină în afară serviciului, te rog. Să ne gândim puțin la altceva! Unii dintre noi nu trăiesc decât pentru meseria lor și sfârșesc prin a-și pierde propria sănătate....

Se întrerupse brusc, ca și cum cuvintele sale tocmai făcuseră să apară amintiri neplăcute. Jennie păstră o tăcere prudentă. Privirea lui Anthony plutea brusc spre un gând care rămânea pentru ea un mister. Era sigură că era vorba de un trecut dureros. Însoțitorul său părea brusc atât de vulnerabil, încât i se strânse inima.

Scutură din cap, cu un zâmbet silit.

– Ai dreptate, Anthony. Să nu mai vorbim de medicină.

Medicul păru să facă un efort pentru a întoarce din nou ochii spre ea. Dar chipul i se lumină brusc, de parcă vederea mutrișoarei plăcute, cu ochii albaștri tandri care îi stătea în față, aducea în sfârșit pacea în sufletul său chinuit.

– Există atâtea alte lucruri interesante de povestit, nu-i așa, domnișoară McDougall?

Zâmbetul pe care îl schimbară atunci nu mai era pură politețe.

Capitolul 7

După acea seară încântătoare, Jennie adormi spre miezul nopții, sperând să se poată odihni puțin înainte de primul apel la serviciul medical deoarece în noaptea aceea era de gardă cu Anthony. Sfârșitul mesei fu foarte destins. Nici unul, nici celălalt nu mai făcuseră aluzie la teme de ordin profesional și se despărțiseră cu vorbe prietenești, sperând să nu fie deranjați prea des în timpul nopții. Dar pe la ora unu, răsună soneria telefonului. Jennie se grăbi să iasă din pat, pentru a se îmbrăca și a ajunge la post.

Sosind la serviciul de sănătate, descoperi unul din tinerii membri ai echipajului, într-o stare jalnică. În câteva cuvinte, Anthony îi expuse cazul.

– Acest matelot se numește Mumps. Este nou angajat pe "Leeward". Încă de la plecare suferă de grețuri și diferite tulburări gastrice, dar n-a îndrăznit să vorbească despre ele, de teamă să nu fie concediat. Credea că era vorba de rău de mare.

– Și tu ce crezi?

– După simptome, mi-e teamă să nu fie un virus intestinal.

– Este supărător, și nu numai pentru el....

– Bineînțeles. N-ar trebui să contamineze pasagerii. Din fericire, nu lucrează la bucătărie, ci la întreținere.

– Oh, în acest caz, probabil a avut toată ziua mâinile adâncite în detergent, ceea ce limitează riscurile de contaminare.

– Exact. Avem noroc. Totuși, ia masa la popota echipajului.

– Te gândești să-l pui în carantină?

– Cred că ar fi de preferat.

– Bun, în acest caz, îi pregătesc camera numărul unu...

– Da, și fă-i o injecție cu antibiotic, te rog.

– Vrei să rămân toată noaptea aici?

– Mă tem că va fi indispensabil. Instalează-te în camera numărul doi. Pari obosită.

– Voi încerca să dorm puțin. Nu te îngrijora, dacă voi avea o cât de mică problemă cu bolnavul, te voi chema.

După plecarea lui Anthony, Jennie rămase un timp la căpătâiul tânărului matelot, care nu întârzie să adoarmă sub efectul medicamentului. Apoi se putu și ea întinde pe pat în a doua cameră.

Din păcate, toate eforturile pentru a adormi fură zadarnice. Desigur, grija pentru pacientul său nu era străină de agitația sa, dar mintea îi era și în altă parte.

Gândul îi revenea obsedant la Anthony și la seara minunată pe care o petrecuseră împreună. Nu se putu împiedica să zâmbească gândindu-se la contrastul ținutei sale, atât de elegantă în timpul

cinei, cu ținuta neglijentă de cu câteva minute mai înainte. Își schimbase uniforma frumoasă cu un halat îmbrăcat pe același bust musculos și părul în dezordine demonstra graba cu care ajunsese la serviciul de sănătate, după ce se schimbase în cabină. Dar tânăra femeie îl găsea la fel de seducător și sub acea înfățișare puțin neglijentă!

În camera vecină, tânărul marinar începu să geamă și să se răsucească în pat lovind cu cotul peretele subțire care-i despărțea. După ce se ridicase pentru a se asigura că n-avea nevoie de nimic, Jennie se culcă din nou, oftând. Nu pentru mult timp, deoarece telefonul o scoase curând din somnolență. La celălalt capăt al firului, vocea lui Anthony era neliniștită.

– Tocmai m-a sunat Charles M.King, că se simte foarte rău. Doi bărbați din echipaj ni-l aduc la serviciul medical. Vin și eu.

Închise fără o altă explicație. Jennie presupuse că producătorul, cu care făcuse cunoștință câteva ore mai înainte, avea din nou dureri de stomac. Când acesta ajunse în sala de așteptare, un minut mai târziu, mina răvășită a colosului o avertiză că nu se înșelase. Se ținea dintr-o parte și gemea.

– De data asta, durerea este în partea dreaptă. Nu cred că este vorba de ulcer.

Privirea îngrozită a lui Charles M.King o surprinse pe Jennie. Bărbatul acesta atletic, care i se păruse atât de impozant în timpul cinei, părea acum un biet bătrân în suferință. Tânăra sa soție îl însoțise, dar doar pentru a-l ține de mână și a-i adresa zâmbete încurajatoare. Jennie ghici în ochii săi că această scenă nu-i inspira decât plictiseală și dezgust.

Privind-o atent, Jennie avu subit impresia că o mai văzuse undeva. În acea clipă, își aminti de un serial televizat de succes, pe care avusese ocazia să-l vadă cu un an sau doi mai înainte. Doamna King fusese principala interpretă. Charles M.King își frângea mâinile de durere și de teamă.

– Mama a avut aceleași simptome. Până la urmă a murit...

Tânăra sa soție îi bătu distrată mâna.

– Haide, spui prostii!

Se străduia să aibă o voce suavă, pe care o urmă de enervare o modifica totuși. Îi aruncă bătrânului său soț o privire prefăcut compătimitoare, în spatele căreia se ghicea o licărire de exasperare. Exact în acea clipă sosi Anthony.

– Vă este mai puțin rău, domnule King?

– Nu, îmi este și mai rău. Cred că sunt condamnat.

– Haideți, domnule King, este absurd! După simptomele pe care mi le-ați descris la telefon, trebuie să fie vorba de o criză de apendicită. Vă voi examina.

Doamna King se ridică imediat.

– Voi aștepta afară.

Jennie tocmai își amintise numele actriței: Helen Banfield. Domnul King îi aruncă o privire disperată.

– Dar, iubito....Ea îi luă din nou mâna, fandosindu-se.

– Nu voi fi departe, dragostea mea!.

Și dispăru aruncându-i o privire lui Jennie, care era uluită. Oare cum putea părea atât de proaspătă și seducătoare în mijlocul nopții, deși era îmbrăcată, ca și soțul său, doar cu un halat ușor din mătase?

Jennie îl ajută pe Charles M.King să se instaleze pe masa de consultații, iar Anthony începu să-l asculte. Pacientul scotea un mormăit de durere la fiecare palpare. Anthony dădu din cap cu un aer convins.

– Este ce credeam.

– Cum mă veți trata? Aveți medicamentele necesare?

– Mă tem că asta nu este suficient, domnule King. Cel mai înțelept ar fi să vă operez fără întârziere.

– Cum asta, să mă operați? Acum? Este imposibil!

Bietul bărbat începu să se agite din ce în ce mai mult.

– Chemați-o pe soția mea! Helen! Vreau să fiu transportat cu avionul la Cornell Medical Center din New York. Vreau cel mai bun chirurg! Nu se pune problema să-mi pun viața în mâinile oricui!

Fața producătorului devenise verde de teamă. Acum părea cu zece ani mai în vârstă decât la restaurant. Cât despre amabilitatea față de Anthony, nu mai era decât o amintire îndepărtată!

În mod vizibil, medicul apreciase foarte puțin ultima remarcă a pacientului. Îi adresă o privire glacială.

– Nu vom acosta decât la primele ore în zori și este imposibil să fiți transferat de aici la spital. Iar starea vi se poate înrăutăți rapid dacă infecția ajunge la peritoneu.

– Nu luați acest aer solemn, doctore Gray! Căutați mai degrabă o soluție eficientă!

– Singura posibilă este să se facă intervenția chiar aici. Este o operație foarte ușoară când lucrurile sunt luate din timp și vă asigur că dispunem de tot ce este necesar pentru a decurge bine.

– Nu se pune problema! Voi aștepta să ajungem la New York!

– Două zile? Nici să nu vă gândiți! Veți fi în fața unei nenorociri! Chiar cei mai pricepuți specialiști de la Cornell Medical Center vor fi atunci incapabili să vă salveze.

Charles M.King își smulgea părul.

– Oh, ce coșmar! Nu vreau să mă las operat de oricine! Unde v-ați făcut studiile de medicină? Ce problemă vă aduce aici? Alcoolismul, sau ce? Anthony se întoarse spre Jennie, ignorând invectivele pacientului.

– Vrei să-l suni pe Hector, te rog?

– Și pe Tilly?

– Da, desigur și pe Tilly.

Tânăra infirmieră se grăbi spre telefon pentru a aduna cât mai repede restul echipei de îngrijire, în timp ce Anthony se întoarse oftând spre Charles M.King.

– Domnule King, compania care are acest vapor nu angajează decât medici și infirmiere cu înaltă calificare, să fiți convins de asta. Iar în ce mă privește, am făcut deja acest gen de intervenție de mai multe ori de când m-am angajat pe "Leeward". S-au desfășurat întotdeauna foarte bine.

Charles M.King scoase un mormăit surd și se întoarse spre ușă.

– Helen!

Soția sa intră în încăpere cu un aer rezervat, ținând în mână o revistă de modă pe care o găsise în sala de așteptare.

– Ce este, iubitule?

– Vor să mă opereze imediat! Tonul politicos al vocii sale cerea o reacție înduioșată, dar nu fu cazul tinerei femei. Se mulțumi să clipească din gene cu delicatețe.

– Adevărat? Oh, bietul meu drag....

Făcu efortul de a se apropia cu un zâmbet încurajator.

– Am fost operată de apendicită la vârsta de zece ani. De aceea am cicatricea aia oribilă! Chirurgul meu estetician mi-a propus mereu s-o înlătur, dar n-am avut curaj încă....

Charles M.King dădu din cap, oftând.

– Du-te și te culcă, draga mea. Ai nevoie de somn pentru a-ți păstra frumusețea. Vei veni să mă vezi mâine dimineață. Sper să-mi recapăt o figură omenească, până atunci....

Tânăra actrică – deși Jennie se întrebă brusc dacă era atât de tânără, sau dacă redevenise prin îngrijirile chirurgului estetician! – fu vizibil ușurată de sfatul soțului său. Îi luă mâna cu o mină care se voia tandră.

– Crezi într-adevăr că te pot lăsa, iubitule? Mi-ar plăcea atât de mult să rămân mereu cu tine...

Fără să aștepte răspuns, reluă, căscând de să-ți frângă inima:

– Dar dacă insiști.... Este adevărat că mă simt extenuată! Voi veni să te văd după micul dejun. Cu toate că nu sunt sigură că te vei simți mult mai bine....

Îl sărută rapid pe bătrânul bărbat pe frunte, înainte de a dispărea fără alte formalități, strângând revista la piept. Jennie o privi făcându-se nevăzută cu un aer mustrător, dar se feri de orice comentariu. Avea alte griji în minte: trebuia să pregătească blocul operator în mare grabă, fără să omită să completeze hârtiile administrative referitoare la operație.

Îngrijirile postoperatorii erau exact specialitatea sa când lucra în Anglia. Dar nu mai urmărise o operație de un anumit timp. Îi

trebuia o oarecare îndrăzneală să-l asiste pe Anthony. Deoarece el se pregătea să opereze bolnavul, în timp ce Hector va asigura anestezia.

Era ora trei dimineața. Vaporul mare plutea liniștit în întuneric. Cea mai mare parte a luminilor din cabine erau stinse. Doar câțiva ultimi petrecăreți își încheiau seara la clubul de noapte, sau la cazinou, indiferenți la ce se putea întâmpla la Centrul medical. Chiar Helen Banfield va adormi cu siguranță, după ce va termina de citit revista!

Hector sosise. Îmbrăcase halatul și masca sterilă și pregătise anestezia ajutat de Tilly. Curând, Charles M.King adormi profund și Anthony putu începe operația. După câteva minute, se întoarse spre confratele său cu un aer ușurat.

– Bine, n-are nicio complicație. Este vorba de o apendicită banală. Slavă Domnului! În tot cazul, nu m-am înșelat asupra diagnosticului!

Jennie nu se putu împiedica să zâmbească sub mască.

– Mare fericire! Imaginează-ți mutra domnului King dacă ar fi aflat că i-ai deschis abdomenul degeaba!

O scurtă privire amuzată a lui Anthony veni să-i dovedească faptul că de data aceasta îi apreciase umorul. Jennie știa bine că diagnosticul de apendicită era foarte des nesigur. Singurul mod de a-l verifica era operația și uneori se întâmpla ca ipotezele medicului să se dovedească nefondate. Dar în cazul domnului King, nu era posibilă nicio îndoială.

– Din fericire, infecția este foarte limitată.

Hector se aplecă și el asupra pacientului, cu un aer interesat.

– Fără diverticulul lui Meckel. Este un lucru bun.

După izolarea micului organ și suturarea cum se cuvine a vaselor care-l înconjurau, Anthony putu proceda la extracția sa. O ultimă cusătură pe colonul astfel tăiat și nu mai rămânea decât să închidă cu grijă cu ajutorul firelor speciale pielea de pe abdomenul bolnavului. Jennie nu se putu împiedica să admire cu câtă dexteritate degetele chirurgului se consacrară acestei sarcini meticuloase. Își aminti că Anthony lucrase în chirurgie pentru nou-născuți.

Fără îndoială, marea sa abilitate provenea din experiența dobândită în acest domeniu.

Nu mai rămânea decât să fie trezit bolnavul. Era rolul lui Hector, care se achită de el cu mare competență. Când Charles M.King deschise ochii, un oftat colectiv întâmpină întoarcerea sa la viață. Desigur, apendicectomia era o operație foarte curentă, dar de data aceasta tensiunea care o precedase o făcuse ceva mai dificilă pentru toți.

Jennie pândea reacțiile lui Charles M.King. Fața bătrânului bărbat era ca ceara. Ce contrast, se gândi ea, cu mina jovială pe care o abordase câteva ore mai înainte, la restaurant.... Atunci, s-ar fi spus că bogăția și vanitatea îl puneau la adăpost de orice neplăcere! Cu siguranță, se credea invulnerabil. Și iată că se afla zăcând pe o masă de operație, la doi pași de un matelot numit Ali, un sărman imigrant necunoscut, pierdut la mii de kilometri de familie....

Hector și Tilly părăsiseră deja sala de operație. Anthony îi invitase să se întoarcă în cabinele lor.

– Duceți-vă să vă odihniți. Jennie și cu mine suntem aici pentru a asigura îngrijirile postoperatorii.

Era aproape ora patru și Jennie pica de somn. Dar trebuia să asigure garda până la sfârșit! Să aibă grijă de viața celor doi pacienți. Charles M.King, miliardarul și Ali, bietul matelot.... Alte două nume se suprapuseră acestora în mintea sa: lord Peter Farrow și Freddy Blount, vagabondul amărât, părăsit de toți.

Nu! Clipa era prost aleasă pentru a trezi aceste amintiri neplăcute. Nu era nicio asemănare între cele două situații! Aici, nimeni nu era pe punctul de a muri. Jennie trebui să se silească să-și alunge din minte aceste gânduri triste. Dar fu osteneală zadarnică. Brusc, se simți chiar cuprinsă de panică gândindu-se că Anthony va pleca, lăsând-o singură să supravegheze operatul. Cât despre Ali, acesta începuse să geamă iar în somn și curând va trebui să-i administreze din nou medicamente...

Și dacă din nenorocire, în timp ce se va ocupa de tânărul matelot, domnul King va avea brusc o criză cardiacă? La această idee, o teamă nestăpânită începu să-i strângă pieptul. Anthony îi zâmbea, fără să bănuiască tulburarea care o cuprindea brusc.

– Bine, Charles M.King se odihnește liniștit. Va fi suficient să-i supraveghezi cu atenție perfuzia. Voi veni să-l văd la ora șase.

Se întoarse pentru a se îndrepta spre ieșire. Jennie îl urmări cu privirea, brusc paralizată. Se mulțumise să primească în tăcere ordinele sale. Ușa se închise în urma lui și o liniște grea, de-abia tulburată de zgomotul mașinilor, se lăsă peste serviciul medical de pe "Leeward". Incapabilă să se controleze, Jennie se repezi atunci spre ușă.

– Anthony! Anthony!

Îl ajunse din urmă pe culoar și se opri brusc. Medicul se întoarse cu un aer surprins.

– Ce s-a întâmplat?

Tânăra femeie nu putu găsi nici cea mai mică explicație. Tremurând și scuturată de suspine, se lăsă atrasă în căușul brațelor lui, singurul loc din lume în care își putea găsi refugiul. Anthony o sărută pe frunte, legănând-o cu tandrețe.

– Haide, Jennie.... Nu putem lăsa singuri pacienții....

– Știu! Sunt răspunzătoare! Este groaznic! Și dacă domnul King va avea o criză cardiacă?

Anthony o conduse blând înapoi, până la sala de așteptare.

– Ei bine, Jennie, de ce vrei să aibă o criză cardiacă? Electrocardiograma sa este excelentă.

– Dar asta nu înseamnă nimic! Nu se știe niciodată! Aceste lucruri se întâmplă întotdeauna când nu te aștepți, mai ales oamenilor importanți! Și apoi, este acuzată infirmiera de gardă!

Tot mai surprins de incoerența cuvintelor sale, Anthony o făcu să se întindă pe divanul din apropierea hubloului. Fără o vorbă, o luă în brațe cum faci pentru a consola un copil și începu din nou s-o legene, pentru a o liniști. Treptat, căldura trupului său lângă al ei, îi aduse lui Jennie puțină liniște. Medicul îi șopti la ureche, pentru a o calma:

– Jennie.... Inimioară.... Ce s-a întâmplat?

Buzele i se plimbau ușor peste obrajii, fruntea și pleoapele sale. Jennie nu se mișca, abandonată acestor gesturi de tandrețe care erau ca un balsam pentru teama sa. În privirea lui Anthony nu

exista nici urmă de posesie sau de dorință. Îi împărtășea durerea fără s-o înțeleagă și căuta doar s-o aline. Dar treptat, ea se surprinse tremurând, nu numai de nervozitatea nestăpânită, ca înainte, ci de o tulburare mai profundă și mai plăcută.

Trupul i se relaxa într-un mod extrem de plăcut și atingerea brațelor și bustului lui Anthony îi produse brusc o incomparabilă stare de bine. Lăsă să-i scape un oftat ușor, care fu ca un semnal pentru Anthony. O strânse atunci foarte puternic lângă el și puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei.

– Jennie.... Jennie...

Între două săruturi înflăcărate, îi ridica în mâini fața frumoasă scăldată în lacrimi, pe care o învălui în priviri de îndrăgostit. În sfârșit, slăbi ușor strânsoarea și duse mâna lui Jennie la buze.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

Jennie scutură din cap cu un zâmbet slab.

– Nimic.... Acum am uitat. Cred că mi-am pierdut capul!

– Trebuie să-mi povestești. Asta îți va face bine. Mi se pare că simți deseori o oarecare teamă față de munca ta. Niciodată în asemenea măsură, dar oricum....

Așadar, îi remarcase uneori ezitările în fața unui caz puțin neliniștitor.... Totuși, nu vroia să-i explice cauza indispoziției sale, nu! Va face ca Ralph Cain, acuzând-o că este o incapabilă? Privirea ochilor cenușii plonjă în adâncul ochilor săi.

– Jennie.... Acesta este motivul pentru care te afli pe "Leeward", nu-i așa?

Tânăra femeie înțelese atunci că nu va putea evita mărturisirea atât de mult refuzată.

– Da...

Și începu să povestească toată întâmplarea. Întâlnirea cu Ralph. Mândria sa că o alesese pe ea, din mijlocul tuturor acelor femei tinere care lucrau în spital. Ambiția sa. Și apoi, lamentabila problemă cu lordul Peter Farrow.... Cu celălalt bolnav care agoniza singur, părăsit.... "Greșeala sa profesională", atât de dur sancționată de logodnicul său....

– Atunci am început să mă îndoiesc de tot și mai ales de mine însămi. Oare ce sentimente mă împinseseră în brațele lui Ralph? Fără îndoială ambiția, dorința de a deveni soția unui medic mare.... Nu puteam găsi încurajare nici măcar lângă colegele mele, de care mă îndepărtasem logodindu-mă cu "patronul"....

Lăsă să-i scape un oftat.

– Probabil mă gândeam că meritam ce mi se întâmpla!

– Crezi?

– Nu știu. N-am avut timp să verific. Eram atât de pierdută, încât nu mă mai gândeam decât la un lucru: să fug. Înțelesesem că nu-l iubisem niciodată pe Ralph și că nici el nu mă iubise. Purtam în mine vinovăția morții lordului Farrow. Brusc, viața mea era bulversată.

Scutură din cap cu un aer grav.

– Singurul lucru pe care nu-l regret, este că am rămas la căpătâiul acelui sărman domn Blount.

Anthony îi strânse mai tare mâinile în ale sale.

– Ai dreptate. Ce ai făcut, a fost un lucru frumos.

– Dar am avut oare dreptate să fug? Să las totul în urmă, viața, părinții, casa?

– Ai avut o dorință nestăpânită de a pleca. La asta ai făcut aluzie în prima seară, când ne-am întâlnit pe punte, sub clar de lună?

– Da... Voiam să fug cât mai departe posibil, ca și când îmi era teamă ca remușcările să nu mă urmărească și să nu vină să mă distrugă!

– Într-adevăr, se pare că teama te urmărește peste tot, ca în acea zi în subteranele fostei fortărețe!

– Da, cu siguranță. Am devenit foarte vulnerabilă....

– Totuși, în acea zi, ai reușit să faci față fricii.

– Nu sunt sigură. Din câte îmi amintesc, am căzut plângând pe umărul tău, ca și astăzi.

– Uneori chiar și cei mai solizi dintre noi au nevoie de ajutor.

Gândindu-se la secretul care-l făcuse și pe el să fugă departe de toate, Jennie îi aruncă o privire intrigată.

– Chiar și tu? Anthony întoarse privirea, îndepărtându-se ușor.

– Mi se întâmplă uneori.

Încă o dată refuza să-și deschidă inima și-și apăra cu îndârjire viața personală. Se părea că mai mult decât orice, se temea s-o lase să intre câtuși de puțin în intimitatea sa. Reluase distanța, atât moral cât și fizic. Jennie nu-și putu stăpâni un oftat profund. Dar își dădu brusc seama de necuviința comportării lor, într-un loc ca acela. Nu era momentul unor excese de tandrețe. Viața a doi oameni bolnavi se afla în responsabilitatea lor. Se ridică, ștergându-și cu dosul mâinii obrajii încă uzi.

– Nu te îngrijora pentru mine. Te poți duce să te culci și să dormi liniștit până dimineață. Dacă am o problemă gravă, te voi chema.

– Nu, Jennie. Mai degrabă tu ai nevoie de odihnă. Nu sunt foarte îngrijorat pentru cei doi pacienți ai noștri, dar prefer să-i supraveghez eu însumi. Ești epuizată.

Jennie scutură din cap cu un aer supărat.

– Nu se pune problema. Trebuie să-mi asigur garda.

– Haide, fii rezonabilă. Este ora patru dimineața și n-ai închis ochii! Mai mult, ești într-o stare de încordare care din punct de vedere medical necesită o odihnă de câteva ore.

Nu-i mai asculta protestele. O luă de umeri și o împinse cu blândețe până la ușă. Învinsă de insistența sa, Jennie hotărî să se ducă în cabina sa, cu inima plină de remușcări, dar incapabilă de un cât de mic efort de voință. În timp ce se îndepărta, se gândea cât de generos se arătase Anthony cu ea – cu siguranță prea generos.... Și atât de intuitiv, atât de sensibil! Dumnezeule, oare nu era pe cale să se îndrăgostească de el?

Desigur, o sărutase deja de două ori și tulburarea pe care o simțise atunci o alarmase, dar pusese emoția pe seama singurătății sale și a nevoii foarte firești pe care o simțea de o prezență masculină. Dar în acea seară, nu doar contactul cu trupul său o tulburase. Maniera în care o ascultase și o încurajase o impresionase foarte profund. Ralph nu se comportase niciodată astfel cu ea....

Ralph... Îl cunoștea perfect când se atașase de el, cel puțin așa credea. Cunoștea care era povestea sa, familială și profesională. În timp ce viața lui Anthony rămânea pentru ea un mister.... De unde venea? Cum trăise până atunci? Nu lăsase niciodată să treacă nici cea mai mică informație serioasă despre trecutul său.

Putea într-adevăr să iubească un bărbat despre care nu știa nimic?

Dacă recapitula ce aflase de la el, găsea însă puține lucruri. Lucrase la Londra ca medic pentru nou-născuți și avusese ocazia să facă zidărie. Știa de asemenea că primea scrisori de la mama lui, care păreau să-l tulbure puțin.... Și acele migrene ciudate, oare cu ce teribil secret se găseau asociate?

Nu, nu știa nimic despre el, în afară că era diferit de ceilalți. Jennie avea încredere totală în el. Dar Anthony, oare ce simțea pentru ea? Evident, nu venise pe "Leeward" în speranța unei întâlniri amoroase. Dar nici ea... Atunci, ce să creadă despre brusca revoluție care avea loc în inima sa!

Jennie deschise ușa, oftând. Era într-adevăr prea târziu pentru a încerca să analizeze la rece situația. Era de preferat să se refugieze în somn, așteptând ziua.

Capitolul 8

A doua zi de la operație, după o noapte liniștită, Charles M.King căpătase puțină culoare, dar fața îi rămăsese marcată de oboseală. Tânăra sa soție venise să-i facă o scurtă vizită înainte de a merge să-și ocupe locul într-un șezlong, pe marginea piscinei. Și în cele două zile care urmară, se mulțumi să treacă dimineața, la prânz și seara, pentru a-l săruta rapid pe frunte.

Echipa medicală de pe "Leeward" fu oarecum ușurată văzându-l pe producător plecând, la escala de la New York: o ambulanță veni să-l ia, pentru a-l conduce la Cornell Medical Center, cum își dorise de la început.

Incidentul fu uitat repede. Alți pasageri asaltaseră nava și fiecare se pregătea de noua traversare. Tânărul matelot bolnav își reluase munca, supravegheat cu regularitate de doctorul Gray, care făcuse să se supună unor diverse analize ceilalți membri ai echipajului pentru a se asigura că nu fuseseră contaminați de

tânărul matelot. Ca măsură de precauție, medicul le ceru lui Jennie și lui Tilly să le facă tuturor un vaccin adecvat.

În ciuda tuturor acestor precauții, cinci membri ai echipajului se îmbolnăviră. Toate camerele serviciului medical erau așadar ocupate și subit, cei doi medici și infirmierele lor avură un program supraîncărcat. Dar din fericire, niciun caz nu fu semnalat printre pasagerii recent îmbarcați.

În sfârșit, după patru săptămâni cam obositoare, ultimul matelot părăsi serviciul sănătos și toți putură spera să găsească un ritm mai normal. Pentru a sărbători sfârșitul grijilor lor, Anthony hotărî să le dea colegilor o zi liberă suplimentară la întoarcerea lor la New York.

– Puteți dispărea toți până deseară! Profitați din plin!

Hector ridică mâna în semn de protest.

– Nu, nu, Tony! Tu ai asigurat cele mai multe gărzi în timpul epidemiei, tu te odihnești! Voi rămâne eu la bord astăzi.

– Haide, Hector, n-ai pus piciorul pe uscat de două săptămâni!

– N-are nicio importanță! Voi recupera în Bermude.

Îi adresă confratelui său o privire care spunea mult. După ce-l părăsi, Anthony se întoarse spre Jennie.

– A fost evident frustrat de flirturi în ultimele săptămâni și are intenția să recupereze în viitoarea călătorie!

Măcar o dată, Jennie dori să ia apărarea medicului columbian.

– Trebuie să recunoști că nu și-a menajat eforturile în timpul crizei. Și a fost foarte competent.

– Este adevărat că nu l-am văzut de mult apropiindu-se de o pasageră senzuală.

Dar presupun că își face planuri pentru a compensa!

– În tot cazul, mi-a mărturisit că detestă New Yorkul în acest sezon. Consideră că este un oraș murdar și canicular.

– Ei, cu atât mai bine! Voi profita să mă plimb în locul lui, deoarece nu mi s-a mai întâmplat asta de mult timp.

Câteva ore mai târziu, Jennie se pregătea să se așeze la rândul așteptau membrii echipajului care părăseau nava pentru restul zilei, când îl zări pe Anthony, îmbrăcat în blugi și cu o cămașă ușoară. Ea purta pe pielea bronzată o rochie modestă din in galben-deschis, care-i punea în evidență silueta grațioasă. Se apropie de el cu un zâmbet larg.

– Pariez că vei face câteva cumpărături!

– Într-adevăr. Pe canicula asta este o nebunie, dar nu găsești întotdeauna ce-ți trebuie la tropice!

– Și eu am făcut o mică listă de cumpărături practice. Am chiar niște adrese de mari magazine.

– Pariez că le avem pe aceleași! Vrei să scăpăm de această corvoadă împreună?

– De ce nu?

Sub un ton degajat, Jennie încerca să ascundă bucuria de a-și petrece orele libere cu Anthony. După toată această perioadă de muncă intensă și de griji permanente, se simțea brusc la fel de ușoară ca o școlăriță în prima zi a vacanței mari! N-avea decât o dorință: să-l urmeze pas cu pas, unde va hotărî s-o conducă. Desigur, o parte din ea se revolta încă împotriva acestui sentiment, dar acum știa că nu-i va mai folosi la nimic să lupte. De acum, Anthony făcea parte din viața sa, fie că voia sau nu.

Se duseră cu taxiul până la un magazin mare de unde plănuiseră să cumpere. La umbra zgârie-norilor, căldura era mai puțin sufocantă, dar perspectiva unui marș lung pe străzile pline de mulțime și de zgomotul mașinilor părea totuși prea respingătoare... Ca și când ghicise gândurile însoțitoarei sale, Anthony clătină zâmbind din cap.

– Totuși, n-o să ne plimbăm cu cumpărăturile prin oraș! Propun să ne rezervăm o jumătate de oră pentru a le grupa la sfârșitul după-amiezii.

– De ce nu? Dar ce vom face până atunci?

– Să găsim un loc liniștit și răcoros pentru a mânca de prânz.

– Excelentă idee.

Porniră la drum în direcția bulevardului al cincilea. După ce admirară vitrinele de la Tiffany's, intrară la Trump Tower, unde se amuzară să o ia pe scările rulante impresionante din mijlocul unui decor de marmură și auriu, unde șiroia o cascadă strălucitoare.

Se pierdură apoi prin labirintul celui mai mare magazin de jucării din lemn, unde niște urși de pluș în mărime naturală le întindeau brațele mari primitoare, alături de mașini electrice luxoase, aproape la fel de scumpe ca cele adevărate. Anthony se amuza de privirea uimită pe care Jennie o îndrepta asupra fiecărui lucru.

– Cred că suntem pe cale să redevenim copii!

– După cele câteva săptămâni pe care tocmai le-am trăit, avem circumstanțe atenuante!

– Pentru că suntem în plin vis de măreție, ce-ai spune să mergem să prânzim la Plazza Hotel?

– Presupun că este vorba de un loc foarte elegant?

– Da.

– Și puțin plictisitor?

– Poate...

– Sunt sigură că știi un mic restaurant încântător și pitoresc, unde ne vom simți mai în largul nostru!

– Ei bine.... da, într-adevăr, dar este o tavernă cu specific vegetarian.

– Este perfect! Asta va schimba în mod plăcut bucătăria prea îmbelșugată de pe "Leeward".

În câteva minute fură la adresa respectivă, un restaurant decorat în lemn de culoare deschisă, unde jumătate din mese se aflau într-o curte interioară, la o răcoare binefăcătoare. Comandară gaspacho și niște salate extraordinare, unele mai apetisante decât altele. Anthony părea să aprecieze la fel de mult ca Jennie acea masă savuroasă și ușoară.

– Când am început să lucrez pe "Leeward", am avut impresia că mă aflu într-un paradis gastronomic. La început am abuzat de caviar și de somon, mărturisesc. Dar nu mi-a trebuit mult timp pentru a mă dezgusta și acum, după cum ai remarcat, nu mai aleg de la bufet decât supe de legume și salate... sau aproape, deoarece trebuie puțină variație!

– Știu. Când mi se întâmplă să visez la mâncare, visez la cea făcută de mama, în buna și bătrâna bucătărie scoțiană.

– Pariez că adineauri, din marile magazine nu te-ai dus să cumperi decât mușchi și iaurt degresat!

– Ai câștigat. Și tu?

– Idem.

Râseră ca doi copii, întru totul fericiți să trăiască, așa cum, cu siguranță, niciunul dintre ei n-o mai făcuse de mult. Dar lui Jennie i-ar fi plăcut ca Anthony să profite de remarca sa pentru a o întreba despre copilărie și familie. Dar n-o făcu. Nu părea dornic să știe mai multe despre ea, fără îndoială pentru a nu ajunge să se destăinuie el însuși... De când Jennie îi făcuse confidențe despre trecutul său, el evita cu grijă orice subiect de conversație prea personal.

După ce ieșiră din restaurant, se întoarseră plimbându-se până la magazinul ales pentru a-și face cumpărăturile. Ieșiră o oră mai târziu, cu brațele încărcate de pachete de toate felurile și se grăbiră în primul taxi pe care-l văzură, care îi lăsă curând pe cheiul de îmbarcare pentru "Leeward". În timp ce se îndreptau spre navă, o pereche de persoane în vârstă le veni în întâmpinare. Anthony deschise atunci brațele bucuros, cu un aer surprins.

– Oare este posibil? Nu visez? Stephen! Lesley!

Toți trei se îmbrățișară cu căldură. Jennie se întrebă dacă trebuia să se apropie și să-i salute pe prietenii lui Anthony, sau mai bine să se îndepărteze cu discreție. El părea atât de fericit să-i întâlnească, încât fu emoționată. Nu-i văzuse niciodată acel aer de o veselie aproape copilărească ce tocmai îi lumina fața în timp ce o strângea la piept pe bătrâna doamnă. Jennie se întrebă o clipă dacă era vorba de o rudă apropiată... persoana care îi scria scrisori lungi semnate "Mama?"

Dar Anthony se întoarse spre ea, pentru a-i face semn să se apropie.

– Jennie! Vino! Să-ți prezint pe bunii mei prieteni, Stephen și Lesley Greer!

Tânăra femeie le întinse zâmbind mâna bătrânei doamne și soțului său. Anthony o prezentă și pe ea.

– Imaginează-ți, Jennie, că acești secretoși au rezervare pe "Leeward" fără să mă anunțe! S-au îmbarcat pentru următoarea noastră croazieră!

Jennie crezu potrivit să spună câteva cuvinte amabile.

– Sunt încântată să vă cunosc. Anthony mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Bătrâna doamnă păru foarte impresionată.

– Oh, adevărat?

În schimb, fața lui Anthony se întunecase subit, într-un mod îngrijorător. Tânăra femeie înțelese că era mai bine să se grăbească să încheie conversația.

– Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să merg să pun la rece aceste produse alimentare. Pe curând!

Dispăru cu un ultim zâmbet, observând în trecere că Anthony părea ușurat s-o vadă îndepărtându-se. Se hotărî ca pe viitor să fie mai discretă cu domnul și doamna Greer, deoarece asta părea să fie dorința lui Anthony.... Dar misterul pe care-l întreținea în jurul trecutului său, începuse să-i fie aproape de nesuportat.

***

Noua croazieră începu foarte exact. Prima zi de traversare se desfășură liniștit, fără ca niciun pasager să-și facă apariția în serviciul medical. Jennie era de gardă cu Anthony și conversația luase o turnură ușoară și prietenoasă. Atunci, ea își permise să facă aluzie la subiectul care o intriga cel mai mult.

– Prietenii tăi sunt mulțumiți de instalarea lor pe "Leeward"?

– Stephen și Lesley? Oh, sunt încântați.

– Par într-adevăr fermecători.

– Sunt niște oameni adorabili. Sunt cu adevărat fericit să-i am la bord. Simt o foarte profundă afecțiune pentru ei. Într-un fel, mi-au dat mai mult decât proprii mei părinți....

Jennie tresări, dar se feri să-și manifeste surpriza.

– Ah da?

– În sfârșit.... vreau să spun că deseori s-au arătat mult mai înțelegători cu mine... Întotdeauna mi-au arătat o mare încredere. Și aveam mare nevoie de asta. Încă mai am mare nevoie, deoarece uneori mie însumi îmi este greu să mi-o acord.

Frapată de amărăciunea din vocea sa, Jennie se apropie spontan de el și-i puse cu blândețe mâna pe braț.

– Dar de ce te îndoiești de tine, Anthony? Ce ți s-a întâmplat?

Își aținti asupra lui o privire rugătoare. Trebuia să-i dezvăluie în sfârșit secretul său! De ce se afla pe "Leeward"? Își pierduse atât de mult încrederea în valoarea sa încât alesese să practice pe acest vapor, cu mai puține responsabilități? Timp de câteva secunde, Anthony păstră o tăcere ezitantă, cu ochii ațintiți asupra ei cu un aer disperat, iar Jennie crezu că în sfârșit se va destăinui. Dar el întredeschise doar buzele cu efort, pentru a-i murmura numele.

– Jennie...

Din păcate, în aceeași clipă, Tilly își făcu intrarea în sala de așteptare.

– Doctore Gray, unul din membri echipajului se plânge de dureri abdominale, dar refuză să vină să fie examinat și, cum nu vorbește decât grecește, îmi este greu să-l conving!

Anthony își regăsi subit sângele-rece.

– Voi merge să-l văd cu un alt matelot capabil să facă pe interpretul.

Îi aruncă o scurtă privire lui Jennie, ai cărei ochi exprimau o decepție neascunsă. În ceea ce-l privea, tânăra femeie notă cu tristețe că părea mai degrabă ușurat. După plecarea lui, nu-și putu stăpâni un oftat profund. Și când te gândești că poate era pentru prima dată pe punctul de a i se destăinui! Ea îi mărturisise totul despre trecutul său.

Va reuși oare să-i câștige într-o zi încrederea?

A treia zi, în timp ce se aflau la masă cu Tilly, Anthony anunță în gura mare că hotărâse să-i ia la plimbare în acea după-amiază pe prietenii săi Greer. Jennie tresări.

– Dar..... Credeam că...

Medicul luă un ton prefăcut dezinvolt.

– Da, știu, era prevăzut pentru mâine, dar mi-au cerut să te rog să vii cu noi și, cum astăzi este ziua ta liberă, i-am cerut lui Hector să mă înlocuiască.

– Dar....

– Nu ești liberă?

– Să spunem că prevăzusem să fac niște cumpărături....

– Nu pot să aștepte? Noi trebuie să mergem la Grădina botanică și la Peșterile de cristal. Nu te tentează?

– Îmi pare rău, dar cred că nu vă pot însoți. Iartă-mă...

Prezența lui Tilly îi permise lui Jennie să evite explicații mai ample. Totuși, câteva minute mai târziu, când ajunsese în cabina sa, Anthony veni să-i bată la ușă.

– De ce ai găsit un pretext nepotrivit pentru a nu veni să te plimbi cu noi?

– Am.... avut impresia că mi-ai transmis invitația familiei Greer din pură politețe, dar că nu țineai deloc să mă vezi acceptând-o, mărturisi Jennie. Medicul se încruntă cu un aer ofensat.

– Ce-ți veni? Prietenii Greer vor fi foarte dezamăgiți.

În mod vizibil, ultimele cuvinte erau sincere. Era probabil ca Stephen și Lesley să fi insistat să fie cu ei. Cât despre Anthony, ar fi pariat că nu ținea prea mult la asta. Ei bine, cu atât mai rău!

– Bun, atunci sunt de acord... Nu cunosc peșterile și mă voi întoarce cu plăcere în Grădina botanică.

– Poți să fii gata într-o jumătate de oră?

– Da.

– Întâlnirea pe chei. Vom lua un taxi.

La ora stabilită, Jennie cobora pasarela de îmbarcare, îmbrăcată într-un costum șort-vestă din pânză de culoare gri-verde, cu geanta de pânză pe umăr. Familia Greer se afla deja pe chei și tânăra femeie putu citi în privirea lor o licărire de plăcere neprefăcută, când le făcu semn. Era prima lor zi în Bermude și păreau puțin dezorientați. Sosi și Anthony și chemă imediat un taxi, care-i lăsă câteva minute mai târziu în fața Grădinii botanice.

Vegetația luxuriantă de acolo era extrem de impresionantă și doamna Greer nu-și credea ochilor. Se oprea în fața fiecărei plante pentru a-i citi numele, istoria și toate caracteristicile. Jennie o observa cu tandrețe. Această doamnă bătrână care crescuse patru copii avea prospețimea sufletească a unei fetițe! În timp ce făceau o pauză pe o bancă, se întoarse spre tânăra femeie, cu un zâmbet fermecător.

– Spune-mi, Jennie, știi că înainte de a avea copiii am fost și eu infirmieră?

– Adevărat? Credeți că v-ar fi plăcut să lucrați pe un vapor ca "Leeward?"

– Trebuie să fie un adevărat vis.

Permanentă vacanță, nu?

– Hm, ei bine, nu chiar întotdeauna...

– De cât timp ești la bord?

– De peste patru luni.

Rostind aceste cuvinte, Jennie se gândi brusc că nu-i mai rămăsese decât o treime de contract de efectuat. Oare îl va reînnoi? Cel al lui Anthony expira aproape la aceeași dată.... Lesley Greer o privi cu ochi mici curioși.

– Cât timp te-ai gândit să petreci pe această navă?

– Încă nu știu.

– Trebuie să fie plăcut să lucrezi aici, bineînțeles, dar ar fi incompatibil cu o viață de familie, nu-i așa?

– Fără îndoială, este greu de împăcat. Mulți dintre membrii echipajului sunt căsătoriți, dar își văd puțin soțiile și copiii. Eu n-aș putea să trăiesc în acest fel.

Lesley o observă în tăcere câteva secunde, înainte de a-și relua cu voce tare șirul gândurilor.

– Știi, mi se pare că Anthony se simte mult mai bine decât la ultima noastră întâlnire. Încă mai are acele tulburări?

– Vreți să spuneți, migrenele?

– Da, au fost un mare handicap în exercitarea profesiei sale.

– Apar din ce în ce mai rar.

Jennie luase un ton sigur pentru a-i răspunde lui Lesley Greer. Bătrâna doamnă credea fără îndoială că Anthony i se destăinuise și nu voia s-o dezamăgească. Poate spera chiar ca relația lor să fie mai profundă, deoarece îi arunca deseori lui Jennie o privire complice și înduioșată, vorbind despre el.

– Sunt fericită! Odinioară le avea zilnic, era foarte greu pentru el.

– Zilnic?

Fără să vrea, Jennie tresărise. Nu-și putea imagina cum putuse face față Anthony unei asemenea situații. Ea nu-l văzuse decât de două ori în starea aceea. Prima dată, în ziua în care se îmbarcase pe "Leeward". A doua oară, în timpul epidemiei care-i obligase pe toți să dea ce era mai bun în ei. Într-o zi, după optsprezece ore de îngrijit bolnavii spitalizați, Anthony trebuise să opereze de urgență un matelot care se înțepase în braț, într-o țeapă imensă. Îl văzuse atunci complet palid, cu fața răvășită și ochii pierduți, sub efectul unei suferințe puternice, pe care nimic nu părea s-o poată alina.

– Este incredibil! În acest caz, este practic vindecat!

Lesley Greer părea într-adevăr fericită de această veste.

– Dar spune-mi, cum a făcut?

– Ei bine, are grijă de regimul său, evită soarele.... Și pentru a se relaxa, seara cântă la flaut....

Era incredibil! Fără să vrea, era pe cale să facă orice pentru ca doamna Greer s-o creadă intimă cu Anthony! Cum s-o facă acum să înțeleagă că pentru el nu era nimic mai mult decât o prietenă – și mai mult, că relațiile lor rămăseseră foarte precare.... Bătrâna doamnă continuă, dând din cap:

– Și-a ruinat sănătatea muncind ca un nebun în serviciul de medicină pentru nou-născuți. Când l-au lăsat nervii, Stephen a făcut totul pentru a-l liniști și a-l convinge că nu era un ratat, cum credea. Sper că și-a recăpătat puțin încrederea în el....

– Așa cred.

– Știi, este un noroc că are un prieten ca soțul meu!

– Oh, sunt sigură de asta, doamnă Greer!

– Stephen are o slujbă pentru el.

Aveam intenția să-i vorbim despre ea în timpul croazierei. Este un post de cercetare, dar care comportă numeroase contacte cu bolnavii. Este vorba de o asigurare – urmărirea copiilor care au suferit traumatisme datorate chirurgiei sau tratamentelor chinuitoare.

Jennie se mulțumi să dea din cap, cu un aer interesat.

– Dar spune-mi, Jennie, dumneata care-l cunoști bine, crezi că este pregătit să se întoarcă la Londra?

De data aceasta, Jennie nu putu minți.

– Nu știu.... Nu, chiar nu știu....

Lesley Greer păru dezamăgită.

– Ah da?

Se întoarse pentru a-i urmări din ochi pe cei doi bărbați care discutau puțin mai departe.

– Mă întreb dacă Stephen i-a vorbit deja...

Jennie se grăbi să schimbe subiectul.

– N-am vizitat serele, dacă am merge acolo?

– Bună idee! Vor veni și ei puțin mai târziu.

***

După ce terminară vizita la Grădina botanică, se îndreptară spre faimoasele Peșteri de cristal. Vizitatorii coborau cu ascensoare mari în adâncul pământului, în fostele mine de cuarț, astăzi amenajate în peșteri fabuloase unde un lac subteran venea să facă mai măreț aspectul feeric. O luminare pricepută accentua vederea întru totul ireală a acestui sit grandios din adâncurile insulei. Umbre mari albastre și verzi se ondulau în jurul vizitatorilor uimiți. Însăși Jennie era atât de emoționată de spectacol, încât uitase să asculte ghidul, a cărui voce monotonă înșira explicații științifice mai degrabă plictisitoare. O mână pe umărul său o făcu totuși să revină la realitate. Era Anthony!

– Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar prietenii Greer par să facă o confuzie asupra stadiului relației noastre, îi șopti la ureche.

– Da, am observat.

– Își închipuie că suntem logodiți, sau ceva de acest gen! Îmi pare rău....

– Nu te îngrijora, nu sunt deranjată deloc. În definitiv, suntem buni prieteni.

"Buni prieteni".... Oare cum putea rosti aceste cuvinte fără să zâmbească? Jennie se gândi că era o minciună pe toată linia. Mai întâi pentru că Anthony evident nu arăta încrederea pe care o datora unei prietene... Și pe de altă parte, pentru că sentimentele sale nu aveau absolut nimic de-a face cu prietenia!

În obscuritate, la câțiva pași, o pereche de tineri îndrăgostiți erau tandru îmbrățișați. Subit, inima lui Jennie se strânse. Cât ar fi vrut ca Anthony s-o ia astfel lângă el și să-i fure un sărut fără știrea nimănui! Dar medicul se mulțumi să scuture din cap cu un aer preocupat.

– Cred că voi lămuri situația.

Jennie îl privi cu un aer uimit.

– Ce spui?

– Am să le explic care este natura relației noastre.

Tânăra femeie se mulțumi să zâmbească trist.

– Vor fi dezamăgiți!

Privirea lui Anthony se pierdu în gol.

– N-ar fi singura lor dezamăgire....

– Ce vrei să spui?

Fără îndoială, făcea aluzie la propunerea pentru acea slujbă pe care Stephen Greer i-o făcuse probabil în timpul plimbării lor în Grădina botanică. Cum el păstra tăcerea, Jennie îndrăzni să facă aluzie la ea.

– Ai refuzat postul de la Londra?

– Ah, înțeleg că Lesley ți-a povestit totul....

În realitate, n-am luat încă o decizie, dar de fapt, probabil voi refuza. Îmi reînnoiesc contractul pe "Leeward" pentru alte nouă luni.

Jennie nu știa ce să răspundă. Așadar, fuga nu era încă gata să ia sfârșit..... Ce dramă îi putuse oare marca trecutul atât de misterios, încât să simtă nevoia de a continua astfel? În tot cazul, prietenii săi Greer nu păreau să-i ia în nume de rău vreo greșeală comisă anterior.... Și atât cât putea fi responsabilitatea sa, Jennie știa din intuiție că-i putea acorda toată încrederea. Atunci, el de ce refuza să-și acorde iertarea și să creadă din nou în viitorul său?

Ar fi vrut atât de mult să-i vină în ajutor, să scurteze timpul de luptă cu propria sa memorie! Dar care putea să fie acel obstacol care-i împiedica să se apropie?

Capitolul 9

În timpul săptămânii care urmă, Jennie trebui să constate că dispoziția lui Anthony devenise foarte posomorâtă. În timp ce la început păru să aprecieze prezenta bătrânilor săi prieteni pe "Leeward" și-și regăsise o oarecare veselie, începu să adopte de la o zi la alta o rezervă taciturnă.

Din fericire, în acea perioadă, munca la serviciul medical nu punea nicio problemă adevărată. Jennie își dorea enorm să-l întrebe pe Anthony despre schimbarea bruscă a dispoziției sale, dar nu avea curaj.

Cu siguranță, medicul arătase familiei Greer că se înșela în legătură cu natura relațiilor lui cu Jennie, deoarece aceasta nu mai fusese invitată să li se alăture în plimbările lor. Totuși, când se întâmpla ca Jennie s-o întâlnească întâmplător pe Lesley Greer pe o punte a navei, aceasta din urmă schimba întotdeauna cu ea cuvinte călduroase.

Vineri seara, în timp ce Jennie și Anthony erau pe punctul de a închide serviciul medical, o vizită a lui Stephen Greer veni să întunece la maximum mina doctorului Gray. Jennie ghici că bătrânuul bărbat venise să-l vadă în particular, pentru a-i cere un răspuns definitiv în legătură cu propunerea referitoare la postul de cercetare medicală din Anglia.

Ultimul pacient tocmai părăsise cabinetul și Jennie ar fi trebuit să-și încheie serviciul. Cei doi medici discutau în biroul lui Anthony, a cărui ușă rămăsese întredeschisă. Tânăra femeie se gândi că o credeau plecată. Dar trebuia să termine un raport destinat administrației navei și se instalase la birou, pentru a redacta concluzia. Astfel, fără să vrea, auzi toată conversația dintre cei doi bărbați.

La început, cum tonul era amabil, reuși cu ușurință să-și stăpânească oarecum curiozitatea și să se concentreze asupra muncii sale. Dar treptat, vocea lui Stephen Greer crescu în volum, până la a-i atrage atenția. Părea să fie realmente înfuriat pe împotrivirea lui Anthony.

– Dar Tony, glumești! Cum poți să refuzi o asemenea ofertă?

– Ar trebui să-mi înțelegi scrupulele, Stephen.

– Ce se întâmplă? De ce o asemenea lipsă de încredere în tine?

– O știi bine...

– Ei bine, tot acea poveste veche! Trebuie să-ți depășești temerile! Caută să-ți stăpânești slăbiciunea!

– Tocmai asta este problema...

– Anthony! Nu rata pentru a doua oară șansa vieții tale! Faptul că ai refuzat deja să preiei cabinetul tatălui tău a fost o nesăbuință.

Și când te gândești că ai preferat să continui să muncești mai degrabă ca o brută nouăsprezece ore pe zi la spital, decât să te ocupi de o clientelă bogată. Că ai ales să îngrijești mai degrabă niște vagabonzi amărâți decât leneși ipohondri, ceea ce este mai mult decât stupiditate, este masochism!

– Poate aș fi făcut avere, dar....

– Dar fără îndoială ți s-ar fi părut prea ușor. Ce prostie! Ai văzut ce ți s-a întâmplat? Cineva mai puțin încăpățânat ca tine ar fi sfârșit prin a ajunge la închisoare!

O tăcere grea urmă cuvintelor lui Stephen Greer. Apoi vocea atenuată a lui Anthony se auzi iar.

– Mai am dureri de cap, Stephen....

– Mult mai puține, mi-ai spus. De altfel, funcția de cercetător nu implică nici gărzi, nici urgențe. Va fi de muncă, desigur, dar o vei putea face după cum îți place.

– Sunt foarte încăpățânat, Stephen, o știi.

– Am nevoie de tine pentru acest post, Anthony!

– Nu mă simt pe deplin capabil să îndeplinesc această sarcină.

– "Pe deplin!" Iată cuvinte care te definesc bine! Ai mania perfecțiunii – de altfel, pentru asta m-am gândit la tine.

– Atâta timp cât îmi lipsesc unele lucruri pentru a fi capabil de această perfecțiune, Stephen, nu mă voi putea întoarce la Londra.

O tăcere apăsătoare se instală din nou între cei doi bărbați. Jennie observă că încetase să scrie de minute întregi. Oare de ce le ascultase conversația?

Trebuia chiar să-i telefoneze lui Hector pentru a-i cere o informație de ordin administrativ. Poate se mai afla în cabină.....

Începu să formeze numărul. Dar vocea doctorului Greer se auzi din nou în spatele ușii.

– Chiar este ultimul tău cuvânt, Tony?

– Da.

– Ascultă, te las trei luni pentru a-ți schimba părerea. Până atunci îi voi contacta și pe alții, dar nu voi face o alegere definitivă.

– Fă ce ți se pare rezonabil, Stephen.

– Haide, Anthony..... Lasă-mă să sper că te vei mai gândi....

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, Stephen. Am scris chiar astăzi la Direcția companiei maritime a acestei nave pentru a cere reînnoirea contractului.

Jennie rămase încremenită în timpul ultimului lor dialog, cu mâna nemișcată pe cadranul telefonului, incapabilă să continue formarea numărului lui Hector. Vocea celor doi bărbați părea să aibă un registru mai grav, tonul era mai obosit.... Ca o somnambulă, reuși să apese tastele telefonului. La celălalt capăt al firului, vocea jovială a lui Hector o făcu aproape să tresară.

– Alo?

– Hector?

– Oh, tu ești Jennie? Ce s-a întâmplat?

Îi explică motivul apelului său, dar păstră fără să vrea privirea ațintită asupra ușii de la biroul lui Anthony, unde era o liniște îngrijorătoare. În sfârșit, îi văzu pe cei doi bărbați ieșind și strângându-și mâna fără o vorbă. Anthony se opri în fața ei, cu un aer necăjit.

– Cum se face că mai ești aici?

– Am avut doar o mică problemă de clasare a unui dosar de rezolvat cu Hector. Tocmai mi-a dat informațiile care-mi lipseau și nu mai am decât un sfert de oră....

– Foarte bine. Ai putea să te ocupi să închizi serviciul?

– Desigur.

Îl privi îndepărtându-se cu pas lent. Își dorea la nebunie să i se arunce de gât, să-i murmure cuvinte tandre pentru a-i domoli tristețea. Dar i-ar fi putut aduce o cât de mică încurajare?

***

Săptămânile trecură din ce în ce mai repede. Croazierele se succedau și se instalase un fel de rutină. Acum, familia Greer și-o terminaseră pe a lor de mai mult de o lună. Anthony părea să-și fi regăsit calmul. Relațiile cu infirmiera sa deveniseră din nou prietenești și destinse. Dar, în urma conversației surprinse între Stephen Greer și Anthony, Jennie înțelesese că în trecutul medicului erau evenimente grave, pe care acesta nu ținea să i le dezvăluie.

Acum, știa că el avea cu siguranță dreptate să refuze postul de cercetător pe care i-l oferise bătrânul său prieten. Dacă se simțea încă incapabil să-și asume responsabilități importante, era mai bine pentru el să aștepte să-și rezolve toate problemele.

La început, Jennie considerase reacția sa stupidă, dar oare, în circumstanțe asemănătoare, n-ar fi avut și ea una la fel?

– Atunci, este definitiv? Renunți să-ți reînnoiești contractul, Jennie?

Aceasta înălță capul cu un aer surprins. Anthony îi zâmbea cu bunăvoință.

– Te felicit.

– Serios? De ce?

– Asta înseamnă că ai reușit să-ți învingi demonii interni.

– Oh da, cel puțin în parte.... M-am convins până la urmă că n-am fost răspunzătoare de moartea lordului Peter Farrow. În tot cazul, această dramă mi-a folosit pentru a-mi da seama cât mă înșelasem în privința lui Ralph. Și când te gândești că era gata să-l iau de soț.

– Sunt fericit să te văd mai senină astăzi.

– Nu știu dacă într-adevăr termenul se potrivește, dar în comparație cu ce simțeam acum șase luni, chiar sunt mai puțin îngrijorată....

– Ce planuri ai?

– N-am niciunul, la drept vorbind. Cu siguranță, îmi voi petrece o lună sau două la părinții mei. Apoi.... voi găsi o slujbă undeva.

Nu-și putu stăpâni un oftat. Nu-i putea spune că reticența față de viitorul său era legată de sentimentele pe care le avea pentru el. Dacă măcar ar fi acceptat postul pe care i-l oferise Stephen Greer, la Londra, s-ar fi putut revedea....

Dar era fără speranță!

– Toate astea par foarte rezonabile, Jennie.

Tânăra femeie se strădui să zâmbească. Asta era tot ce găsea să-i spună?

Când se duse în biroul său pentru a-și începe munca administrativă, Jennie observă că medicul scotea din buzunar un plic albastru ca cerul.

– Ai vești de la familia ta...

Anthony tresări ușor.

– De unde știi?

Jennie își dădu brusc seama de indiscreția sa.

– Oh, iartă-mă, credeam...

Tonul lui Anthony se îmblânzi, dar era trist.

– Ai dreptate, este o scrisoare de la mama. Dar n-am de ce să mă bucur. Tot ce știe să facă, este să mă sâcâie să mă preocup din nou de cariera mea. Nu încetează să mi-l dea de exemplu pe fratele meu mai mare, care este atât de strălucit!

– Anthony....

– M-am obișnuit! Și a venit timpul pentru mine să învăț să râd de acest lucru!

– Dar....

– Dacă am vorbi despre altceva? Mi se pare că aveam niște planuri pentru această zi liberă!

Jennie ezită o clipă. Oare își putea permite să revină asupra subiectului familiei sale, care se părea că-i era atât de penibil? Se gândi, că fără îndoială, spusese deja prea mult... În tot cazul, de data aceasta pagina fusese întoarsă. Încă o ocazie ratată de a pătrunde ceva mai mult în intimitatea sa.

– Ei bine? Ce hotărâm? Plajă sau plimbare? Ne-am putea întoarce de-a lungul acelei căi ferate vechi și părăsite, unde era gata să mă dobori dezgropând o piatră așa-zisă fosilă din taluz?

La amintirea incidentului survenit cu două săptămâni mai înainte, Jennie nu se putu împiedica să zâmbească. În acea zi, găsiseră o pasăre rănită și inima i se strânse mai mult gândindu-se la blândețea cu care prinsese Anthony în mâini biata mică ființă atât de fragilă. Din păcate, era prea târziu să i se vină în ajutor. Câteva secunde mai târziu, când îi murise în palme, amândoi aveau lacrimi în ochi, ca niște copii.

Atunci, Anthony o atrăsese spre el, pentru a o legăna ca un frate. Nu exista deloc dorință în gestul său și nu-l prelungise cu un sărut. De altfel, n-o mai sărutase de mult. Părea să țină acum ca relațiile lor să fie de pură prietenie. Plecau deseori împreună pe insulă, pentru a se scălda sau a vizita locuri însorite, dar nu mai ieșeau singuri seara.

Uneori Jennie se gândea că poate era mai bine astfel. Dacă nu-i împărtășea sentimentele pe care le încerca pentru el, cel puțin Anthony nu se juca într-un flirt egoist cu inima sa. Dar în cele mai secrete vise, tânăra femeie își dorea mai mult decât orice să trăiască îmbrățișările pasionate care o tulburaseră atât de mult....

***

– Ați intrat în travaliu, doamnă Astwood. Dilatația colului este deja de trei centimetri.

Tânăra femeie pe care o examina Anthony păru consternată la această veste.

Cât despre soțul său, acesta încerca să-și mascheze neliniștea, dar nu reușea deloc.

– Dar spuneți-mi, doctore Gray, probabil există medicamente pentru întârzierea nașterii. Copilul nostru nu trebuia să vină pe lume decât peste o lună!

– Îmi pare rău, domnule Astwood, dar este imposibil.

– Atunci, pentru că de-abia am părăsit New Yorkul, vaporul ar putea face cale-ntoarsă....

– Suntem deja la trei ore de coastă. Nu trebuie să vă gândiți la asta.

Tânăra femeie era gata să plângă.

– Medicul meu m-a examinat săptămâna trecută. M-a asigurat că această croazieră nu comporta niciun risc pentru mine și că, dimpotrivă, îmi va face bine!

Brusc pradă unei noi contracții, se prinse agitată de mâinile soțului său. Anthony îi făcu semn lui Jennie.

– Vrei să pregătești blocul și camera numărul trei, te rog?

Se întoarse spre pacienta sa.

– Este cea mai îndepărtată de sala de așteptare. Astfel, nu veți fi deranjată de zgomot.

Tânăra femeie trebui să se supună evidenței: nu exista altă soluție. Domnul Astwood plecă să aducă din cabină câteva lucruri personale de care avea nevoie soția sa, în timp ce Jennie o încuraja pe doamna Astwood să practice exercițiile de respirație pe care le învățase.

Viitoarea mamă era gata de prima ei naștere, se arăta foarte curajoasă. Jennie se străduia s-o liniștească, deși știa că riscurile

unei nașteri premature erau departe de a fi nule. Serviciul medical de pe "Leeward" nu dispunea de tot materialul de îngrijire necesar în cazul unei probleme grave. Din fericire, nașterile la opt luni puneau destul de puține probleme, în cea mai mare parte din cazuri, copilul fiind viabil. Părăsind-o câteva clipe pe doamna Astwood, se duse să-l găsească pe Anthony în blocul operator, transformat pentru această ocazie în sală de naștere.

– Totul este pregătit?

Medicul îi adresă un zâmbet puțin forțat.

– Da. Noaptea va fi lungă, Jennie. Pronosticul tău?

– Bebelușul pare mic, dar probabil sănătos. Sper că nu vom avea probleme de reanimare. Nu vom fi la Saint-Georges decât în zori....

Schimbară o privire îngrijorată, dar plină de speranță. Jennie își puse mâna prietenește pe brațul lui Anthony.

– Mă întorc lângă ea. Simt că totul va fi bine!

***

Acum era trecut de miezul nopții. Orele trecuseră și nașterea doamnei Astwood părea într-adevăr să se desfășoare fără incidente. Pierduse apa, colul se dilatase la șase centimetri și copilul se prezenta în poziție normală. Domnul Astwood participa în felul său, ajutându-și soția să respire după metoda pe care o învățase. Dar travaliul era extrem de lent.

Brusc, Jennie surprinse pe fața lui Anthony semnele unei oboseli neobișnuite. Trăsăturile i se deformaseră subit și cearcăne îngrijorătoare îi apăruseră sub ochi. Crezu imediat că ghicește indispoziția sa și găsi un pretext pentru a-l duce în biroul lui.

– Ai o migrenă, nu-i așa?

– Da...

– De când?

– De mai multe ore. Dar se înrăutățește.

– Urcă pentru câteva minute pe punte, Anthony! Îți trebuie puțin aer proaspăt. Te voi chema dacă am nevoie de tine.

– Nu este cazul. În acest stadiu, nimic nu mă ușurează.

– Ia aspirină.

– Nu pot...

– De ce?

Anthony dădu din cap cu un aer resemnat.

– Cred că este timpul să-ți spun totul, Jennie....

Ea îl privi cu o tandrețe copleșitoare.

– Da, Anthony, în sfârșit îmi vei povesti totul. Ia loc, îți voi face un masaj cervical în timp ce vorbești.

Medicul se instală docil, o lăsă să-i descheie gulerul cămășii și să-și pună pe gâtul musculos degetele pricepute, care începuseră să alerge de-a lungul vertebrelor. Închise ochii în tăcere și Jennie crezu că încă o dată nu va avea curajul să vorbească. Dar curând, vocea sa gravă, puțin gâtuită, se auzi în tăcerea încăperii închise.

– Am avut întotdeauna migrene. În timpul copilăriei, am fost supus tuturor examenelor imaginabile, dar nu s-a descoperit niciodată cauza exactă. Când am vrut să-mi încep studiile de

medicină, toți specialiștii m-au descurajat, pretinzând că starea mea de sănătate era incompatibilă cu o carieră medicală. Dar țineam s-o iau pe urmele tatălui și fratelui meu....

– Fratele.... Cel cu care te compară mereu mama ta?

– Da. Și m-am ținut bine. Am împlinit tot ciclul studiilor medicale, apoi am intrat în serviciul lui Stephen, la Londra. Dar a trebuit să renunț curând...

– Din cauza durerilor de cap?

– În parte. În acea perioadă, m-a părăsit chiar și logodnica mea, care n-a suportat să mă vadă renunțând la o carieră strălucită. De altfel, mama a fost de părerea ei....

Se întrerupse o clipă, dând din cap cu tristețe.

– Mama este o persoană puțin bizară. După ce m-a dus să fiu consultat de cei mai mari specialiști, pentru a încerca să afle cauza migrenelor mele, a hotărât că, deoarece nu păreau să aibă nicio explicație clinică, erau pur și simplu simple reacții psihosomatice, de care evident eram responsabil!

Era vizibil că Anthony își stăpânise mult timp amărăciunea și că se simțea ușurat și în același timp puțin vinovat că-și deschidea astfel inima.

– N-ar trebui să vorbesc în felul acesta despre părinții mei, știu.

Jennie își continuă masajul ușor pe ceafa încordată a medicului.

– Haide, Anthony, suntem legați de o prietenie destul de mare pentru a mi te putea destăinui....

El își reluă povestea, ca și când vorbea singur.

– Am acceptat așadar un post într-un spital de periferie, unde aveam ca pacienți mai ales nefericiți lipsiți de orice posibilități.

Pentru a combate durerile de cap, mi-am alcătuit un arsenal de medicamente diverse, pe care deseori le foloseam în exces.... Și ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat?

– Am subestimat efectul de obișnuință cu morfina. În momentele în care nu luam, simțeam o lipsă intolerabilă. Așa că am început să cresc serios frecvența prizelor...

– Ei și?

– Colegii mei n-au observat nimic. Dar una dintre bolnave, ea însăși toxicomană, a ghicit totul.... Ea m-a incitat să trec de la absorția orală, la injecții intravenoase.

– Dumnezeule....

– Dar din fericire, s-a produs destul de repede o tresărire în mine. M-am simțit atât de josnic și de mizerabil, încât am avut curajul să iau o mare hotărâre: să încetez totul și să fug! Dar pentru asta aveam nevoie de ajutor. Atunci, m-am dus să-i văd pe Stephen și pe Lesley. M-au primit în casa lor timp de multe săptămâni. Crizele pe care le sufeream atunci erau cumplite...

Acum, Anthony își continua povestea cu pleoapele închise.

– Treptat, am recăpătat suficient echilibru pentru a trăi singur. Dar mă simțeam incapabil să continuu să practic medicina.

– Ce-ai făcut atunci?

– Am petrecut un timp într-un centru de tratament prin muncă manuală.

– Așa ai învățat meseria de zidar!

– Exact.

– Dar ți-ai fi putut găsi o ocupație mai puțin obositoare!

– Aveam nevoie să mă mișc și să fiu în aer liber. După lucru, mă duceam să fac plimbări lungi prin pădure. Practicam relaxarea și am învățat de asemenea să cânt la flaut pentru a mă destinde. De câtva timp, aproape n-am mai avut migrene.

– În afară de astăzi! Nu crezi că scrisoarea de la mama ta este vina?

– Ba da, cred.

– Știe ce ți s-a întâmplat?

– Nu, părinții mei nu știu ce am trăit. Stephen și Lesley sunt singurii care știu.... în afară de tine.

– Și dacă te întorci într-o zi la Londra?

– Atunci, voi încerca să-mi uit trecutul, asta incluzând și anii tinereții pe "Leeward". Orice aspect emoțional trebuie să dispară din viața mea.

Jennie primi ultimele cuvinte ca pe o palmă. Era evident că nu ocupa niciun loc în planurile sale. Se feri să-și arate tristețea, dar era imposibil ca el să nu ghicească din gesturile sale. Degetele îi rămăseseră nemișcate și încetă masajul.

– Te simți mai bine?

– Mult mai bine, mulțumesc. Mă mai doare capul, dar nu mai am greață, datorită ție. Ești într-adevăr o prietenă prețioasă.

Jennie întoarse capul pentru ca el să nu-i citească ciuda în ochi. Știa ce simțea pentru el, era sigură, și se străduia să fie amabil!

O bătaie în ușă o smulse din gândurile sale negre. Era domnul Astwood, care venea să ceară ajutor, deoarece nașterea părea aproape. Soția sa suferea acum contracții foarte dese și respirația îi era tot mai întretăiată. Jennie se grăbi să meargă să pregătească în

camera vecină tot ce va deveni curând indispensabil pentru întâmpinarea nou-născutului.

Cum serviciul medical de pe "Leeward" era lipsit de ultimele instalații tehnologice, puse apă la fiert și pregăti prosoape calde pentru a primi mica ființă murdară de placentă și sânge. În ciuda temperaturii plăcute, aprinse un radiator pentru ca prematurul să nu riște o răceală. Absența unui incubator era desigur o grijă, dar totul era pregătit pentru a acoperi această lipsă până la sosirea la Saint-Georges, unde spitalul local putea s-o înlocuiască.

***

Bebelușul, perfect sănătos, spălat și înfășat, se odihnea la sânul mamei. Era băiat, cum anunțase mândru domnul Astwood. Era departe de a fi mic, ținând cont de sosirea sa neașteptată. Cele două kilograme și jumătate permiteau un pronostic mai mult decât favorabil asupra dezvoltării sale.

Anthony părea și mai epuizat decât tânăra mamă, dar aproape la fel de fericit. Își șterse fruntea cu un aer ușurat, adresându-i o privire fidelei sale asistente.

– Ei bine, toate felicitările mele pentru sângele tău rece, domnișoară McDougall!

În ciuda tristeței încă puternice, Jennie îi răspunse cu un zâmbet.

– Le accept. Este primul meu bebeluș pe mare!

Privirea lui Anthony deveni subit mai tandră.

– Atunci, să spunem că pentru un prematur, a sosit în realitate exact la fix....

Domnul Astwood își lăsă o clipă din ochi fiul și soția și-l privi brusc pe doctorul Gray, scărpinându-se în cap cu un aer intrigat. Anthony repetă cuvintele cu un aer atotștiutor.

– Da, exact la timp....

Capitolul 10

Puțin după aceea, când toate îngrijirile fuseseră acordate tinerei mame și copilului, familia Astwood în întregime începu să moțăie, legănată ușor de balansul navei. Micul Michael junior părea sănătos tun, spre marea bucurie a părinților și marea ușurare a doctorului Gray și a asistentei sale. Anthony efectuase toate testele indispensabile nou-născuților, pe care le cunoștea perfect. După greutatea și reflexele bebelușului, trase concluzia că se născuse aproape la termen și că previziunile confratelui său fuseseră greșite. Îi explică asta pacientei sale.

– Acest gen de greșeală se întâmplă destul de des, doamnă Astwood. Uneori ciclul menstrual continuă în prima lună de sarcină, ceea ce denaturează pronosticul. Doar o ecografie timpurie poate furniza o indicație precisă.

Domnul și doamna Astwood erau atât de fericiți, încât puțin le păsa de acest gen de detaliu. Nașterea copilului lor se desfășurase

bine, asta era tot ce avea importanță. Și faptul că avusese loc pe un vapor în largul Bermudelor, avea o latură romantică de bun augur pentru micul Michael.

Oricum, Jennie făcuse imediat remarca.

– Un bebeluș născut în Bermude, din părinți americani, pe o navă sub pavilion grecesc, iată cât este de original!

Toți râseseră din toată inima. Și acum, Anthony și Jennie, care se aflau în sala de așteptare, continuau să se felicite pentru buna desfășurare a operațiunilor. Anthony își regăsise un chip mai senin.

– Sunt încântat de acest divertisment. O naștere pe un vapor este întotdeauna un semn bun.

Jennie arboră și ea un zâmbet mai relaxat.

– Mor de foame. Voi comanda sandvișuri pentru noi și pentru cei doi bieți Astwood, care de asemenea le merită pe deplin!

– Nu știu dacă tânăra noastră mamă va avea putere să mănânce, dar pun rămășag că soțul său le va aprecia!

Câteva minute mai târziu, un chelner de noapte apăru cu o tavă. Jennie se grăbi să-i servească pe cei doi Astwood și veni să se instaleze în fața biroului său, pentru a împărți gustarea cu Anthony. Aceste clipe îi părură brusc minunate. După orele de îngrijorare și de bucurie că-și duseseră la bun sfârșit munca în comun, tânăra femeie savură acel moment de pace, ca și când fusese deodată transportată în paradis. Mâncă sandvișurile pe îndelete și-și bău cât mai încet posibil, cu înghițituri mici, ceașca de ceai. Ar fi vrut ca această complicitate cu Anthony să nu ia niciodată sfârșit.

Desigur, nu mai avea niciun motiv să rămână acolo cu ea. Era timpul să se ducă în cabina lui, unde l-ar fi putut suna în cazul în care s-ar fi pus o cât de mică problemă. Dar nici el nu părea grăbit să plece.

Jennie se ridică încet și luă cele două cești pentru a le pune înapoi pe tavă. Obosiți și puțin somnoroși, amândoi păstraseră până atunci tăcerea; dar brusc, vocea lui Anthony se auzi în spatele ei.

– Ei bine, până la urmă lucrurile s-au petrecut mult mai bine decât aș fi crezut....

– Este adevărat, ne puteam aștepta la tot felul de complicații. Dar a fost o naștere strașnică!

Anthony dădu din cap cu un zâmbet ușor.

– Nu despre naștere vorbeam.

Jennie se întoarse cu un aer surprins. El îi adresă o privire liniștită.

– Vorbeam despre noi.

– Despre noi?

– Da. Acum știu că ar fi trebuit să-ți vorbesc de mult despre.... problema mea.

Spusese "problema mea" cu un fel de suspin de ușurare. Jennie nu încercă să-l întrerupă.

– De două sau trei ori am fost deja gata s-o fac....

– Știu...

– Dar.... cum aș fi putut să-ți explic....

– Ți-a fost teamă. Nu credeai suficient în încrederea mea în tine?

Anthony râse ușor, înăbușit.

– Asta este. Iartă-mă, presupun că trebuie să te fi rănit puțin....

– Într-adevăr, puțin. Deoarece mi se pare că toată atitudinea mea îți demonstrase că îmi puteai spune orice.

– Cu siguranță, totuși n-am vrut să văd asta. Aveam atât de puțină încredere în mine însumi... Cum să-mi închipui acest sentiment la altcineva?

Tăcu o clipă, cu ochii plecați, înainte de a înălța capul și a continua.

– Dar acum sunt atât de fericit!

Se ridică, se apropie încet de tânăra infirmieră și-i luă mâna.

– Ar trebui să te duci să te odihnești, Jennie.

– Eu? Oh, mă voi întinde doar puțin în camera doi. Nu cred că soții Astwood mă vor deranja prea mult în această noapte.

– Nu, du-te să te culci în cabina ta. Voi rămâne eu.

– Nici să nu te gândești la asta! Și migrena ta?

– A trecut complet. De altfel, este ciudat, n-aș fi în stare să spun în ce clipă a dispărut!

– Ar trebui totuși să te duci să te culci.

Spunând aceste cuvinte, Jennie își dorea în taină să se poată întinde lângă el și să-l legene până va adormi. Dar era o utopie.... Anthony continua să-i zâmbească, strângându-i mâna în ale sale.

– Știi bine că nu voi putea să dorm. Prefer să rămân aici, pentru a-l supraveghea pe nou-născutul nostru.

– Dar...

– Jennie, întoarce-te fără remușcări în cabină. Te asigur că nu sunt obosit.

Învinsă de insistența sa, tânăra infirmieră renunță să-i opună alte argumente.

Tocmai se hotărâse să părăsească serviciul medical, când Anthony își puse brusc mâinile pe umerii săi.

– Așteaptă...

O trase spre el cu blândețe, pentru a-i atinge ușor fruntea cu buzele. Era un gest de tandrețe complice, căruia ea îi răspunse strângându-se involuntar lângă el. Medicul îi luă atunci fața în mâini și se aplecă pentru a o săruta. Fără rezistență, Jennie îl lăsă să pună stăpânire pe gura sa. Se simți brusc înflăcărată de un elan de senzualitate, nouă pentru ea. Era ca și cum toată tensiunea și oboseala serii se transformaseră brusc într-un val de stare de bine inimaginabilă. Căldura trupului lui Anthony lângă al său îi dădea o fericire de nespus.

Fără să se gândească, își înnodă brațele în jurul gâtului său și se oferi toată acelei îmbrățișări.

Era o lună, acum, de când micul Michael Astwood alesese să se nască pe "Leeward". Din acea seară memorabilă în care Anthony acceptase în sfârșit să i se destăinuiască lui Jennie și care se terminase într-o îmbrățișare pasionată, nu încetau să se descopere unul pe celălalt în timpul unor lungi conversații intime, dar și a unor lungi tăceri în care trupurile înfierbântate de dorință continuau singure minunatul lor dialog.

Totuși, Jennie ezita încă să-i mărturisească lui Anthony dragostea pe care o simțea pentru el. De fapt, o teamă surdă o reținea să-i dezvăluie toate sentimentele. Se mulțumea să spere că poate el va fi primul care să îndrăznească să-și declare pasiunea...

În ciuda îmbrățișărilor lor înflăcărate, Anthony nu încercase niciodată s-o ducă în cabina sa. Totuși, când schimbau sărutări lungi și pasionale, Jennie nu căutase să-și ascundă propria dorință. Dar el nu părea grăbit să treacă la un stadiu mai intim al relației lor.

Totuși, în acea seară, când se întorceau de la Saint-Georges, unde cinaseră într-un han la malul mării, Anthony o ținuse ceva mai mult timp decât de obicei în căușul brațelor sale în clipa în care se pregăteau să se despartă în fața cabinelor lor. Și brusc, lumina de pe culoar se stinse. Cuibărită lângă el în întuneric, Jennie își simți inima bătând să-i spargă pieptul când medicul deschise ușa sa și o conduse în interior.

Îl auzi apăsând pe întrerupător, dar nu se făcu lumină; evident, pana de electricitate era generală. Atunci, în loc să-și aprindă de exemplu bricheta pentru a căuta o lanternă, Anthony închise ușa după ei și începu s-o sărute...

Cât timp trecu astfel în cel mai deplin întuneric, tânăra femeie n-ar fi putut spune. Curând se aflară întinși pe pat, rostogolindu-se unul peste celălalt într-o îmbrățișare pasionată. Rochia din crepdeșin se desprinse ca prin farmec și mâinile lui Anthony îi înlănțuiră cu pasiune talia goală. Propriile degete se strecurară sub cămașa însoțitorului său, mângâindu-i spatele musculos. Doar câteva obstacole le mai despărțeau busturile și picioarele înlănțuite.

În acea clipă, se aprinse lumina. Imediat, Jennie puse mâna pe rochie pentru a-și acoperi goliciunea și se îndepărtă de Anthony cu spaimă. Venise timpul să pună capăt acestei nebunii.

Tremurând, cu lacrimi în ochi, îi aruncă o privire rugătoare.

– Anthony.... În trei zile plec....

Într-adevăr, la sosirea lor la New York, Jennie trebuia să părăsească "Leewardul", pentru a se întoarce în Anglia, deoarece contractul i se terminase.

Medicul lăsă capul în jos, cu un aer îndurerat.

– Știu.

Tânăra femeie sperase că va găsi un alt răspuns. Oare asta era tot ce avea să-i spună? Își dorea din toată inima să-l audă exprimându-și măcar un cât de mic regret!

Dar el tăcea în mod exasperant. Dumnezeule, cum era posibil? Ar fi trebuit s-o ia în brațe, s-o asigure că nu era sfârșitul idilei lor, că se vor regăsi curând. Era gata să lase durerea să izbucnească, dar reuși să se stăpânească. La ce bun? Dacă nu voia s-o revadă, nimic nu-i va putea schimba hotărârea...

Jennie se grăbi să-și îmbrace rochia și să-și aranjeze părul în fața oglinzii. Medicul nu făcu niciun gest pentru a o reține. Totuși, când o văzu pe punctul de a ieși din cabină, o prinse brusc de braț.

– Mâine suntem liberi. Voi comanda un coș cu picnic și vom merge la plajă.

Se străduise să vorbească pe un ton degajat. Jennie răspunse la fel.

– Nu sunt sigură că este o idee foarte bună, Anthony!

– De ce?

– Ei bine, cum plec sâmbătă...

– Da, știu, tocmai am vorbit despre asta!

– Aș vrea să încep să-mi fac bagajele.

– Este un pretext jalnic.

– Și apoi.... Mi-a ajuns seara asta! Nu mai vreau să sufăr! N-ar fi trebuit să-ți cad niciodată în brațe! Am sperat imposibilul și....

Medicul o privi subit cu un aer trist și plictisit în același timp. Dar se prefăcu că nu auzise ultimele sale cuvinte. În acea clipă, Jennie înțelese brusc ce greșeală tocmai făcuse dezvăluindu-i sentimentele. Își reveni imediat și încercă lamentabil să schimbe subiectul.

– Știi.... îmi rămâne foarte puțin timp înainte de plecare. Voiam să mai cumpăr niște amintiri, să-mi spăl și să-mi calc hainele și....

– Poți foarte bine să-ți dai hainele la spălătorie! Cât despre cumpărături, te vei putea ocupa de ele după plajă. Voi fi încântat să te însoțesc.

Jennie scutură din cap cu un aer absent.

– Ei bine... Voi vedea. Poate.

– Îți voi bate la ușă la ora nouă, mâine dimineață. De acord?

– De acord.

– Jennie, este ultima noastră zi împreună!

Tânăra femeie ridică spre el niște ochi puțin rătăciți.

– Da. Este adevărat.

Bun, voi rezolva....

Cu aceste cuvinte, ieși și închise ca un automat ușa după ea. Ce coșmar era pe cale să trăiască? Când se află în sfârșit singură în cabină, un suspin îi veni în piept. Nu! Doar nu-și va petrece viața plângând din cauza bărbaților! Cuprinsă de un fel de furie, se repezi asupra unui roman polițist pe care-l citi pe nerăsuflate, de la prima la ultima pagină, până căzu într-un somn de plumb, populat de visuri absurde.

A doua zi dimineață, exact la ora nouă, Anthony se prezentă la ușa sa.

– Oh, văd că ți-ai golit deja toate rafturile!

– Da, tocmai îmi fac valizele. Dar trebuie să mă duc la spălătorie, să-mi spăl lenjeria.

Medicul făcu câțiva pași prin încăpere, privind rând pe rând vrafurile de haine șifonate puse pe jos și valizele deschise, unde se afla împăturită lenjeria curată.

– Totuși, n-ai să-ți sacrifici astfel ultima ta zi liberă?

– Mâine vom lucra toată ziua. Când aș mai putea să mă ocup de ele?

– Mama ta are probabil o mașină de spălat!

– Nu vreau să ajung la părinții mei cu lenjeria murdară.

– Ce sens au aceste scrupule?

Jennie simțea că se înfurie. Îi ținu piept lui Anthony, cu amândouă mâinile în șold.

– De ce te amesteci? Ți-am spus aseară că nu vreau să-mi petrec această zi liberă cu tine!

Medicul păru scos din sărite și el.

– Dar de ce? Nu vom mai avea ocazia să fim singuri înainte de plecarea ta!

– Exact!

– Ce vrei să spui?

– Nu încetezi să spui cu lirism că este ultima noastră zi împreună, dar toate astea n-au niciun sens! Crezi că doresc să trăiesc această "ultimă zi?"

Era gata să izbucnească în plâns, dar reuși să-și rețină lacrimile.

– Mă întreb dacă ești chiar atât de orb, sau doar laș și egoist!

– Jennie...

– Ești mai rău decât Hector!

– Jennie! De ce atâta ranchiună?

– De ce? Îndrăznești să întrebi? Vrei să spui că n-ai remarcat încă ce sentimente am pentru tine?

– Haide, Jennie...

– "Ultima noastră zi împreună!" Este ridicol, grotesc! Presupun că Hector le vorbește la fel flirturilor sale de o săptămână! Este atât de romantic – și fără niciun risc! Dar s-a gândit vreodată în viața sa că una dintre cuceririle sale, puțin mai vulnerabilă decât altele, ar putea suferi la despărțirea lor? Este.... este revoltător!....

– Jennie! Jennie....

Se apropie de ea pentru a o lua în brațe, dar tânăra femeie îl respinse violent.

– Nu mă atinge!

– Jennie, te rog...

– Nu!

– Te înșeli, Jennie. Această "ultimă zi împreună" pe care ți-o ofer n-are nimic de-a face cu micul joc de seducție al lui Hector.

Brusc, privirea îi devenise gravă. Jennie își simți inima bătând nebunește. Dar Anthony continuă calm:

– Sunt sincer, Jennie. Aveam intenția să petrec câteva ore de neuitat, ore de adevărată dragoste.

Jennie rămase cu gura căscată. Oare cum îndrăznea? Nu reușea să spună niciun cuvânt. Anthony îi zâmbi tandru.

– Și mai ales.... voiam să profit pentru a-ți oferi asta.

Spre marea uimire a lui Jennie, scoase din buzunar o cutie mică din catifea albastră și o deschise pentru a-i arăta conținutul. Jennie era gata să strige de surpriză. Era un inel în care era montat un diamant superb ale cărui sclipiri străluceau în lumină. Subit, era ca paralizată, incapabilă de cel mai mic cuvânt. Anthony îi luă cu blândețe mâna stângă.

– N-am intenția să-ți impun ceva. Dacă nu-l dorești, nu va fi un inel de logodnă. Doar un cadou. Și dacă vei vrea, îți voi oferi mai multe.

Năucită, Jennie îl privea fără să înțeleagă. Anthony se aplecă spre ea cu un aer malițios.

– Acest diamant va fi prima ta amintire de la mine. Aceea a unei "ultime zile împreună" în Bermude.

Jennie scutură din cap cu un aer complet rătăcit.

– Vrei într-adevăr să spui....

– Da!

– Este.... într-un fel, o cerere în căsătorie, doctore Gray?

– Văd că în sfârșit ai înțeles, domnișoară McDougall! M-ai obligat s-o fac aici, în acest loc puțin romantic, în timp ce prevăzusem o frumoasă scenă de dragoste pe malul mării! Dar am fost forțat să anticipez!

– Oh, Anthony...

În sfârșit, i se putu arunca în brațe plângând.

Puțin mai târziu, în timp ce se aflau în acel loc romantic despre care vorbise Anthony, pe niște stânci care dădeau spre golf, Jennie se întoarse spre el, oftând.

– Cum aș fi putut să-ți ghicesc sentimentele, Anthony?

Mi-ai repetat atât de des că nu voiai să reții nimic din această perioadă din viața ta petrecută pe "Leeward".

– Știu, iar atunci credeam că sunt sigur de asta. Eram stupid, nu-i așa?

– În ce moment ai început să revii asupra acestor idei în discuție?

– S-a întâmplat ceva în mine chiar în ziua în care am reușit să-ți mărturisesc problema mea. Era un secret atât de greu, încât îmi paraliza până și sentimentele.

– Și eu am avut impresia că relația noastră și-a schimbat semnificația din acea clipă.

– Îți amintești că am rămas în serviciul medical pentru a supraveghea starea doamnei Astwood și a nou-născutului în acea seară? Ei bine, toată noaptea m-am gândit serios la toate astea. Iar dimineață, hotărârea mea era luată.

– Serios?

– Da. Am descoperit brusc că aveam nevoie de tine și că voiam să te păstrez.... toată viața.

– De ce nu m-ai făcut să înțeleg că ți se schimbaseră sentimentele?

– Nu-ți puteam mărturisi atât de repede că te iubeam. Mai aveam nevoie de timp. Și nu găseam cuvintele potrivite.

– Ai fi putut să-mi dezvălui asta prin comportamentul tău....

– Am încercat s-o fac de mai multe ori, chiar în această dimineață, dar fără îndoială cu stângăcie.

– Și în ce mă privește, n-am îndrăznit să-mi imaginez că riscurile mele ar putea deveni realitate....

– Dar cum puteai să mă crezi atât de cinic pentru a te săruta cu asemenea pasiune fără să fiu sincer?

– Știi, uneori fericirea este greu de acceptat.... Refuzi să crezi.... Și apoi, ți-a trebuit totuși mult timp să-ți faci declarația! Tocmai în momentul în care trebuie să ne despărțim pentru mai multe luni....

– Nu, Jennie.

– Cum asta?

– Mi-am reziliat contractul pe "Leeward".

– Dar i-ai spus lui Stephen că....

– Acceptasem mai întâi cererea de reînnoire de la Companie. Dar a trebuit să prezint motive familiale pentru a reveni asupra deciziei.

– Oh, Anthony.

El o sărută ușor pe buze.

– Iubito, cum aș fi putut petrece atâtea luni lungi fără tine? Cele câteva săptămâni în care trebuie să asigur tura așteptând îmi vor părea deja un infern!

– Și mie! Vor fi cele mai lungi săptămâni din viața mea!

– Iubito, pentru că vei fi în Anglia înaintea mea, îți pot încredința o misiune?

– Bineînțeles.

– Am o scrisoare pentru Stephen Greer. Aș fi fericit să i-o înmânezi personal.

– Oh, Anthony, vrei să spui că...

– Accept postul de cercetător pe care mi l-a propus. Vom găsi o casă în apropierea Londrei, pentru a ne putea adăposti numeroșii urmași!

Jennie îi răspunse printr-o mină glumeață.

– Atunci, cât mai aproape posibil de laboratorul tău! Nu vreau să pierd prea mult timp departe de tine...

Se cuibăriră râzând unul în brațele celuilalt. Un val înalt, aruncat de marea care creștea, îi stropi cu o ceață în culorile curcubeului. Descoperiră că apa luase cu asalt stâncile și le ajunsese aproape până la picioare. Soarele își arunca razele strălucitoare pe suprafața turcoaz și mișcătoare, în timp ce orizontul se voala ușor cu o pâclă mov. Luna octombrie în Bermude era cunoscută pentru lumina strălucitoare...

După ce făcură picnicul la umbra unui palmier, mai rămaseră lungi minute admirând peisajul minunat, strânși unul lângă celălalt. Apoi Anthony îi ordonă lui Jennie să se odihnească în timp ce el aranjă resturile gustării și servea cafeaua. Dar brusc, se întoarse spre tânăra femeie, cu un zâmbet larg.

– Am uitat să-ți spun....

– Da?

– Le-am telefonat aseară părinților mei, pentru a-i anunța că voi accepta postul pe care mi-l oferă Stephen și de asemenea pentru a le vorbi despre tine.

– Probabil au fost fericiți văzându-te redevenind "rezonabil" în ce privește cariera ta!

– Foarte fericiți. Dar tata regretă totuși puțin că nu-l înlocuiesc. Pentru a ieși la pensie, își va vinde cabinetul.

– Chiar ești sigur că nu vrei să-l urmezi?

– Absolut sigur. Nu sunt făcut pentru acel gen de clientelă!

– Atunci....

– Oh, mai am o veste să-ți anunț! Ia loc! Vei fi stupefiată!

– Serios?

– Hector se căsătorește!

– Hector?

– A întâlnit femeia vieții sale! Vezi, orice se poate întâmpla! Este o prietenă a surorii lui, o tânără fată superbă și de familie foarte bună!

Jennie izbucni în râs.

– Sunt fericită pentru el.

Anthony veni s-o ia de talie și o sărută ușor pe buze.

– Și eu. Dar.....

– Dar....?

– Sunt și mai de invidiat decât el!

Se grăbi să-și sublinieze declarația tandră cu un sărut atât de înflăcărat și atât de lung, atât de lung.... încât când se resemnară să-și desprindă buzele, cafeaua li se răcise de mult!

Sfârșit